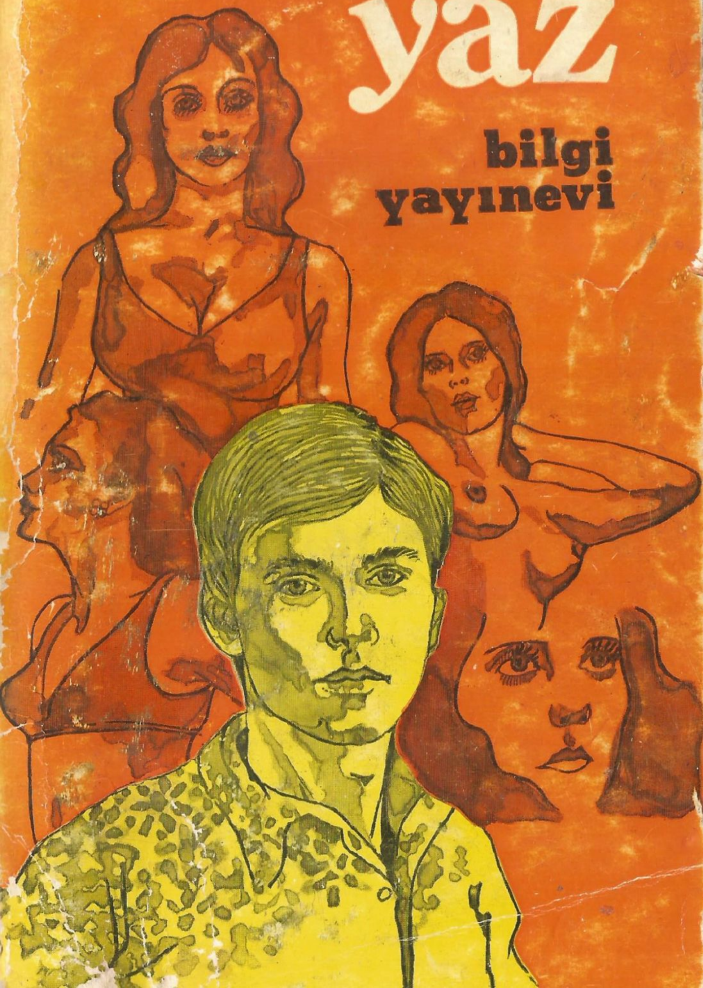
HERMAN RAUCHER

en tatlı yaz

bilgi yayınevi

BİLGİ YAYINLARI : 155
ROMAN DİZİSİ : 44

Birinci Basım
Temmuz 1972

BİLGİ YAYINEVİ
Sakarya Caddesi, 8
Yenişehir, Ankara
Telf.: 17 74 03 - 12 50 67

HERMAN RAUCHER

En Tatlı Yaz

Türkçesi: Aziz Üstel

BİLGİ YAYINEVİ

kapak düzeni : fahri karagözoğlu

BİLGİ BASIMEVİ - ANKARA, 1972

1

Geri dönmeyi hep düşünmüştü. Adayı bir kez daha görmeyi çok istemişti. Ancak, bir fırsatını bulup da dileğini gerçekleştirememişti. Ne varki bu kez işlerini yoluna koymuş, arabasına atlayıp New England sahillerine doğru uzanmıştı. Acaba o sihirli günlerin büyüleyici kaval sesi hâlâ sürüp gidiyor muydu adada? Eski püskü araba vapurunda; yepyeni, gıcır gıcır Mercedes'e ada sakinleri buz gibi bir umursamazlıkla, kaçamak bakışlar fırlatmışlardı. Adaya yeni arabanın gelmesi, kuşkuyla karışık bir güvensizlikle izlenirdi nedense. Packett Adası'na gelen otomobiller, genellikle ömürlerini tüketmiş teneke yığınları olurdu. «Arabalar bu Allahın belâsı yere zıbarmak için gelir zaten,» demişti Oscy. Büyük düşünür pozlarındaki kelek Oscy...

Çevresindeki kişilerin yüzlerine baktı bir süre. Herkes, meşinleşmiş suratlarını yalayan sert kırbacına aldırmadan, rüzgâra doğru dönmüş, bırakmıştı kendini. Kimsenin ondan yana bakmadığını farketti. Kimse tanımamıştı. Ama o zamanlar on beş yaşındaydı. Yirmi beşliği bastırıp araba vapuruyle karşıdan karşıya geçeli çok takvim eskimişti. Aradan

geçen yıllar, her şeyi değiştirdiği gibi, yirmi beşliği de tekliğe çıkarmıştı tabiî. «Ben de değiştim» diye düşündü. Kırk iki yaşındaydı. Nereden tanıyabilirlerdi onu?

Mercedes homurdanarak ileri atıldı. Packett Adası'nın kıyı yolunda gidiyordu şimdi. 50 kilometrenin üzerine konan çıkma yasağı, vahşî bir atın boynuna geçirilen kement gibi zaptediyordu arabayı. Sol tarafında yüzyılların savrukluğuyle üst üste binen kum yığınları, otların arasında eli açık bir rüzgâr bekliyordu sanki. Denizin getirip bıraktığı tahta parçaları, gelişigüzel atılmanın verdiği dağınıklıkla kıyının doğal güzelliğini yaralıyordu. Sağında ise deniz vardı. Yalnız deniz... Dalgalı ve yemyeşil...

Araba, eğri büğrü yolu bir pamuk yığınına çevirirken, önündeki sise baktı camdan. Öğlen olduğundan habersiz güneş ışınları, beyaz dumanları defedememişti. Denizden gelen meltem, güneşin tembelliğini umursamayarak süpürmeye çalışıyordu sis örtüsünü. Küçük bir çocuğun arsızlığıyle parlak ışınlara direnen dumanlar da, öcünün geldiğini haber almışçasına adanın içlerine doğru kaçışıyordu rüzgârın önünde. Gri perdenin yavaş yavaş kalkarak mavi tüllere yer açtığını gördü adam. Yolun sol tarafında, büyük bir tepenin üzerindeki eve baktı. Her geçen saniye uzaktaki bu gölgeye, yaklaştırıyordu kendini. Çivilerini bile hatırlayabiliyordu yapının. Dorothy, seni seviyorum Dorothy.

Arabayı durdurup dışarı çıktıktan sonra, Mercedes'in kapısını kapattı. Ayakkabılarına baktı bir

an. Kırk beş dolar. Nice yokuşları, nice dönemeçleri aşmıştı kırk beş dolarlık bu ayakkabıyı alıncaya dek. Kumsala doğru yürümeye başladı. Mokasenleri kumla dolunca çıkardı; çoraplarını da sıyırıp yalınayak yürümeye devam etti. Yıllar önce de, çıplak ayakla yürümüştü buralarda. Güzel, ince kuma gömdü ayak parmaklarını. Bir kedinin ön patileri gibi kıvrıldı parmaklar. Lâcivert ceketini çıkartıp omzuna attı. Eve doğru, bir zamanların temiz ve masum, şimdinin ise kirlenmiş, köşeye atılmış paslı anılarına doğru yürüdü yürüdü...

Doğa, yaz giysilerini çıkarmış, sonbaharın kahverengiliklerine bürünmüştü birden. Müzelerdeki yağlıboya resimleri hatırladı adam. Denizin beyaz dalgalarını boya kümecikleriyle canlandıran; ne varki kükreyen sesine bir tutam ruh katmayan becerisiz fırçalar âleminin yarattığı zevksiz tualler... Denize baktı, baktı. Kokladı. Dilinde yuvarladı tuzlu havayı; emdi, yaladı ve gülümsedi.

Kurumuş çamurların üzerinde yürüyordu şimdi. Bir iki kum çulluğu sağa sola uçuştu güçlü bir çırpınışla önünden. Yalnız bir iki martı vardı güneşin kalleş ışınlarına güvenen. Onlar da, sabırlı bir iyimserlik içinde havada daireler çizerek doğanın soba yakmasını bekliyordu.

Tepenin üzerindeki ev şimdi sol yanındaydı. Eskisi gibi, gene aynı, ondört basamak tahta merdivenin koruyuculuğuna sığınmış bekliyordu. Denizin hoşgörüsünü büyük bir boynubüküklük içinde bekleyen boyaları dökülmüş yeşil tahta parmaklık, kişisel aldatmacanın eşi bulunmaz örneklerinden

birini vererek, evi korumaya çalışıyordu. Müziğin olup olmaması pek de önemli değildi adam için. Evden mi, yoksa anılarının müzik dolabından mı sızarak çıktığını düşünmedi bile... Çünkü duyabiliyordu şarkıyı. Yumuşak ve acınaklı, aşk dolu ve duygusal; sevimli ve kutsal:

Seni dün gece gördüm
Ve o eski duyğuya kapıldım...

Sesler de gelmeye başladı kulağına. Yirmi yılın sararınış takvim yapraklarıyle ördüğü duvarı yırtarak fışkıran, raksederek bin bir cilve içinde havayı döven cıvıltılar. Çocuk sesleri. Buyurmaya alışık, heyecanlı tiz sözcükler kumu yararak dağılıyor, kuşların cıvıltılarına karışarak kulağında toplanıyordu:

Hermieeeeee...
Gelsene be oğlum...

Önündeki sis perdesi birden yarıldı ve üç genç, tepeyi tırmanarak eve doğru koştu. Karmaşık bir askerî manevrayı yerine getiriyorlardı sanki. Önlerindeki komutan, eliyle havada bir şeyler çizerken iki asker de sürünerek onu izliyordu.

Adam ses çıkarmadan olduğu yerde kaldı. Rüzgârın, güneşin, denizin elbirliğiyle yıpratıp yeniden biçimlendirdiği eve baktı. Sinsi dalgaların geldiğini belirten çullukların sesini duymuyordu. Ayak bileklerine dek gelip paçalarını ıslatan denizin bile farkında değildi. Gözlerini üç delikanlıya dikmiş, onlarla birlikte olamamanın verdiği üzüntüyü acı acı yudumluyordu. Bir zamanlar o da, bu üçlünün değişmez bir parçasıydı. Yıllar önce...

Hermie amma adamsın haaaa!!!
Hiç çekilmiyorsun Oscy...
Hermie gözlerini dikip...

Ailesiyle birlikte Packett Adasına geldiklerinde on beş yaşındaydı. O yaz ada ne böyle kalabalık ne de böylesine soğuktu. Yalnızlıktan, can sıkıntısından patlamasın diye de, babası adada başka çocuklu ailelerin olup olmadığını önceden araştırmıştı. 1942'nin yazında, kendisiyle birlikte en iyi arkadaşı Oscy de vardı. «En iyi» damgasına daha hak kazanmamış ama, gene de iyi arkadaş diyebildiği Benjie tamamlıyordu dost çevresini.

Oscy, kent sokaklarının yarattığı bir çocuktan çok, tarlalarda çift sürerek zamanından önce gelişmiş bir delikanlıya benziyordu. Buğday saplarını andıran tarak görmemiş saçları, yüzünden hiç silinmeyen gülümsemesiyle çok cana yakın bir çocuktu Oscy. Acı, üzüntü, şaşkınlık gibi, yeni yeni alıştığı duyguların dışında, dudaklarından hiç eksik olmayan bu gülümseme, Oscy'nin millî marşı ve bayrağıydı. Hermie'den bir ay büyüktü. Ve bu otuz günü, bir ağabeylik ve şeflik silâhı olarak kullanırdı hep. Yaramazlık yapmaya her an hazır, yumuşak bir sıcaklık dalgasını neşeli olunca çevresine yaymaya gönüllüydü. Kendine olan güveni çocuklukla delikanlılık arasındaki ince çizgiyi aşıp zaman zaman herkesi hayrete düşürürdü. Öyle anlar olurdu ki Oscy'yi tanıyanlar, «Bu çocuk anasının gözü!» demekten kendilerini alamazlardı...

Benjie ise bir âlemdi. Üçlünün en küçüğü ve en sıskasıydı. Şarlo'nun aç kalmış haline benzeyen

Benjie, kelimenin tam anlamıyle bir çocuktu. Oscy' nin her sözünü büyük bir ciddiyetle yerine getirmesinin nedeni, korkuyla karışık saygıydı. Yatarken bile kolundan çıkarmadığı Omega, öğrenmeniz gerekiyorsa eğer, çükünden bile daha önemliydi. Bu et parçasının gerçek görevini daha bilmediğinden, bacaklarının arasında bir ağırlık olarak kabullenmekten başka hiç bir fikir yürütemiyordu üzerinde.

Hermie on beş yaşındaydı. Kıvırcık sarı saçları, birbirinin üzerine çıkan çarpık çurpuk dişleriyle şipşirin bir çocuktu. Benjie'den büyük olmakla birlikte, gene de Oscy'nin yanında ufak tefek kalıyordu. Kurnazdı da. Oscy'nin kendinden daha cüsseli olmasını göz önüne alarak aralarındaki şeflik yarışını sanki büyük bir centilmenlik örneği veriyormuşçasına bırakıp, en iri dostunun arkasındaki yeri almıştı. Tarihin bu döneminde erkeklikle çocukluk arasındaki tel örgünün varlığından, son derece büyük bir üzüntü ve acı çekiyordu Hermie. Örgünün üzerinden atlayarak hangi yöne düşmesi gerektiği bir ruh doktoruna ne denli açıksa, Hermie'ye de o denli karanlıktı. Geceleri yatağında uzun uzun gözü açık yatar, önünde biriken yılların getireceği sorumlulukları düşünürdü. Bel ağrısı veya astım bekleyen altmışlık biri gibi, ne zaman araba kullanmaya başlayacağını, yanağına ne gün cileti sürteceğini düşünürdü kara kara. Daha kaç yıl külotunu, atletini annesi alacaktı!? Acaba sivilceler, erginliğin o mutlu habercileri, birer çiçek gibi açacak mıydı yüzünde? Ne zaman bir kızla yatacaktı? Polis baskın yapar mıydı kızı düzmeye uğraşırken? Hermie içini bir kurt gibi kemiren kuşku-

lardan bir türlü kurtulamıyordu. Dünyada bu tür sorunlarla ilk kez kendi karşılaşıyordu tabiî. Dertler, sorunlar; kıvrılıp bükülüyor, bir yılan gibi çörekleniyordu yüreğinde. Ama bir türlü, on beş yaşın getirdiği bu soru işaretlerinin bir gün gelip de yaşlı gözlerle anılacağım, iç çekilerek hatırlanacağını hiç düşünmüyordu...

Kendilerine *Belâlı Üçler* adını takmışlardı. Tabiî bu tasmanın gerçek bir nedeni yoktu. Gururlarını okşamak, gezegende kendilerine bir yer yapmak için aralarında buldukları adlardan en hiddetli en şiddetli olanı buydu. Evin durduğu tepenin eteklerinde mevzilenmiş Sahra'dan kendilerine doğru ilerleyen bedevîlere ateş açmaya hazırlanıyorlardı. Yüzbaşı, üsteğmen ve er. Yüreklerinde cesaret, donlarında kum, bekliyorlardı Arap ordularını...

Ev? Ev *onun* eviydi.

Ondan korktuğu kadar kimseden korkmamış, onu sevdiği kadar da kimseyi sevememişti. Kendini kimi zaman bir çınar ağacı gibi yüksek, kimi zaman da bir kum tanesi gibi küçük hissetmesine yol açan da gene oydu...

Üçlü, ses çıkarmadan, uyuşan bacaklarını gürültü yaparım korkusu içinde oynatmadan, baltanın her inişine boğuk feryatlarla itiraz eden odunun şömineye hazırlanışını seyrediyorlardı. Birbiri ardına kütükler yarılıyor, havada daireler çizerek inip kalkan baltanın sesi kulaklarında uğulduyordu. Adam, ses ve balta, nedense anlatılamaz bir çekicilikle oğlanları bağlamıştı eve.

Güçlü, iriyarı adam, odunları kesti durdu. Son derece adaleli vücudu Bernini heykellerini an-

ıdrıyordu. Herkül'ün gücü, Merkür'ün zarifliğiyle birleşmişti baltacıda. Ağzındaki pipo ise onun, hiç değilse bir İngiliz soylusu olduğunu simgelemişti çocukların aklında.

Genç kadın, gri sis bulutunun arasından sıyrılıp beyaz kollarını adamın boynuna dolayınca Hermie'nin yüreği, kafesinin telleri arkasında çırpınan ufacık bir serçe gibi atmaya başladı. Uzun boylu, güzel vücutlu, omuzlarına dalga dalga dökülen sarı saçlı bir kadındı bu... Yürüyüşünde bir müziğin kıvrak nağmelerini, dişi bir kaplanın zarifliğini sezebiliyordu çocuklar. Adam baltayı bir köşeye koydu. Kollarıyle kadının belini sarıp kendine doğru çektikten sonra öptü. Bu öyle bir öpücüktü ki daha iyisini, daha şehvetlisini âdemoğlu henüz keşfetmemişti. Üçlü, büyülenmiş taylar gibi, gözlerini ayırmadılar ikiliden. Olanlar, gözlerinin hemen önünde yapılanlar, gelecekte kendilerinin de katılacağı bir yatak serüveninin ilk basamağıydı. İki sevgilinin kucaklaşmasını saygıyla karışık bir korku ve heyecanla izlediler. Kadının erkeğine sarılması, onu öpmesi Hermie'nin kum dolu kilotunun içindeki yaşantıyı da kolaylaştırmadı hani. Sessizliği bozamamanın da verdiği huzursuzlukla acı içinde arkadaşları gibi kıvrandı durdu yerde. Röntgenciliğin bedelini ödüyorlardı. Hem de fahiş bir fiyattı iki öpücük karşılığı tahrik olmak...

Soluk soluğa kalan oğlanların bir an önce bitmesini diledikleri öpücük sona erdi. Kadın, erkeğinin kollarından sıyrıldıktan sonra, adamın da yardımıyla kütükleri toplamaya başladı. Erkek, kollarını tekrar uzattı. Bu kez kütükleri yığmaya baş-

ladı açılan kucağa kadın. Dağ gibi birikmeye başlamıştı tahta parçaları biraz sonra. Süleyman'ın tapınağı için kullanılan taşlardı bunlar. Piramitlerin köşe taşları... Âşıklar sisin arasında gözden kayboldular. Uzaklarda bir yerde, bir kapı açılıp kapandı. Oğlanlar ilk kez ne denli tahrik olduklarının bilincine vardılar birden.

Oscy, öncü ve şef olduğundan sesli bir izlenimde bulunmanın gereğini hissetti.

— Karıyı hemen yatak odasına sokacaktır... -dedi her zamanki gülümsemesiyle.

— Kütükleri ilk önce yere bırakması gerekir... -dedi Benjie.

Su götürmez gerçekleri söylemeye bayılırdı. Durup durup, «Bu gün perşembe,» ya da «Amerikan hükümet başkanının adı Roosevelt.» gibi sözler günlük konuşmasının önemli bir bölümünü meydana getirirdi. Saatine bakıp, «tam iki buçuk», diyerek gene itiraz kabul etmeyen gerçekleri, hem kendini tatmin etmek, hem de Omega'nın doğruluğunu övebilmek için, günde en az yirmi kez tekrarladığı da olurdu. Benjie'nin sözleri arasında itiraza açık birkaç öneri bulunursa, Oscy'nin tekmesiyle şamarı hemen aynı anda patlardı vücudunun türlü yerlerinde. Bu da, kabullenilmesi gereken geleneksel ikili anlaşmalardan biriydi. İmzasız mühürsüz, kâğıtsız kalemsiz, senetsiz sepetsiz onaylanan bir tekme ve şamar...

Oscy, kum tepeciğinden aşağıya doğru birkaç metre kaydı. Ellerinin yardımıyle durduktan sonra yavaşça ayağa kalkarak yürümeye çalıştı. Tabii beceremedi. Düşe kalka inmeye devam etti. Benjie

için aşağı yuvarlanmadan inme olanağı hiç kuşkusuz yoktu. Vücudu o denli garip biçimde bir araya getirilmişti ki, yerçekimine sürekli olarak karşı koyuyordu. Nitekim bu kez de denge sağlayamadığından, bir kirpi gibi dertop olarak, Oscy'nin ayakları dibine dek yuvarlandı. Tabiî liderin tekmesiyle birlikte bir avuç kum da ossaat suratına indi.

— Sittir bok...

Cezasını aldıktan sonra Oscy'ye bu yolda bir saygısızlıkta bulunması kabul edilirdi. Ancak ceza verilmeden, tekme ya da tokata evsahipliği edilmeden herhangi bir saygısızlıkta bulunmak, Benjie'nin bir anda bu dünyaya veda etmesini gerektirirdi. Ölüm birdenbire ve acısız gelirdi her seferinde...

Oscy bir ayağını Benjie'nin göğsüne, sanki bu cılız vücudu İspanya adına keşfettim dercesine, bastırdı. Bir yandan da, o ana kadar yerinden kalkmayıp, büyülenmiş gibi gözlerini evden ayırmamış olan Hermie'ye seslendi.

— Hermieeeee. Kıçını kaldırır mısın lütfen?

Oscy'nin sesi her zaman bir top gibi gürlediğinden ve cevap vermemenin doğuracağı hazin sonuçlar herkesçe bilindiğinden, Hermie için yerinden kalkıp kayarak tepenin dibine inmekten başka, çare yoktu. O da öyle yaptı ve Oscy'nin yanına geldi. Tabiî çobandan çok, koyunluk işine geldiği için Hermie de Benjie'nin nazik yerine bir sol vole patlattı.

— Sittir bok...

Bu yerden gelmişti; yani ayağa kalkmayı bir türlü beceremeyen dengesiz Benjie'den. Bu sözleri, dilediği zaman Hermie'ye söyleyebilirdi. Çünkü Hermie vurucu değil, adamsendeciydi çoğu kez.

Birkaç dakika sonra üçlü, zikzaklar çizerek kumsalda koşmaya başladılar. Birbirlerine doğru koşuyor, son anda durup omuz vuruşlarıyle yollarını tıkayanı yere indirdikten sonra, tekrar hızlanıyorlardı. Omuz darbeleri sonunda ikiye karşı tek duruma geldi. İki kişi ortada kalanı aynı anda sağdan ve soldan dirsek, omuz, tekme, diz vuruşlarıyle düşürmeye başladı. Hayatının değerini diğerlerinden daha çok bilen ve günlük yaşantısında orman dışı bir arkadaşlık arayan Hermie, oyunu ilk bırakan oldu. Soluk soluğa, bir an evi gözledi. İnceleyip, içinde o anda geçenleri düşündü. Sonra da arkadaşlarının bilmediği gizli bir patikadan geçerek evinin yolunu tuttu. Oscy ve Benjie gibi yamyamlarla birlikte olmayı istememişti nedense birden...

2

Kendisine ayrılan küçük yatak odasını süslemek için elinden geleni yapmıştı Hermie. Pencerenin bulunduğu duvarı *Giant* futbol takımının ünlü oyuncuları kaplamıştı. Her resmin altında «Hermie'ye sevgilerle. Falanca» yazısı okunuyordu. Tabiî bunların hepsi de uydurmaydı. Brooklyn'de oturan birinin New York'daki takımın resimlerini bulması bir nimetken, bir de altlarına imza alabilmesi, Hitler'in Amerikan başkanı olması gibi yer-

yüzünün olanaksızlıklarından biriydi. Öbür duvar *Curtiss P-40, Tomahawk, Douglas Ağır Bombardıman Uçağı* gibi İkinci Dünya Savaşı'nın gökyüzü kahramanlarıyle doluydu. Bunların altında imza falan yoktu. Üçüncü duvarda ise günün ünlü sinema yıldızları boy gösteriyordu. Bette Davis, Clark Gable, Hedy Lamarr, Robert Taylor, Barbara Stanwyck ve Hermie'nin biricik aşkı Penny Singleton. Penny Singleton'u seçerken kulvarda koşan tek at olduğunu biliyordu. Ama bu da Hermie'nin huyuydu işte. Hedy Lamarr, Ginger Rogers, Bette Davis onların olsundu. Bu kadınların yol aldığı geniş caddede trafik çok sıkışıktı. Hermie ise kimsenin bilmediği, kimsenin aşındırmadığı yollardan geçmeyi severdi. Hem Penny Singleton'a mektup yazıp resim istedin mi daha üzerindeki mürekkep kurumadan postacı çalardı kapını. *Fatoş* filmlerinin değişmez yıldızı Penny'nin tam beş fotoğrafı vardı Hermie'de. Bu resimlerin ikisi *Basri*'yle birlikte çekilenlerdi. Bir tanesinde tüm aile birlikte görünüyordu. Öbür ikisi de yalnız Penny'nin resmiydi. Hele birinde kadın, mayoluydu mayolu! Bacakları gözüküyordu. Kalçaları falan da Hermie'nin kafasının içinde biçimleniyordu tabiî. Bacak, göğüs gibi şeyleri *Fatoş* filmlerinde pek görmezdin. Bu nedenle mayolu resim nefis bir anıydı Hermie için. Saatlerce elinden düşürmediği resimlerde kadının sarı kıvırcık saçlarım, bembeyaz inci dişlerini, baygın gözlerle seyrederdi. Bacaklarına da delicesine âşıktı. Bu iki fildişi sütun, o Allahın cezası, hıyar Basri'yle aynı yatağı paylaşmasını bir türlü hazmedememesinin nedenleriydi işte.

Hermie'de altıncı bir fotoğraf daha vardı. Bu resim, dolabının ikinci çekmecesinde donlarının altında, saklı dururdu. Bunun nedeni de fotoğrafçılığın f'sinden anlamayan oğlanın resimde yaptığı *düzeltmelerdendi.* Basri'nin kafasını ciletle kesmiş, on iki yaşında çektirdiği vesikalığın başını da onun yerine yapıştırmıştı. Yeterince şapşal bir görüntü veriyordu tabiî ki. Bir de Basri salağının papyonu işi büsbütün berbat etmiş, Hermie'yi bir sirk palyaçosuna benzetmişti. Basri nedense o sünepelik simgesi papyon kravatı bir türlü kırılasıca boynundan çıkartamazdı. Bu nedenle de Hermie, ömründe papyon kravat takmamıştı. Gene de resim, Hermie' nin en sevdiği şeyiydi dünyada. Çünkü sol eli Penny' nin belini dolayarak göğüslerinden on santim aşağıda ve hani *o* şeyi var ya... Hah işte ondan da tam on iki santim yukarıdaydı. Hollywood'daki hiç bir el o güne dek bu kadar büyük ve ayrıntılı seks düşlerine yol açmamıştı ve de açmayacaktı. Neyse... O fotoğraf, külotlarının altında ve yüreğinin içinde saklı kalan değeri ölçülmez bir hazineydi Hermie için...

Dördüncü duvar, gömme dolap ve dışarı açılan bir kapıydı. Bu kapı dışarı açıldığı kadar *içeri* de açıldığından Hermie kilitli tutardı onu hep. Çünkü erkeğin evi onun sarayı, şatosu, mahzeni, kalesi, tahtı ve de tacı sayılırdı.

Gömme dolabın üzerinde bir tek resim vardı. Yirmi iki yaşındaki kuzeni Ronald'ın fotoğrafı. Alaska sahillerinin hemen yanı başındaki *Kiska* adasında askerlik yapıyordu kuzen. Eskimoların beyaz ayılarla yıllardan beri sürüp gelen savaşından baş-

ka 1942 yılında hiç bir silâh patlamasına sahne olmayan bu adada ömür tüketiyordu Hermie'nin kahramanı. Aslında kahramandan başka her şeydi kuzen. Askerlik şubesinde astım geçirdiğini öne sürerek bir anda boğazını kavrayıp kendini yere atmış, «Nefes alamıyorum,» diye bangır bangır bağırmaya başlamıştı. Ne varki şube müdürü albay, oğlanı baştan aşağı süzdükten sonra astımlı birinin Caruso'yu bile utandıracak güçte sese sahip olmasını kuşkuyla izleyerek oğlanı onbaşılığa terfi ettirivermiş ve Kiska adasına sürgün yollamıştı. Oğlanda verem falan olsa, rahat çavuş olacaktı. Hermie bu resmin altını da imzalamadan edememişti tabiî. «Hermie'ye. Savaşta kahramanca savaşan kahraman kuzeni Ronald Kahraman'dan kahramanlık duygularıyle...»

General Electric marka radyo Kate Smith'in sesinden «Tanrı Amerika'yı Korusun»u çalıyordu beş yüz bininci kez. O günlerde bu şarkıdan kurtulma olanağı sıfırdı. Hermie kıvrak bir parmak vuruşuyle, Kate'in sesini kesti. On beş dakika sessizlik ve düşünce süresi başlamıştı. Okuldaki İngilizce hocası hayat görüşünü genişletmesi için günde en az on beş dakika düşünmesi gerektiğini söylemişti kendine. On beş dakika derin derin düşündükten sonra başı ağrıdı tabiî. *Uçakları Tanıyalım* adlı kitabı başparmağının gücüyle ilgisiz ilgisiz çevirdi bir süre. Amerika'ya taarruz edecek ilk Japon uçağını görür görmez tanıyabileceğini kestirdikten sonra, kitabı sağ bileğinin bir hareketiyle odanın köşesine fırlattı.

Günün önemli bir kısmını işte böyle geçirirdi

Hermie. İlk önce dalgın dalgın Penny Singleton'u düşünür, on beş dakika hayat görüşünü güçlendirir, sonra da kalpazanlığın türlü çeşitli yollarını resimlerde denerdi. Yurtseverlik konusunda da Hermie'nin yaptıklarına burda değinmeden geçmek, en azından bir yurtsevmezlik olur. Diş macunu tüpleriyle gazeteleri biriktirirdi her gün. Çoğu kez elinde dört tüp İpana ve *New York Times* gazetesinin son sayıları olmadan evden çıkmazdı. Gazetenin o günkü sayısını almamaya dikkat ederdi. Ne varki geçenlerde babası daha okumadan Sivil Savunma Merkezine verdiği gazete yüzünden onu idama mahkûm etmiş, annesinin araya girmesiyle üç gün katıklı hapis cezasıyle paçayı kurtarabilmişti.

Güneş pırıl pırıl ve mutluydu, Hermie kapıyı açıp bahçeye çıktığında. Ablasının vücudu üzerinden atlayarak dışarı çıkmak zorunda kalmayacağını görünce, Hermie'nin de mutluluğu güneşinki kadar oldu. Ablasının pişen mendebur vücudu, çimlerin üzerine köpek tarafından bırakılan bağırsak artığı ya da çöp kamyonundan düşen bir yosunlu kütük gibi gelirdi Hermie'ye. Kızın bir yanı beyaz bir yanı da simsiyahtı. Sivri zekâlı bir arkadaşı sekiz hafta bir yanını, sekiz hafta da diğer yanını yakması gerektiğini söylemişti ablasına. Eve taşınalı henüz sekiz hafta olduğundan da abla yalnız *belden yukarısını* yakmıştı güneşte. Hermie bunu gördükçe Tanrının kişileri böyle bir geri zekâlı yaratıkla nasıl cezalandırabileceğini düşünmüştü o on beş dakikaların birinde. Siyah memeli, beyaz kıçlı birini görmek *Drakula*'nın bile ödünü koparırdı en azından...

Müzik zevklerini kalkındırma ve birdirbir oy-

nama konularını görüşmek üzere, saat tam ikide toplanacaktı Belâlı Üçler. Hermie şu anda on beş dakika geç kalmıştı ki, bu da toplantı yerine ilk kez kendinin varacağına bir işaretti. Bunu bilen Hermie de, yavaş yavaş yürüyerek Savunma Merkezinin önündeki vitrine baktı bir süre. Dokuz gümüş, bir tane de altın madalya vardı camekânda. Altın, Robert T. Kendall adında Pasifik'te ölen birine verilmişti. Hermie, savaşan kahraman askerlerle ilgili soru sormayı sevmezdi. Çünkü şu anda kendi plajda kız seyrederken onlar sağda solda ölüyorlardı. Bunu düşününce de kaytarıcı olarak mimlerdi kendini. Neyse, sokakta kimsenin bulunmadığını anladıktan sonra hazırola geçerek altın madalyayı selâmladı ve Kendall'ın öcünü alacağına yemin etti. Bir süre yürüdükten sonra tahta parmaklıklardan birinin dibine oturdu. Nasıl olsa Oscy'yle Benjie daha bir saata değin gelemezlerdi. Hem radyo Oscy'deydi bugün. Haftanın şarkılarından bir demet sundu tahta parmaklıklara ve toplantı yerine, kararlaştırılan saatten bir saat sonra, yavaş yavaş gitmeye başladı...

3

Üç yoldaş kızgın kumların üzerinde yatıyorlardı. Geçen yılın mayoları içinde, mide üstü uzanmışlardı yere. Mayoların yeni olmaması anaların cüzdanlarıyle

ilgili olduğundan bir yıl daha bu lasteks cenderesini çekeceklerdi. Havlu ya da hasır getirmek, külhanbeylerin mahallesinden şemsiyeyle geçmek kadar hanımevlâtlığı belirtilerinden olduğu için, ıslak kumlarla kaplanmıştı tüm vücutları. Tavaya atılmaya hazır, una belenmiş havuç dilimlerine benziyorlardı.

İki günde bir pil parası toplanan radyo çalıyordu yanı başlarında. Bu paraları cebine atan tabiî ki mülk sahibi Oscy'ydi. Benjie pil paralarıyla ikinci dünya savaşını hiç olmazsa beş yıl yürütebileceklerini söyleyince bir öğleden sonra, Oscy tam dört gün küsmüş ve radyosunu getirmemişti. Aslında küsmeden önce Benjie'ye *Japon eşşoğlusu* diye hakaret etmiş, birkaç aparkütle de oğlanın çenesiyle yanaklarını okşamıştı. Bunlara karşılık veremeyen Benjie, Hermie'yi bir köşeye çekip, birleşirlerse Oscy'nin ağzını burnunu kırabileceklerini fısıldamıştı. Tabiî bu arada Şişko Willie Melnick'i hasmın üzerine oturtmak gerekecekti. Ne varki Benjie bunları fısıldarken Şişko Willie'nin nasıl olsa Oscy'nin üzerinden kalkacağını, hiç olmazsa kenefe gitmek için yanlarından ayrılacağını hiç düşünmemişti. İşte o zaman da Oscy yerinden kalkacak, bir kızılderili avcı gibi ikilinin izlerini bulup birlikte ağızlarının orta yerine edecekti. Bunları düşünüp fısıltılarla mantıklı bir biçimde cevap veren Hermie olmuştu. Benjie için de, arkadaşının sözlerini dinleyip bir kez daha hayatlarının ucuza kurtulduğunu anlamaktan başka, yapacak hiç bir şey kalmıyordu.

Neyse ki, radyoda Benny Goodman çalıyordu şu anda. Bu da Kate Smith'in Amerikay'la ilgili zırvalarından çok daha çekilirdi. Tromboncu soloya geçmişti ki ünlü müzikolog Oscy:

— Trombonu kim çalıyor? –diye sordu.

— Tommy Dorsey... –dedi Benjie.

Konuşmasının nedeni, uzun zamandır ağzını açmamış ve kendi sesini özlemiş olmasıydı.

Benjie'nin zıpçıktılığına sinirlenmişti Oscy. Yırtık dondan fırlamanın âlemi neydi be birader?

— Ben Hermie'ye sordum, sana değil kelek. Sen git de Omega'na bak... Hermie, gerçekten Tommy Dorsey mi bu?

Arturo Toscanini'nin torunu büyük bir bilmişlikle konuştu:

— Tommy Dorsey, Benny Goodman altılısıyle çalmaz. Tromboncunun adı Lou McGarity.

Birden canı sıkılmaya başladı Hermie'nin. Derin düşüncelere dalmak üzereyken rahatsız edilmişti. Şimdi hem başı ağrıyacak hem de hiç bir şey düşünmemiş olacaktı.

— Sesinizi kesip de dinleseniz olmuyor mu be?

— *Ben* dinliyorum... –dedi Benjie.

— Git saatine bak... –dedi Hermie bunun üzerine.

Omega'ya bir göz atması ikinci kez söylenince, demokratik ortamda yaşamanın bilincine yeni yeni varan Benjie de, hemen saatine baktı.

Peggy Lee'nin kalın yumuşak sesi gelmeye başladı radyodan.

Al ceketini, giy şapkanı
Ama dertlerini bırak kapıda...

— Helen O'Connell'ın sesine biterim... –dedi Benjie iç geçirerek.

Oscy hemen Hermie'ye dönerek sordu:

— Helen O'Connell mı bu?

Hermie iç geçirdi. Neden şu kopasıca çenelerini işletmeden, yalnız kulaklarıyle dinlemezlerdi müziği?

— Peggy Lee söylüyor.

Ve Oscy'nin solu Benjie'nin göğsünde seslendi. Benjie ters döndü; ağzı kumla dolmuştu.

— Ulan Benjie, gene bi palavra sıktın...

— Neden hep Hermie'nin dedikleri doğrudur? –diye sordu Benjie ağzındaki kumları tükürerek.

— Onun sözleri her zaman doğru değildir Benjie... –dedi Oscy yılların pişirdiği zekâ yumurtalarını katı katı ortaya dökerek–. Senin sözlerin her zaman yanlıştır ne varki...

Hermie dilediği zaman bu iki saçma sapan tipin seslerini kısabiliyordu. Bunu Orta Doğu'da geçirdiği yıllarda öğrenmişti. Kuru Kafayla birlikte Kahire' nin gizli batakhanelerinde geçirdiği günler, Arapların üç beş yüzyıldan beri yaptıkları ses değiştirme ve kısma numaralarını öğretmişti ona. Nanking, Şanghay, Makao esrar tekkelerinde geçirdiği serüvenler de, ona; her söylenenin doğru olmadığını, herkesi olduğu gibi kabullenmenin ölümle sonuçlanacağını göstermişti. Gözlerini kumsala çevirdi. Biraz sonra Oscy'yle Benjie hıyarı da onun gözetlediği yere bakıyorlardı.

Tepedeki evde oturan kadınla erkek kol kola yürüyorlardı plajda. Mayoları vardı üzerlerinde. Kişinin kör olması gerekirdi bu ikilinin ne denli birbirlerine âşık olduklarını fark etmemek için. Erkeğin başında asker kepi vardı ve adaleleri her adım atışında utanmadan gerilip kasılıyordu. Genç kadın da o denli güzel, o denli uzun bacaklı, o denli iri göğüslüydü ki oğlanlar, uzayan antenleri başlarına polisleri üşüştürmesin diye, midelerinin üzerine dönüverdiler hemen. Âşıklar

iki metre önlerinden geçti Belâlı Üçlerin. Hermie bir an bile gözlerini kırpmadı. O göz bebekleri bir kertenkelenindi çünkü. Kapakları olmayan, kırpılmayan, önünden geçen güzelin bacaklarına ve dümdüz karnına çevrilmiş, mavi cam parçaları... Adamın ağzındaki piponun kokusunu burun deliklerinden içine çekerken de hep onun gibi kokular çıkarmak istediğini anlamıştı.

— Benim de vücudum onunki gibi olacak... –dedi Benjie adamı işaret ederek.

Oscy homurdandı.

— Olacak. Valla da olacak billa da olacak. Her gün halter kaldıracağım.

— Sen onun gibi olamazsın... –dedi Oscy.

Ve Benjie bu sözlerin doğruluğunu anlamıştı.

— Evet. Ben üniversiteye gitmeyeceğim için onun gibi yedek subay olamam!

Hermie'nin izlenimleriyse topun olmadığı sol açıktan geldi.

— Kadının vücudu da fena değil hani!

Oscy'yle Benjie aynı anda boyunlarını çevirip aralarındaki deliye baktılar.

Hermie, üzerine çevrilen dürbünlerin farkına varmıştı. Ediyle Büdünün de birbirlerine dirsekleriyle dürtüp kendini gösterdiklerini biliyordu. Biraz sonra şabanlardan biri mutlak saçma sapan bir laf edip asabını bozacaktı. *Pearl Harbour* gibi olduğu yerde avanak avanak durup saldırıyı beklemenin anlamı yoktu tabiî.

— Siz ikiniz dünyanın en salak... Ve de aptalısınız... –dedikten sonra, Hermie ayağa kalkıp yerdeki iki sürüngene eyvallah bile demeden, hızlı adımlarla yanlarından ayrıldı. Yeterince uzaklaştığına karar

verince durdu; ellerini beline dayayarak olduğu yerde geri döndü.

— Şarkıyı söyleyen Peggy Lee'ydi! Öde bakalım.

— Öde? Ben iddiaya falan girmedim ki? –dedi sürüngenlerin aptalı şaşkın bir sesle.

— Ulan ne kadar duygusuzsun be! Hermie'nin kalbini kırdın... –dedi Oscy, Benjie'nin ensesine bir tokat patlatarak.

— Öyle mi? Öyle mi? Ben duyguluyum aslanım. Hem... duygusuz babandır... –İkinci şaplağı kulak tozuna yedikten sonra da–: Hermie serserisiiiiii! Helen O'Connell'dı söyleyen... –diye bağırmaktan geri kalmadı.

Hermie hiç sesini çıkarmadan yürümesine devam etti. Bir an durup:

— Peggy Lee! –diye bağırdı.

Bundan sonra Benjie'nin herhangi bir şey söyleyip söylemediğini duymadı. Çünkü Benjie hem uzaktaydı hem de aptaldı... Tabiî Hermie, Kahire'de öğrendiği numaraları kullanarak onların seslerini çoktan kısmıştı bile...

4

Hermie'nin hayatta nefret ettiği tek yemek varsa, o da galeta ununa bulanmış bonfileydi. Ne varki 1930'ların o buhranlı günlerinden bu yana, annesinin önüne koyduğu her şeyi silip süpürmeden sofradan

kalkmasına izin verilmezdi. İşte şimdi de masada oturmuş, elindeki çatalla, etin canlı olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Ailesinde yamyamlık olmadığından bir eti canlı canlı her halde yedirmezlerdi ona. Ancak diri olsa da, pişmiş ve yenmeye hazır rolünü büyük bir başarıyle oynuyordu bonfile pezevengi. Hermie çatalla ellinci kez et parçasını şişledikten sonra görüntüsü eski bir eldiven kadar iştah açıcı olmuştu yemeğin.

Annesi bulaşıklarla elenseleşirken, ablası da odasına çekilmiş, ay ışınlarıyle derisini yakmaya uğraşıyordu! Resmen manyaktı kız, terelelli. Gündüzleri güneş ışınları geceleri de ay ışınları altında yatıp duruyordu koca memeli inek. On sekiz yaşında ve ailenin diğer üyeleriyle uzaktan yakından hiç bir ilişkisi olmayan garip bir yaratıktı. Memeleri büyümeye başlayınca, kız da anormalleşmişti. Göğüsler irileştikçe abla dünyadan el etek çekmeye devam etmişti. Hermie sık sık, ablasının memelerinin ne işe yaradığını düşünürdü. Sürekli olarak odasında sakladığı bu iki ampulün hiç bir yararı olamazdı kimseye. Hele ablasına, hiç!

Babasına gelince, zavallı adam ancak hafta sonları gelebiliyordu adaya. Benzin karnesi olmadığından sağdan soldan dilenerek sağladığı birkaç damla sıvıyı depoya doldurup arabalı vapurla gelirdi cuma akşamları. Çoğu kez araba göstermelik dururdu evin önünde hafta sonları. Geri kalan zamanlarda da yokuş aşağı giderdi teneke ömür törpüsü. Babası kontak anahtarını kapayıp benzin harcamaktan kurtulmanın yollarını çok iyi öğrenmişti. Kimi zaman uzakta yanan kırmızı ışığı görünce hemen anahtarı kapar, trafik lambasına dek, arabayı motoru çalıştırmadan sürerdi. Tabiî tam ayarlayamadığından lambaya gelince

ışık değişir, yeşil olurdu. O zaman da küfrün bini bir paraya, arabayı yeniden çalıştırır, Hitler'in anasının hatırını sorup dururdu.

Baba, Birinci Dünya Savaşı'nda kahramanlıklar gösterip kucak dolusu madalyası olan eski bir askerdi. İkinci Dünya Savaşı'na gönüllü olarak katılmak istemişse de, kırk dört yaşında bir başçavuşa gerek olmadığından kabul edilmemişti dileği. Ne varki savaşı, evindeki koltuğundan günü gününe izlerdi. Amerika'nın gerçek sesi olan Pearl teyzesinin de haberleriyle ülkede savaşla ilgili en çok bilgiye Roosevelt'den sonra sahip tek kişi olduğunu söylerdi her fırsatta.

Neyse, Hermie tek başına oturmuş, kara kara düşünüyordu. Şu bonfileyi canlandırıp yerine koskocaman bir ineği getirmenin olanağı yok muydu acaba? Yalnız oturmak da, canını sıkmaya başlamıştı. Bonfileden başka çene çalacak kimse yoktu. Hermie annesine son derece âdilane bir öneride bulunmuştu. Bonfilenin yarısını bırakabilirse tabakta, kuşkonmazları yiyecekti. Önerisi kırmızı oyla reddedilmişti. Ayrıca radyoda müzikli yarışma programları varken, annesiyle herhangi bir konu üzerinde tartışmak, bonfileyi canlandırmaktan zordu.

Hermie'yle bonfile birbirlerini beş dakika kadar süzdüler. Sonunda oğlan sıvışmaya karar verdi. Yarışma programında manyağın teki testereyi bir müzik aleti olarak çalıyor, annesi de, mutfakta büyük bir zekâ örneği vererek tencerenin kapağıyle tempo tutuyordu.

— Hey, yarabbim... –diye mırıldandı Hermie.

Çünkü bu kez annesi kapağı bırakmış, harika sesiyle eşlik ediyordu radyodaki testereciye.

Oturma odasında bir dikiş makinesi var aman aman...

Komando binbaşısı Hermie yerinden kalkıp yavaşça kapıya doğru ilerlemeye başladı. Eğer bonfile, ispiyonculuk sanatını öğrenmişse hali dumandı. Ne de olsa et bir Nazi teğmeniydi. Her an mitralyözleme olanağı vardı. Bonfile, yediği elli çatal darbesinden halsiz düştüğü için, anneyi, testerecinin eşliğinde söylediği türküden ayırıp, kaçmaya çalışan binbaşının peşine düşüremedi.

O dikiş makinesi bana seni hatırlatır, anam...

Kapıya gelince, Hermie *onları* gördü. Oscy ve Benjie. Oscy çimlerin üzerine arka üstü uzanmış, gökyüzünü seyrederken, Benjie de, can sıkıntısından Omega'sını inceliyordu. Hermie dışarıda kendini bekleyen bu neşeli arkadaşları görünce, bir an, bonfileyle birlikte daha çok eğlenip eğlenemeyeceğini düşündü. Ne varki Nazilere olan nefreti, sonunda galip geldi. Kapıyı o kadar yavaş açıp dışarı çıktı ki, sağır sultan bile yatağında şöyle bir irkilirdi. Sağır sultanın en büyük yardımcısı olan Hermie'nin annesi de şarkısına ara vererek seslendi. Sesi mutfaktan çıkıp oturma odasından geçerek kapıyı deldi ve Hermie'nin beyninde patladı.

— Oğlum bir yere mi gidiyorsun?

Oğlan, hiç sesini çıkarmadan merdivenlerin başında durdu. Gerisini bekliyordu sözlerin. Çünkü annesinin, yakaladıktan sonra ufalama yöntemi öyle çalışırdı. İlk önce nereye gittiği sorulur; bu sorunun arkasında da gizli yatan, bonfilenin bitip bitmediği olurdu.

Hermie merdivenin başına oturup karşısında yeşermeyen bitkilerden örnekler veren iki kabız herife baktı. Oscy ses çıkarmadan yatarken Benjie de, «maymun gördüğünü yapar» sözünü doğrulayarak, ellerini iki yana açmış gökyüzünü seyrediyordu. Acaba bu iki leşi, aileleri neden bu saatte ön bahçesine atmışlardı Hermie'nin? Soluk bile almıyordu herifçioğulları.

Hermie her zaman giyimine dikkat ederdi. Saçlarını sık sık taramamasının nedeni, onları yatırmak için ancak kurşunlamak gerektiğindendi ki, buna da babası izin vermezdi her halde. Ne de olsa kurşunun teki yirmi beşliğe patlıyordu.

Oscy'ye gelince, o, her zaman üzerinde gri bir gömlekle çıkardı sokağa. Aynı gömlekten on beş tane olduğunu söylemişse de, kimsenin buna pek inandığı yoktu. Çünkü her gömleğin aynı yerinde boya lekeleri, yanıklar, yırtıklar, kan ve yağ noktacıkları olmazdı. Dolayısıyle basit bir mantık hesabından sonra Oscy'nin yalan söylediği sonucu çıkmıştı kendiliğinden ortaya. Ayrıca Oscy, bazen pis pis de kokardı. Bu burun tıkatıcı leşlik, özellikle sıcak günlerde, saklambaç oynandığında, içine girilen elbise dolaplarında insanı son derece rahatsız ederdi. Benjie'ye gelince, Hermie onun ne giydiğine hiç bir zaman dikkat etmemişti. Benjie'yse kolunda saati oldukça kendini giyinik hissettiğinden ayağındaki pantolona, üzerindeki gömleğe hiç aldırmazdı.

— Sekize on yedi var... -dedi Benjie yattığı yerden. Kimse itiraz etmedi tabiî.

Mezarlığa daha çok yakışan bir sessizlikten sonra Oscy gökyüzüne sormak istediği son derece önemli soruyu haykırdı:

— Bu adayı... havaya uçurmak için kaç tane dinamit lokumu gerekir?

Bir süre düşündükten sonra, beklenilen doğru cevap, kuşkusuz, Hermie'den geldi.

— Yirmi üç.

Gene sessizlik. Oğlanlar bu önemli sorunun getirdiği aynı önemlilikteki cevabı ciddî ciddî düşünüyorlardı.

Ve birden evin içinden üçüncü bir ses geldi. Soru... Evet tarihin akışını bir anda değiştirebilecek soru...

— Bonfileni bitirdin mi Hermie?

Oscy'yle Benjie yerlerinde doğrularak, arkadaşlarına baktılar. Çünkü dünya, Hermie'nin cevabına göre dönüşünü ayarlayacaktı. Hermie teker teker silâh arkadaşlarına baktı. Başını salladıktan sonra yerinden kalkıp merdivenlerden aşağı indi. Yemeğin bitmediyse, erkekliğin onda dokuzunun gerektirdiğini yaparak, toz olmak gerekti. Bahçe kapısını açıp karanlığa daldılar.

Hermie evden ayrılırken annesinin şimdi ne yapacağını biliyordu.

Kadın sorularına cevap alamadığını görünce kapının önüne gelip ellerini beline dayayarak:

— Hermie, bonfileyi bitirmeden eve dönemezsin!... –diyecekti.

Hey yarabbim diye düşündü Hermie başının ağrıyabileceğini unutarak. Ne kadar garip bir mantıksızlıkla uğraşıyordu...

5

Yüksek, ahşap kule Rodos heykeli gibi dimdik duruyordu kayaların üzerinde. Kırk basamağı kıçını kırmadan tırmanabilen her çocuğun koruyucusu, şefkatli bakıcısıydı eski fener kapısının eşiği. Güneş morla karışık kırmızı renkler arasında batarken, kulenin eteklerindeki küçük kasaba da, ışıklarını yakarak akşama hazırlanıyordu.

Üçlü, dizlerini göğüslerine çekerek oturmuştu yıllardır açılmayan kapının dibinde. Can sıkıntısından sürekli olarak esniyorlardı. Aralarında paylaştıkları nemli cigaradan başka birkaç tane de resimli roman vardı yanlarında. Cigaradan derin nefesler çekerken kanlı bir savaşın başlamasını bekleyen askerler gibi hissediyorlardı kendilerini.

— Bu hayatımın en uzun yazı oldu... –dedi Hermie, söyleyecek başka bir şey bulamadığından.

Kimse cevap vermedi. Ve gün yerini geceye bırakırken serin bir rüzgâr denizden kopup yanlarına dek geldi. Akıntı yön değiştirmiş, dalgalar kıyıya büyük bir kızgınlıkla çarpmaya başlamıştı. Böyle zamanlarda Hermie daha rahat düşünebilirdi. Şu anda kafasını kurcalayan, o aptal martının ne diye, kendisini milyonlarca kişi arasında seçip peşine düştüğüydü. Sabahleyin dolaşırken martı pike yapmış, bombalarını üzerine bırakmıştı. Bok yağmurundan büyük bir vücut çalımıyle zor belâ kurtulabilmişti Hermie. Daha sonra, bahçede çalışırken baş belâsı kuşun bu kez salladığı siyah barsak artıkları, lahanaların üzerine patır patır düşmüştü. Saat altıda allahın belâsı kanatlı mik-

rop, kurbanına çaktırmadan arkadan saldırıya geçmiş, içinde ne varsa, Hermie'nin ensesine boşaltmıştı. Çok garip bulmuştu kuşun bu davranışlarını Hermie. Çünkü kanatlılarla olduğu kadar tüm hayvanlarla da iyi geçindiğini sanırdı. O zaman neden bu kuş onu seçmişti: boka bulamak için? Belki de sevgisini belirtmek için yapıyordu bütün bunları martı. Kediler de yapmaz mıydı? Öldürdükleri fareleri falan, sahiplerine getirip verirlerdi değil mi? Eğer bu kuş beni seviyorsa neden öldürdüğü bir balığı atmıyor kafama da, sıçıp duruyor? diye düşündü Hermie. İşin en kötü yanı, martı yeni bir sevgili buluncaya dek zavallıyı bok yağmuruna tutacaktı. Gökleri izleyip saldırıya geçecek kuşu aramaktan da boynu tutulacaktı en azından. Bir başka düşünce geldi aklına. *Pinokyo*'da olduğu gibi, belki iyi yürekli çekirge martı kılığında gelmişti kendine yardım etmeye. Gerçek bir çocuk oluncaya dek yanında kalıp yol gösterecekti. Tamam, diye düşündü. Martı'nın geliş nedenini bulmuştu. Ancak bokun âlemi neydi? *Pinokyo* filmini görmüştü. Çekirge, kuklanın üzerine pislemiyordu ki hiç. Belki de kitapta pisliyordu da, filme çekilirken, o sahneyi çıkarmışlardı. Hermie, Oscy'ye sorup sormamayı düşündü bir an. Ancak Oscy o anda öksürmeye çalıştığından cevap verecek durumda değildi. Bir iki ciğer parçasını tükürmeden de, öhö öhö'lerden vazgeçeceği yoktu.

Bu arada Benjie de saatini inceliyor, karanlıkta parlayıp parlamadığına bakıyordu.

— Sekizi otuz bir geçiyor... -dedi Benjie saatin karanlıkta bile okunabileceğini belirtmek istercesine.

Oscy'nin tokadı ensesinde patlayınca da, sekizi

otuz bir dakika dört saniye geçe, gözlerini saatten ayırmak zorunda kaldı.

— Sittir bok...

Bazı gelenekler hiç bir zaman değişmiyordu nedense...

Hermie, şekerci dükkânının önünde oturmuş, *Orman Kraliçesi* adlı resimli romana bakıyordu. Benjie de, yanına bağdaş kurmuş, saatine bakıyor; arkadaşının bir sayfayı ne kadarda okuduğunu hesaplamaya çalışıyordu. Ne varki Hermie, Benjie keleğinin saat tuttuğundan habersiz, *Kraliçe Sheena*'yla birlikte rengârenk ormanın içinde daldan dala sıçrıyordu o sırada. Her sayfada on iki ayrı resmi vardı kraliçenin. Kadının nefis vücudu en inceliğine dek çizilmişti seks manyağı ressam tarafından. Yırtık pırtık bir kaplan derisi mayonun içinde iri göğüsler, erkeğin posasını çıkaracak güçteki bacaklar delirtiyordu Ormanlar Kralı Hermie'yi. Göğüsler ve bacaklar sayfalardan naralar atarak çıkıyor, Hermie'nin gözlerinden geçerek beynini sarsıyordu. Eceyle birlikte dolaşan aslanlar bile sanki midelerine indirmekte oldukları ceylanları bırakıp kadının yarı çıplak vücuduna dikmişlerdi sarı sarı gözlerini. Hele bir aslan vardı ki ağzının suyu musluk gibi akıyordu mübareğin. Ya kaplan? Elli yıl hapishane köşelerinde sürünmüş erkekten beter bakıyordu Sheena'ya. On kuruşu bastırdın mı, benim diyen erkeğin aklını başından alabilirdi Ece. Hermie gözlerinden çıkan X-ışınlarını kısarak, kaplan derisi mayonun altındaki dağları, vadileri görmeye çalıştı. Özellikle dokuzuncu resimdeki Sheena görülmeye değerdi doğrusu. Bacaklarını yanlara açmış, «Sheena geliyoooorr!»

diye bağırıyordu. Hayır bağırmıyordu. Sözler, başının hemen üzerindeki beyaz balona çini mürekkebiyle yazılmıştı. Bağıran Benjie'ydi.

— Sheena geliyooorr!

Salaklar Dairesi Genel Müdürü ve saat tutucu Benjie...

— Yedi dakikadır bu sayfaya bakıyorsun... –dedi Benjie.

— Keşke bu sayfanın içinde olsam.

— Yedi dakika yedi saniye. Amma da yavaş okurmuşsun haa!

— Okumuyorum ki!

— Evet.

— Sayfayı çevir.

— Bu son sayfa zaten.

— O zaman kitabı kapa.

— Sen de çeneni kapa.

Hermie, tam kitabı kıvırıp Benjie'nin kafasına vuracaktı ki, Oscy, şekerci dükkânından dışarı çıktı. Oscy hem ıslık çalıyor hem de hiç umursamaz tavırlarla yavaş yavaş yürüyordu. Kuşkusuz bir şeyler yürütmüştü dükkândan. Hâlâ kitabın etkisinden kurtulamamış Hermie, gözleriyle Ece'nin sol bacağını yemeye uğraşıyordu. Bacağın yanı başındaki kahverengi maymunsa bir an önce Darwin'in teorisi ispatlansa da insan olsam dercesine yalanıyordu Sheena'ya bakarak. Tam bu sırada Benjie'nin dirseği kaburgalarını titretti Hermie'nin. «Ah» diyerek, elindeki kitabı kıvırmaya gerek görmeden kafasında patlattı Benjie'nin.

Hermie'nin dayak atma faslı bitinceye dek Oscy dükkândan uzaklaşmıştı. Benjie ilk kez kafasında patlayan kitabın ikinci üçüncü darbelerini sağ koluyle

karşılarken, sol elini de, avcı boy çukuruna gizlenen asker gibi cebine sokarak, saatini güven altına almıştı. Dördüncü kez kitabı sağ koluna yiyen Benjie kapıya doğru geriledi ve Hermie'ye okkalı bir küfür savurduktan sonra Oscy'nin arkasından koştu. İstemeye istemeye, elindeki 52 sayfalık *Ormanlar Kraliçesi*'ni aldığı rafa kaldırdı Hermie. Kimse bu kitapları satın almazdı zaten. Herkes buraya gelip okurdu. Ancak Moruk Powdry'ye enselenmemek gerekiyordu. Onun tokadını yiyen, üç gün yataktan kalkamazdı en azından. Bir dahaki aya kadar Sheena'ya elveda demek ve Oscy'yle Benjie'nin katkısıyle daha da çekilmez bir hal alan gerçeğe dönmek gerekiyordu...

Oscy, suçunun meyvesini kendilerinden başka kimsenin göremeyeceği bir yere kadar öncülük etti Belâlı Üçler'in ikisine. Sonra da cebinden pırıl pırıl bir şey çıkarıp, onu tapılması gereken bir Tanrıymış gibi herkesin başı üzerinde gezdirdi: Ağız mızıkası. Bu işe en çok Benjie sinirlenmişti.

— Ne diye ağız mızıkası yürüttün lan?

Oscy omuzlarını silkerek gülümsedi.

— İçimden öyle geldi.

Mızıkayı cebine sokup yürümeye başladı. Benjie de bir tatarcık gibi vızıldaya vızıldaya arkasından gitti.

— Uçurtma yürütecektin hani?

— Uçurtma çalamam!

— Mızıkayı da çalamadığına göre...

— Öğrenirim.

— Oscy mızıkayı uçuramayız ki!

Oscy'nin sol kroşesi tatarcığın vızıltısını anında kesiverdi. Bu konuşmalar geçerken, Hermie de bir iki adım geride, Sheena'yı düşünüyordu. Ormanlar

Kraliçesi'ni ameliyat masasına yatırmış, x-ışınlarını kullanarak, kaplan derisi mayonun altında olan bitenleri görmeye çalışıyordu. Annesi gelip işlerine burnunu sokmasın diye de kapıyı Afrikalı uşağı Komo tutuyordu.

Hermie, arkadaşlarının tartışmasını duyamayacak kadar kendini düşlerine kaptırmıştı şimdi. Bir an gözlerini kaldırıp Toto'yla Masis'e baktı. Masis, cebinden çıkardığı parlak mızıkayı çalmaya uğraşırken, üst dudağını deliklerden birine kaptırmış, habire, mi'yi tizleyip duruyordu. Bunu gören Toto da dizlerini döverek iki büklüm kaldırıma oturmuş, kahkahadan kırılıyordu. Tabiî, müzikolog, dudağını kurtarıp sırtlan gibi uluyan Toto'nun ensesine patlatınca aleti, ufaklık diplomatik bir tavır takınarak irinin acısını paylaştı hemen.

Hermie, yorulan bir maratoncu gibi, didişenlerin epeyi gerisinde kalmıştı. «Bir atletin düşünceleri seks doğrultusuna girince, nefesi falan kalmaz.» demişti okuldaki beden eğitimi öğretmeni. Doğru söylüyor adam, diye düşündü. Evlenen bir boksörün ringe çıkmaya gücü yoktur. Futbolcu ilk kez bir kadınla yattı mı ayakkabılarını çıkarıp soyunma odasının kapısına asmalıdır. Sporun vazgeçilmez gereklerinden biriydi bu. Radyoda spor saatini dinlemek de gerekmezdi bunu bilmek için. Sporla ilgili herkesin kolayca kestirebileceği su götürmez gerçek, diye aklından geçirdi Hermie. İlginç olan, tüm sporcuların bunları bildikleri halde, durup dinlenmeden karı kız peşinde koştuklarıydı. Hermie'nin gözleri birden sağındaki dükkânın vitrinine ilişti. Kırmızı benekli bir mayoya takılmıştı. Gözler ufaldı, x-ışınları kırmızı noktaları delerek pembe et aradı. Tabiî, plastik mankenin renksiz vücuduyle karşılaştı. Hermie, acaba ömrümce röntgencilik-

ten öte hiç bir şey yapamayacak mıyım, diye acı acı düşünerek iç geçirdi. Hep saha kenarında olmak, oyuna katılamamak korkutuyordu onu. Günün birinde, içinde tık tık eden seks bombası patlayıp ıslah evinin koridorlarına sperm olarak mı yapışacaktı? Ölünce de kim gelip de tanımlayacaktı onu? Annesi mi? İçindeki seks tohumlarının güneşe dönerek yeşermek istemelerini, nasıl karşılayacaktı kadıncağız? Vitrinin önünde durup, manken canlanıncaya dek beklemeye karar verdi. Evet, manken hayata kavuşacak, üzerindeki bikiniyi sıyırıp camdan geçerek, kendini bekleyen kollara atacaktı çıplak vücudunu. Ve Hermie oradan ayrılmayacaktı hiç. Komo da gözcülüğünü yapacak, annesi gelirse haber verecekti.

— Hermie? Hermieeeee...

Oscy'nin sesi. Ne varki Hermie, Komo'nun bu belâyı defedeceğini biliyordu. Sen benimsin Sheena. Mayolu Orman Ecesi! Boşver o bağıranlara! Gelenler Mandrake'yle Abdullah nasıl olsa.

— Herifçioğlu ayakta uyuyor.

Benjie'den gelmişti bu ses. Komo, bu sivrisinekten kurtar beni! İşim var, görmüyor musun? Ulan, Afrika'dan ne diye getirdim seni, serseri? Uzun yıllar neden besledim, ha? Kusura bakma çıplak güzel. Senin yanından kimse ayıramaz beni!

— Hermieee. Hıyartooooo...

Gene düş yırtan, hayal yıkan Oscy'nin bozguncu sesi. Ve yanağına değen bir çift kelebek kanadı kadar yumuşak dudak. Çıplak güzel, geri geri yürüyerek camdan içeri girip mankenin derinliklerine bir duman gibi süzüldü. «Komo, defol pezevenk... Gözüm görmesin seni!»

Hermie başını çevirip kendine doğru yürüyen iki azgına baktı. Benjie'yle Oscy, büyük bir saygısızlıkla düşlerini yarıda kesmişlerdi. Beş dakikadır dükkânın önünde ne yaptığını anlatmak istedi onlara ilk kez. Bir an düşündükten sonra da, vazgeçti. Çünkü kendi de tanımlayamıyordu bu tür garip davranışlarını. Oscy kafasını sağa sola çevirerek:

— Geliyor musun Hermie? –diye sordu.

— Evet. Nereye gidiyoruz?

— Habeşistan'a.

— Oldu.

Neden olmasındı ki? Gidecek başka yer kalmamıştı nasıl olsa!

Sokakta aylak aylak dolaşarak, araba vapurunun geldiği rıhtıma dek yürüdüler. Bir süre boş, anlamsız gözlerle çevrelerini süzdükten sonra, yere oturdular. Bu rıhtıma dek yürüyüp sonra da yere oturma işini iyi, gayet iyi becermeye başlamışlardı son zamanlarda. Hermie, keşke bir tayfun kopsa, ya da göklerden bir hortum inse de, bizi şu Tanrı cezası yerde oturmaktan kurtarsa, diye düşündü. Ancak dalgaların altında Benjie'yle Oscy can verirken kendi de iki çıplak kızla birlikte ıssız bir adaya çıksın istiyordu. İki melek gibi güzel yavru ve uşağı Bokoto! Afrika'dan büyük emekler harcayarak getirttiği zenci Bokoto ve de güzel, çıplak kızlar... Ne varki yanı başındaki Oscy, ağzına sokup çıkarttığı mızıkadan şimdiye dek kimsenin duymadığı, duymak da istemediği gariplikteki sesleri çıkarttığından Hermie için herhangi bir yere gidebilme olanağı kendiliğinden yok oluyordu tabiî. Gaz Sancıları Senfonisi diye adlandırdı *müziği* Hermie. Bu sırada Benjie de, duvardaki vapur sefer çizelgesini okuyup

gelen geminin iskeleye saatinde varıp varmayacağını Omega'dan izliyordu. Hay Allah kahretsin, diye düşünerek iç geçirdi Hermie. Delilerin arasına düşmüştü...

Hermie yüzüne aptalca bir ifade takarak bomboş gözlerle çevresine bakındı. İkiyi yirmi geçe kalkacak olan geminin yolcuları binmeye başlamışlardı vapura. İnsanlar, çocuklar, köpekler, arabalar Nazi ordularının önünden Polonya'yı terk ediyorlardı. Ve... Kadınla erkek. Kanı birden dondu Hermie'nin.

Erkek resmî elbisesini giymiş, melbusat torbasını da omzuna almıştı. Göğsünde karışık salatayı andıran kurdeleler, madalyalar, bröveler yan yana dizilmişti. Kadın? Aaahhhh, kadın!! Rengi solmuş bir pantolonla daracık bir süveter vardı üzerinde. Güneşte bronzlaşan derisi, buğulu yemyeşil gözleri mahvediyordu Hermie'yi. Bir an için yüreği, durmayı bile düşündü. Gözler bu kadar güzelliğe dayanamadıktan sonra, zavallı yürecik nasıl dayansındı? Kadın, erkeğine sarılmış, onun bir parçası olmaya çalışıyordu sanki. Adam gidiyordu. Gitmesi gerektiğini de biliyordu kadın. Ne zaman kocasını göreceğini de bilmiyordu zavallıcık. Sinemalarda her gün gördüğü filmlerden alınmış birkaç dakikaya benziyordu bu olanlar. Ne varki beyazperdenin dışında ilk kez görüyordu bu gerçek dramı Hermie. Âşıklar, kalabalığın ortasında, birbirlerine sarılmış duruyorlardı. İnsanlar koşarak yanlarından geçip çevresini köpüklere boğan araba vapuruna atlıyorlardı birer ikişer. Hava bir *elveda* türküsünün yanık haykırışıyle doluydu. Bu allahaısmarladığın karşısında yaşlı gözlerle gülümseyen kadın da, sevilip okşandıktan sonra, sahibesi tarafından bir köşeye atılanzavallı bir bebeğe benziyordu.

Çok garipti bunlar. Kalabalığın içinde kaybolma-

ları gerekirdi aslında. Ancak iki sevgili, sanki bir bulut tabakasının üzerine çıkmıştı da acı, çektikleri, kan ağladıkları anı Hermie'nin gözleri önüne sermişlerdi. Yavaş, çok yavaş adımlarla erkek geri çekildi. Kepini çıkarıp gözü yaşlı sevgilisini selâmladı. Kadın, küçük bir çığlık koparararak tekrar kendini adamın kollarına attı. Öpüştüler. Uzun, uzun, uzun bir öpücük... Nasıl da nefesi dayanıyordu adamın? Ne kadar sportmen bir erkek diye düşünmekten kendini alamadı Hermie.

Tüm yolcular vapura binmişti. Rıhtımda tek vücut olmuş iki sevgiliden başka kimseler kalmamıştı. Gemi homurdanıp çevresine beyaz köpükler saçarak rıhtımdan ayrılmaya başladı. Tahta iskeleler geri çekildi, halatlar çözüldü. Hermie sevgililere bir şeyler söyleme gereğini hissetti. Hemen yanı başındaki Oscy, senfoninin son bölümüne gelmiş, kedi ciyaklamalarını andıran sesler çıkararak bu acıklı öykünün fon müziğini büyük bir başarısızlıkla yürütüyordu.

Sonunda dudaklar ayrıldı. Erkek, vapurun açılmakta olduğunu fark etti. Melbusat torbasını büyük bir soğukkanlılıkla güverteye fırlattı. Hermie, renkli çantanın sanki içi hidrojen dolu bir balon gibi havada süzülerek, gemiye inmesini seyre koyuldu. Yarım saat sürmüştü en azından torbanın gemiye varması. Bu geçen zaman içinde erkek, kürek iriliğindeki elleriyle kadının bir ay parçası güzelliğindeki yüzünü avuçladı; dudaklarını uzun uzun öptü. Hermie'ye göre elli metre uzaklaşan gemiye doğru koştu; havada uçarak, Errol Flynn'i aratmayacak biçimde demir korkuluğu aşıp arabalardan birinin arkasına oturdu. Elini sallıyor, kendisini gözyaşlarıyle uğurlayan karısına öpücükler gönderiyordu.

Hermie, gözlerini dünya uzun atlama şampiyonundan ayırıp rıhtımdaki kadına çevirdi. Ve o sevgili yaratık değişmişti. Beyaz, ince eli havada dalgalanırken rüzgâr yumuşak, uzun saçlarını okşuyordu. Anna Karanina, Truvalı Helen, Dalila... Ve bu soluk kesen harika tablonun çerçevesi, salatanın tuzu limonu fon müziği, Oscy'nin elindeki mızıkadan büyük bir kıvraklıkla çıkıyordu. Mozart, Bach, Bartok, Beethoven bir araya gelmiş, tüm yeteneklerini ünlü mızıkacı Oscy'e bahşetmişti. Çirkin kaz Oscy, bir kuğu kadar güzel çalıyordu beş dakika önce öğrendiği ağız mızıkasını...

Hermie bakışlarını araba vapuruna çevirdi. İki sevgilinin arasına giren bu canavar o kadar uzaklaşmıştı ki, adam, bir nokta gibi gözüküyordu güvertede. Herhangi bir yolcudan ayırt edilemezdi artık.

Kadına döndü Hermie gene. Son köpük parmaklarının ucunda raks ediyor, denizin çağrısına, karşı koymaya çalışıyordu. Üzüntü dolu yüzündeki kutsal gülücük, sihirli değneğin dokunmasıyle donmuştu dudaklarda. O eşi bulunmaz gözlerde biriken yaşlarla dünyanın en üzgün dakikasını simgeleyen hüzün yaratığıydı kadın. Saçlarında biriken çiçeklerle bir Ofelya, dudaklarından damlayan zehirle bir Jülyet olmuştu. Boğazında bir kurbağa ve anında June Allyson biçimleniverdi Hermie'nin dalgın gözleri önünde. Greta Garbo, Lana Turner, Linda Darnell. Penny Singleton cennetin kapılarında. Ağız mızıkasından demet demet dökülen melodilerin eşliğinde, Hermie'yle el ele, umut dolu kapılardan geçip mutluluğun doruğuna erişiyorlardı. Ve ipek giysiler yavaş yavaş sıyrılıyordu güzel vücuttan. Hermie'nin yönünü şaşmayan x-ışınları fildişi göğüsleri ortaya çıkarmıştı şimdi. Ağız

sulandırıcı bir biçimde büyüyen, irileşen kirazlar süslüyordu bu bembeyaz toparlakları. Giysiler, bir duman gibi aşağılara doğru kaymaya başladı. Dans edip, kıvrılarak indi indi...

— Hermieeee... Uyan oğlum!

Hay Allah kahretsin şu rezil Oscy'yi.

— Hermieeeee!

— Benjie, çenen kısılsın e mi!

Hermie başını çevirip şaşkoloz ikizlere baktı. Sırıtıyorlardı aptallar. Oscy'nin sol kulak dibinden başlayan yarık uzuyor, Benjie'nin sağ kulak memesinin dibine dek yayılıyordu.

Hermie hemen başını çevirip kadını aradı. Son bir görüntü, kalbinin duvarına çivileyeceği bir anı, yüreğinin günlüğüne karalayacağı iki satırcık dilendi gözleriyle. Beyaz bir lastik ayakkabının altını görebildi ancak. Köşeyi dönmüş ve kaybolmuştu kadın. Soluk pantolonlu bir dişiydi o artık. Ve mızıkadan çıkan kulak tırmalayıcı seslerin de büyüsü çoktan kaybolmuştu. Bir an Oscy'ye yutturmayı düşündü o sinir törpüsü aleti. Midesinin dibinde yanmaya başlayan hırs ateşleri büyük bir hızla ağızdan dışarı uzandı alev alev.

— Siz... Ulan siz var ya, siz... Neden susmazsınız be? Neden o kahrolasıca çenenizi kısmazsınız? Biraz oturup da düşünseniz, kafanız mı kopar, ha? Okusanız gözleriniz önünüze mi akar? Kitap alıp okuyun... Çenenizi çalıştıracağınıza aklınızı çalıştırın biraz...

— Ben okurum Hermie... -dedi Oscy. Sonra da başparmağıyle ikizini göstererek-: Bu da resimlere bakar... -diye ekledi.

— Siz midemi bulandırıyorsunuz benim. İkiniz de. Kusasım geliyor sesinizi duyunca.

— Lütfen benim üzerime kusmayın sayın efendimiz. Ben küçücük bir çocuğum... –dedi Benjie elleriyle yüzünü kapayıp korkmuş gibi yaparak.

Hermie, Benjie'nin ağzını burnunu çarşamba pazarına çevirmeyi düşünüyordu bu arada. Ne varki Büyük Koruyucu Oscy ikisinin arasına girip anlaşılmaz bir hoşgörüyle konuştu:

— Sen Hermie, uyurgezerlere benziyorsun. İşin gücün hayal kurmak.

— Hayal kuruyorsam kurarım. Size ne be?

Oscy kolunu Hermie'nin omzuna atarak birlikte yürümeye zorladı onu.

— Hermie, *uyuduğun* zaman düş görmen gerekir. Eğer uyanıkken düş görmeye başlarsan insanlar deli olduğunu sanır. Doğru değil mi Benjie?

Benjie gözlerini kapamış, kollarını ileri doğru uzatarak yürüyordu.

— Beni uyandırma. Uyuyorum. Hem de ne düşler görmekteyim, bir bilsen!!!

Hermie'nin siniri artık kabına sığamayacak hale gelmişti. Oscy'nin kolunu omzundan atıp durdu. Çünkü yürürken yeterince anlatamıyordu öfkesini. İnsanın sinirini gösterebilmesi için ayaklarını iki yana açarak durması, yumruklarıyle birlikte dişlerini sıkması ve gözlerine biraz olsun kan toplaması gerekiyordu. Sıkılı dişlerinin arasından tıslar gibi konuşmaya başladı:

— Sizinle birlikte gezmiyorum artık, tamam mı? Oynamak, birlikte olmak, dalga geçmek falan bitti. Siz benim düzeyime erişememişsiniz anlaşılan. Aptal ve de enayisiniz. Aktüel olayları bile bilmiyorsunuz! Hiç bir fikriniz yok be!

— Aktüel ne demek? –diye sordu Benjie.

— Sana hiç zekâ testi yaptılar mı lan?

Benjie bu kez Oscy'ye döndü:

— Aktüel ne?

Oscy gülümseyerek Hermie'ye baktı:

— Sen söyle.

— Senin zekân, dört yaşındaki bir çocuğunkinden bile az... -diye anlattı Hermie, Benjie'ye.

— Doğru... -dedi Oscy.

Hermie söyleyecek başka bir şey bulamadığı için, hızlı adımlarla arkadaşlarının yanından ayrıldı. Böyle anlarda onun peşinden gidilmeyeceğini biliyordu Oscy'yle Benjie.

Eve gidinceye dek Hermie düşüncelerine bir düzen vererek, olanları yeniden gözden geçirmeye çalıştı. Ne varki Lana Turner'in göğüs ölçüsüyle Lombardi'nin bir sezonda attığı gol sayısından başka bir şey geçmiyordu aklından. Yaşamının denklemiydi bu. Göğüs ölçüsünü gol sayısına böldü, çarptı, çıkardı ve topladı. Sonuç tam anlamıyle bir karışıklık, önüne geçilmez bir yalnızlık, gün geçtikce büyüyen bir yetersizlik olarak dikiliverdi karşısına. Ne varki denklemde başının üzerinde uçan martı yoktu. Ancak mendebur kuşu görünce adımlarını sıklaştırdı. Akşam yemeğini düşünmeye başladı. Dün geceki rezaletten sonra, bu geceki iyi bir şey olabilirdi. Hiç olmazsa annesi iki gece üst üste galeta ununa bulanmış bonfile verecek kadar kalleş değildi... İnşallah...

6

Güneş kasıp kavuruyordu adayı. Temmuz ayına özgü bir cehennem havası herkesi kumsala, denize itmişti. Belâlı Üçler de kalabalığın arasında kumsala gitmişlerdi bu sıcak temmuz günü. Başlarıyle kolları kumda, vücutlarıysa suyun içinde, karaya vurmuş balıklar gibi yatıyorlardı. Benjie'nin sol kolu, periskop gibi havada, Omega'yı korumak için sallanıp duruyordu. Ölmediğini ispatlamak için Oscy mayosunu aşağıya kaydırdı. Tuzlu sular gıdıklasın istiyordu karnını.

— Ne istiyorum biliyor musunuz? Bu manyak adaya birileri çıkarma yapsın. Ölüyorum, patlıyorum sıkıntıdan! –diye haykırdı Oscy göklere doğru.

Delicesine bir kahkaha attı. Mayosunun paçasından içeri yarma harekâtına girişen küçük bir yengeç, oğlanın kahkahasını boğazına tıkadıktan sonra, tekrar sıvıştı kumların arasına.

Benjie saatine bakıp su götürmez gerçeklerden birini daha bağışladı dünyaya.

— On bire üç var.

Kimse duymamıştı bu sözleri.

— Benim salak ağabeyim var ya? Ha işte, o herif askere gitti. Dişçi. Allah kahretsin serseriyi. Utanıyorum be. Valla billa utanıyorum. Ulan dişçilik yapılır mı be savaş sırasında? –dedi Oscy.

— Benimkisi Deniz Kuvvetlerinde aşçı yamağı. En iyi hindi kızartmasını o yaparmış. Madalya falan verecekler ineğe... –diyerek ailesinin savaşa katkısını belirledi Benjie.

— Benim ablam lisede... –dedi Hermie.

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, bunları ne diye söylediğini düşündü. Başını belâya sokabilecek nitelikte bir itiraftı bu.

Çakal Benjie, yaralıyı görmüşçesine sürünerek girdi söze.

— Neden ağabeyin yok senin?

— Ablamın erkek kardeşi var ya!

Ne varki Hermie, paçayı bu kadar kolay kurtaramayacaktı.

— Bana sorarsan senin ablanın *kız* kardeşi var... -dedi Benjie, pişmiş kelle gibi sırıtarak.

Bu söz o denli bir zekâ aşamasıydı ki, Hermie tatarcık için bir an ne diyeceğini şaşırdı. Hakaretin, derinliğini anlayıncaya dek de Oscy almıştı sözü:

— Ben deniz piyadesi ol'cam. Giysilerine bayılıyorum adamların.

— Ben de dağ polisi... -dedi Benjie.

Oscy, Benjie'nin önüne bir yem atmayı düşündü. Biraz gır gır geçmek istiyordu oğlanla. Aslında Benjie'yi kızdırmak çok kolaydı. Bu nedenle de çoğu kez onunla alay etmenin hiç bir anlamı kalmıyor, meşgale olmadığı için işin zevki çabucak kaçıyordu. Ne varki can sıkıntısını defetmek için Benjie adlı kaya balığının önüne dolgun vücutlu bir solucan atmak iyi olacaktı bu kez.

— Benjie, evlâdım, şimdi sen beni dinle. Dağ polisi dediğin senin, gazoz ağacı, öyle bir alet yok. Ordunun, kara ordusunun bir parçasıdır onlar.

— Ha sittir lan. Kollarına, üzerinde «Dağ Polisi» yazılı özel bir bant takıyorlar.

— Sen sittir serseri. Uzaktan gene basit bir ere benziyorsun.

— Mum diktir kelek. Yakına geldiğin zaman anlıyorsun «Dağ Polisi» olduğunu adamın.

— Ulan ne kafasızsın be! Adam yakınına gelinceye dek kurşunlar onu düşman.

— Oscy, çok aptalsın sen. Adam yakınına gelmese bile...

— Şu adada hiç kız yok mu birader? –diye söze gene aylardır top yüzü görmeyen sağaçık Hermie girişti.

Oscy sesin geldiği yöne döndü. Et kafalı Benjie'yle konuşmaktansa Hermie'yle çene çalmak daha çok işine geliyordu.

— Sen de denizci mi olacaksın Hermie?

— Babam, ben büyüyüp de orduya girinceye dek, savaş çoktan biter, diyor.

Oscy bu cevabı beğenmemişti. Hermie'yle tartışmak istiyor, mutlaka, bu içini çürüten can sıkıntısından kurtulmayı arzuluyordu.

— Senin baban ne bilir be? Tezgâhtar....

— *Time* dergisini okuyor. Hem çeneni kapa Oscy. Ne yapmak istediğini biliyorum.

Bu sözlerin karşısında Oscy'nin yapacağı şey, ses çıkarmadan, elindeki bayrağı yarışın üçüncü adamı Benjie'ye uzatmak olacaktı. O da öyle yaptı ve tatarcık, kendine uzatılan bayrağı büyük bir ciddiyetle aldı.

— Senin derdin ne, biliyor musun Hermie?

— Evet. Sen!

— Senin derdin, ablanın lisede olması.

Benjie'nin bu saçmalığına o kadar kızmıştı ki, elinde olmayarak yemi kaptı.

— Ne demek istiyorsun sen?

— Eğer savaşta kanını akıtan bir ağabeyin olaydı baban bu denli ukalâlıklar yapmazdı...

— Kuzenim var kanını akıtan. Kiska adasında binbaşı. Yersen...

— Kuzen demek, kardeş demek değil ki!

— Babamın kardeşine sorarsan evlât, kuzenimin kardeşine sorarsan, kardeş demektir, aptal.

— Nereden bilelim kuzeninin erkek kardeşi olduğunu?

— Var.

— Bu senin sözün. İnanmamız da gerekmez ayrıca!

Hermie başını çevirdi. Geri zekâlılarla konuşmanın saçmalığını bir kez daha anlamıştı.

— Sizin gibi sersemlerle ne diye konuşuyorum bilmem. Aptalsınız siz.

Oscy bayrağı tekrar aldı:

— Bize hakaret etmemen gerek Hermie. Savaşan bir ulusun savaşan çocuklarıyız biz...

— Yarabbim, sen bana sabır ver! –diye mırıldandı Hermie.

Martılarla, galeta ununa bulanmış bonfileleri, nasıl aramazdı insan, bu eblehlerin yanında.

Oscy ayağa kalkmıştı şimdi. Pis pis de sırıtıyordu. Hermie endişe dolu gözlerini Oscy'e çevirdi:

— Hermie, ağzını burnunu düzlemek istemediğimden gömleğini almakla yetineceğim... –dedi–. Yurtseverliğin anlamı şu kalın kafana girinceye dek de, alamazsın bunu benden!

Oscy gömleğin bir ucundan tutarak yürümeye başladı. Lâcivert mintanı kolundan tuttuğu için diğer kısmı suyun kenarında; kumların, çöplerin arasında sürükleniyordu. Benjie de yerinden kalkıp sahibinin sesini izledi. Hermie kılını bile kıpırdatmadan ikiliyi seyretti bir süre. Oscy Hitler'den gömleği kurtarama-

yacağını bildiği için, kendini bu gerçeğe inandırması gerekiyordu.

Gömleği sevmediğini düşündü ilk kez. Bu nedenle de zaten, denize girerken yanında getiriyordu. Hem gömlek geri alınmazsa Kızıl İntikamcıya durumu ispiyonlardı. Kızıl İntikamcı da Oscy'nin annesi Kedi Kadından gömleği aldığı gibi oğlanın en az bir hafta katıksız hapse sokulmasını da sağlayabilirdi. Tabiî bunlar, üzerinde düşünülüp tartışılması gereken gizli polis işleriydi en fazla. Gerçek sorun, bir adet lâcivert gömlek için Oscy ordularıyle savaşa girmenin değip değmeyeceğiydi. Cevap basit ve çarçabuk geldi. Eğer gömlek beş dolarlık sevdiği bir giysi olaydı o zaman savaş ilân edilebilirdi. Ancak bu lâcivert bez parçası bir buçuk dolarlık eski püskü bir gömlek olduğundan, ordularını geri çekmek akıl kârı olacaktı. Allah belânı versin Oscy! Boğazına dolansın gömlek...

Otuz metre kadar yürüdükten sonra Oscy vites değiştirip boğazına takılması gereken gömleği hâlâ çamurlu kumların içinde sürükleyerek geri dönmeye başladı. Benjie de sadık bir köpek gibi arkasından geliyordu sahibinin. Oscy, Hermie'nin yanına yaklaşıp gömleği bir paraşüt gibi oğlanın kafasına bıraktı.

— Bu sana bir ders olsun...

Hermie'nin başı bir buçuk dolarlık bez parçasıyle kaplanmış olmasına karşın gözleri çevresini görebiliyordu. Aslında tek gözü, gömleğin kolunun altından kumsalı araştırmakla görevliydi. Ve bu göz görevini yerine getirerek beyne durumu iletti. Beyin de yüreğe bir telgraf çekti, yıldırım... Yürek de zaman kaybetmeden, tam-tamlar çalarak haberi antene bildirdi.

Anten de, Liliputluların küçük bir küreği gibi dikleşerek, kumları kazmaya başladı.

Oradaydı kadın. Okyanusa doğru yürüyen güzel yaratık! KADIN! Kumların üzerinde kendine güzel bir yer seçtikten sonra sonsuzluğa dek o parseli adına tapulattı elindeki havluyu yere sererek. Alacalı pamuklu kumaş parçası havada bir aşk bayrağı gibi dalgalandıktan sonra, kumların üzerine nazlı nazlı uzandı.

Oscy'nin sesi:

— Neye bakıyor bu gene?

Benjie'nin viyaklaması:

— Kadına!

Kadın, sırt üstü uzanarak güneş ışınlarını çağırdı. Mayosu pırıl pırıl parlıyordu şimdi. Çünkü binlerce pırlantadan, elmastan yapılmıştı. Bu taşların her biri Belçikalı kuyumcular tarafından büyük bir ustalıkla kesilmiş, cilâlanmıştı. Kuyumcular işlerini bitirdikten sonra, kendilerini azgın denizin ortasına atarak mutlu bir ölüme kavuşmuşlardı. Bacakların ikisi de güzel, ikisi de bembeyaz ve pürüzsüzdü. Dizi kalkık olanı, saatlerce eşek sütü banyolarında zenci uşaklar tarafından ovulmuş, fildişi gibi beyazlatılmıştı. İstediğin bacağı seçebilirdin. İkisi de :güzel ve göz kamaştırıcıydı. Ya dudaklar? Etli, kalın ıslak ıslak parlayan o ışıl ışıl dudaklar! Ve o pembe et parçalarının koruduğu otuz iki inci. Saçları omuzlarına dökülüyor; gelin bizleri okşayın, parmaklarınızla tarayın diyordu sanki. Çok az rüzgâr olmasına karşın bu kahverengi kuştüyleri batıdan gelen rüzgâr tanrıçası Zefir'in fısıltılarıyle hafif hafif dalgalanıyordu. Uzun kirpikler yeşil zümrüt gözleri gölgeliyordu. Tülden yapılmış gözkapaklarının arkasındaki yeşil ışık dolu piller de, var

güçleriyle çalışarak, bu zümrütlerin dünyayı aydınlatmalarını sağlıyordu. Bütün bu harikalıkları Hermie elli metreden, tek gözüyle, kafasında lâcivert bir gömlek olduğu halde, büyük bir rahatlıkla görebiliyordu! Kartalın gözleri halt etmişti onun gözleri yanında...

Oscy'nin sesi:

— Ulan Hermie, gene öldün be!

Benjie'nin viyaklaması:

— Hey, ölü gibi ne yatıyorsun be?

Hermie bu sesleri duymadı. Çünkü kulakları meleklerin tatlı nağmeleriyle doluydu. Sol elini kaldırıp gömleği geriye doğru çekti. İki gözüyle bu manzarayı tatmak istiyordu. İkinci göz de oyuna karışıncaya dek iki tane kadın gördü. Sonra üç, sonra da dört. Kadınlar bir renk uyumu içinde raks etti, gerdan kırıp parmak şaklatarak önünden resmigeçit yaptılar. Biraz sonra kadınlar gene tek oldu. Bir kadın. Bir tek harika, şahane yaratık! Tanrının özene bezene yarattığı bir ilâhe! Gözleri doldu birden Hermie'nin. Kadına bakması yetiyordu ağlaması için. Nedenini düşündü. Acaba kim, güzellik karşısında ağlayacak kadar duygulanırdı bu dünyada? Onu görmekle hangi duygusal kuyunun derinliklerinden göz yaşları pompalanmıştı yukarı?

Oscy'nin sesi:

— Hermie sana n'oldu, bi türlü anlayamıyorum be! O kadın yaşlı. Anan kadar var!

Benjie'nin sesi:

— Hey cansız nalet!

Hermie kadının en çok yirmi üç yaşında olduğunu biliyordu. Ablasına göre hesaplıyordu bunu. Yüreğinde şimşekler çakıp gökler gürlediğine göre, anten kısmında da neler olup bittiğini anlarsınız!

Benjie'nin sesi:

— Belki kadının aklıdır onun gönlünü çalan. İki akıl kumsalda buluşmuş olabilir. Merhaba deyip birbirine tutuldular zaar.

Çirkin bir şeytan tırnağına sahip kumlu ayak, sırtını dövmeye başlamıştı Hermie'nin. Bu gücü kendinde bulabilecek tek âdemoğlu Oscy'ydi tabiî.

— Git de, kadının aklına bi selâm sarkıt Hermie.

Başını çevirip çirkin ayaklı yaratığa bir göz attı.

— Ayağını çeksene Oscy.

— Hayır... -dedi Oscy.

— Eğer hayatının aşkını bulduysan, git de merhaba de ona.

Oscy eğilip Hermie'nin ellerine yapıştığı gibi oğlanı ayağa kaldırdı.

Hermie, nefret dolu gözlerle Oscy'nin yüzüne baktı. Tüm gücüyle suratının ortasına bir yumruk patlatmayı düşündü. Ancak Oscy'ye yumruk atmakla intihar etmek arasında büyük bir fark yoktu. Karşısındaki Japon İmparatoru Hirohito'nun dudaklarını çirkinleştiren sırıtışı ölçtü. Oscy'nin dudakları sola doğru kıvrılmışsa o zaman tehlike yok demekti. Sağa doğruysa kırmızı, alarm durumuna geçmek gerekiyordu. Şu anda herifçioğlunun dudakları *hem* sağa *hem de* sola kıvrılmıştı ki bu, «Ölümlerden Ölüm Beğen» gibi bir şeydi en azından.

Engizisyon yargıçlarının en ünlüsü Oscy, pençelerini Hermie'nin omuzlarına koyup geriye doğru tüm bedenini çevirdikten sonra itti.

— Git, kadına merhaba de. Bizim bilmediğimiz bi kazanovalık var sende. Tamam mı aslanım? Git lan. Merhaba de karıya. Yürrrüüü taş arabası...

Hermie'yi tekrar itti. Oğlancık dört beş metre kadar sendeledikten sonra yavaş yavaş yürümeye başladı. Bugün Oscy'den korkarak kaçan, yarın bir punduna getirip Oscy'yi zıbartabilir, atasözünün verdiği güvenle, biraz olsun rahatlayabilmişti. Hem Oscy'yle Benjie olmasa da kadına yaklaşmak için bir çare arayacağını biliyordu. Yalan! Korkak! Midesiz! Ne varki zeki ve de yalancı bir korkak midesiz...

Aklının yarısı korku, yarısı da seks düşleriyle dolu Hermie, kadına doğru yürümeye devam etti. Yavaş yavaş yaklaştı kadına. Mayosu elmaslardan yapılmamıştı. Yunan tanrıçalarının giydikleri saydam bir kumaştı bu. Vücudunu daha iyi göstersin istiyordu kadın anlaşılan. Belki de x-ışınları çalışmaya başla mıştı. Zaman gösterecekti bunu, zaman! İleriiiiii...

Mızıkanın büyülü sesi Olimpus Dağının tanrıları tarafından çıkarılmaya başlandı gene. Sonatlar, senfoniler havayı doldurmuş, zemzem suyuyla yıkamıştı. Kokusu büyülüyordu Hermie'yi. Acaba Oscy serserisi mi çalıyordu bu müziği? Hermie geri dönüp bakamadı. Çünkü o kelekte, değil mızıka çalacak soluk, balon üfleyecek hava bile yoktu. Ciğeri ciğer değil, köpekler tarafından didiklenmiş futbol topu içiydi. Lastik ve de adi. Belki de Benjie... Yok canım, o hıyartonun becerebileceği en büyük iş, Omega'yı sudan korumaktı. Bir gün, saati yedireceğim piçe diye düşündü Hermie. Rahatlamıştı bir an. Güneşin ışınları kul köle olmuşlardı tanrıçalarına. Ve TERLEMİYORDU sevgili yaratık. Bir tek damlacık bile görülmüyordu o harika vücutta. Kimse ter kokan bir karıyla birlikte olmak istemezdi zaten. Oscy gorilinden başka.

Acaba kadının düşlerinde Hermie'nin yeri var

mıydı? Hangi meleğin fısıltılarını dinliyordu da, yanına yaklaşan âşığının bilincine varabiliyordu? Erroll Flynn sevgilisine doğru yaklaştı. Tyrone Power omuzlarını dikleştirerek gözlerini kıstı. Gary Cooper atını bağladı. Hermie vagonlara saldıran yerliler gibi kadının çevresinde dolaştı bir süre. Ses çıkarmadan avını arayan kurt sürüsüydü şimdi. Kadın, dünyanın ortası, kendisi de soluk soluğa onu çepeçevre sarmaya uğraşan bir pergelin ayağı. Sürekli olarak her açıdan izleyebildiğinden, kadını, kayık tabağına oturtulmuş gibi seyrediyordu Hermie.

Ayak parmakları küçücük birer fildişi. Bacakları su mermerinden yapılmış. El parmakları şehvet uzantıları; aşk müjdecileri. Dirsekler ve omuzlar... şey... köprücük kemiğine bağlı (!) Kulaklarında eski Mısır'dan Kleopatra'dan çalınmış altın küpeler. Saçlar ipek demeti. Göz kirpikleri kadifeden örülmüş ağlar.

Sesler Oscy ve Benjie:

— Heeey mavi mayolu hanım! Yanına yaklaşan herif Karın Deşen Jack...

— Nazi casusu Hermie geliyor dikkat et!

— Seks delisi Hermie yaklaşıyor. Alarma geç!

— Irza geçme üstadı geliyooorrrr...

Prenses yavaşça yerinden doğruldu ve Hermie buz gibi dondu kaldı. Dünyanın bu mutlak hâkimleri dinlenirken, kullarının çıkardığı kulak tırmalayıcı viyaklamalar rahatsız etmişti majestelerini. Pergelin ayağı dönüp kadından uzağa dümdüz bir yol çizerek gitmeye başladı. Dirseklerinin üzerinde doğrulan tanrıçaya son bir kez baktı. Perdeler usulca kalkmaya başlamıştı zümrütlerden. Ve Hermie eğer gözlerini o ikiz yonca gözlere dikerse öleceğini biliyordu. Uzaklaşma-

ya devam etti. Hiç bir asker bu güne dek bu kadar çabuk savaş alanını terk etmemişti. Atletizm antrenörü keşke onu göreydi şimdi. Tarihin başlangıcından bu yana 1500 metreyi dört dakikanın altında ilk kez o koşuyordu. Kalabalık ayaklanmış, alkışlayarak ipi göğüslemeye davet ediyordu onu. Babası elindeki puroyla havada daireler çizerek, «Koş oğlum! Aslanım Hermie!» diye haykırıyordu. Nefesini ayarlayabilmiş, dirsekleri bir pompa gibi inip kalkarak havayı dövüyor, hızını arttırıyordu. Ve iki Nazi bu olimpiyat şampiyonuna doğru sessizce yanaşıp havada uçarak ona doğru saldırıya geçtiler. Oscy bacaklarına sarılıp yere düşürdü Hermie'yi. Benjie'yse ıska geçip yere düşen ikilinin yanı başına, kumların üzerine pestil gibi serilip kaldı. Hermie, üzerinden bok çuvalı gibi vınlayıp ağzına burnuna dolan kumları püskürtmekle uğraşan Benjie'ye baktı yattığı yerden. Tatarcığın burun delikleri kumla dolacaktı ekime dek.

Hermie ayağa fırladı; gözü dönmüştü. Ses çıkarmadan yumruklarını sıkarak Oscy'ye doğru yürümeye başladı. Oscy, bu sırada, yerden kalkmaya çalışırken, bir yandan da kendi kendine başını sallayıp gülüyordu. Kafasını kaldırarak, kendine doğru gelmekte olan Hermie'ye baktı. Bir anlık şaşkınlıktan sonra gene güldü. Ne sağa ne de sola kıvrılmıştı dudakları bu kez. Şaşkın, olanlara anlam veremeyenlere özgü bir aptallık simgesiydi bu sırıtış.

Benjie ayağa kalkmıştı şimdi. Kızgın bir ejder gibi homurdanarak, burnundan kum püskürtüyordu. Elinin tersiyle sümükle karışık kumları sildikten sonra Hermie'nin üzerine atladı. Benjie hiç çaktırmadan oğlanın sırtına doğru fırlatmıştı çelimsiz vücudunu. Ne

varki güneşi arkasına alan Hermie, bızdık savaşçının gölgesini görmüş, güzel bir vücut çalımıyle havada uçan veledin ıska geçmesini sağlamıştı tam zamanında. Benjie, Doğu Ekspresi gibi vızlayarak yanından geçti Hermie'nin ve kulakları tırmalayan bir haykırışla kum tepeciklerinin ortasına gömüldü. Düşmanından kaçan bir devekuşuna benziyordu tatarcık. Kafası kuma gömülmüştü, kıçı da sağa sola gidiyordu. Hermie, avaz avaz cehennemin derinliklerinden gelen Benjie'nin sesini, duymadı bile. O yumruklarını sıkmış, Oscy Salakoğluna karşı vuruşmaya hazırlanıyordu...

Salakoğlu bu kavgadan kaçamayacağını biliyordu. Ölmek var dönmek yoktu düşmanı Hermie için. Çünkü Benjie Yapyak'sa titreyen dizlerinin üzerinde doğrularak sağa sola tükürüyor, burnunu ve genzini tıkayan kumlardan kurtulmaya çalışıyordu. Piyade çavuşu gibi küfrederken, bir yandan da boğa gibi soluk alıp veriyordu kumlu burnundan. Gözlerini Hermie'den ayırmayarak bir buyruk verdi Oscy:

— Bırak Benjie, onu bana bırak...

Demek ki Oscy bu işi kendi başına yapmak istiyordu. Ve Sadık Hayvan Benjie geriye doğru bir iki adım attıktan sonra yere oturdu. Sadist bir Romalı zengin gibi Gladyatör Oscy'nin zavallı köle Hermie'den kıyma yapmasını seyredecekti. Benjie Ogüst, yerinde şöyle bir kıpırdandı. Köleleri Ben-Hur'la Spartaküs hemen rahatlaması için kum yığınlarından atlas bir minder yapıverdiler İmparator Tatarcığa...

Oscy, hasmından daha iri, tecrübeli, güçlü ve kuvvetliydi. Ama aynı zamanda da iyi yürekli bir vatandaştı. Hermie'nin canını yakmak istemiyordu. Çünkü yıllardır dileyip de olamadığı kişiyi bulmuştu Her-

mie'de. Arkadaşı duygulu ozan, insancıl yazar ve de soylu prensti. Ne varki eşşoğlusu, Joe Louis gibi geliyordu üstüne üstüne. Oscy şimşek gibi bir iki yumruk çıkararak, boksun, Hermie için ne denli zararlı olabileceğini göstermeye çalıştı. Ancak geri çekilmeye pek istekli görünmüyordu Hermie. İki yumruğu da burnunun üzerine aldı. Başını tam zamanında geri çekerek, burnunun fazla zedelenmesini önleyebilmişti. Oscy bu duygusal düşmanın her an tehlikeli bir biçimde saldırmaya hazır olduğunu görünce, kuşkusu artmaya başladı.

— Yetti mi Hermie? Ha? Yeter di mi lan?

Erkekliğe leke sürdürme korkusuyle karışık sadık köpeği Benjie'nin gözünden de düşebilme tehlikesi vardı işin içinde bir de.

Hermie, hiç sesini çıkarmadan, düşmanın karşısında usta ayak oyunlarıyle bir açık aramaya devam ediyordu. Babası hasmının nasıl olsa bir an için gardını almayacağını ve bu açık kapıdan içeri girebilecek kroşenin maçı bitireceğini hep anlatmıştı. Hermie birkaç yumruk salladı. Oscy'nin bilincine, kavganın iki taraflı olduğunu yerleştirme çabasıydı bunlar. Yumruklar hedefini bulmadı tabiî. Ancak Oscy, durumun gittikçe ciddîleştiğini anlamıştı artık. Gene babasının sesini duydu Hermie:

— Bir iki yumruk savurursun. Etkileyici falan değil ha! Yavaş yavaş... Omuzdan değil, bilekten çıkan cılız vuruşlar olsun bunlar. Hasmının kafasına, senin tüm yumruklarını savuşturabileceği, güvenle yerleşsin. Gözlerine bak düşmanın. Bir de omuzlarına. Korkmadığını da elinden geldiği kadar göstermeye çalış....

Babası bir iki kez profesyonel olarak ringe çık-

mıştı. Ancak bunları kazanıp kazanmadığını bilmiyordu oğlan. Belki de kaybetmişti. Tuh Allah kahretsin! Ne diye ringlerde yeri öpmekten başka hiç bir işe yaramayan birinin önerilerini izliyordu! Tabiî, Hermie bunları düşünürken, birbiri ardına suratına, omuzlarına ve midesine inen yumruklardan da korunmaya çalışıyordu.

Oscy, Hermie'nin burnundan sızmaya başlayan kanları görünce, endişesi bir kat daha arttı.

— Yetti mi Hermie? «Yeter» de, hemen bırakalım! Tamam mı? Ha?

Hermie hiç ses çıkarmadan, Oscy'ye cılız cılız yumruklar sallıyordu. Sol, sol, sağ, sağ derken, Hermie'nin kaşı yarıldı bu kez. Ne varki oğlan bırakmak, yenilmek sözcüklerini unutmuşa benziyordu. Kafasında tek düşünce vardı şimdi: «*Dayanmak!*» Oscy'nin biraz sonra yorulacağını kestiriyordu. Ne de olsa okulun atletizm takımındaydı. Oscy'yse yeteri kadar nefesli olmadığından doğru dürüst koşamazdı bile. Hermie' nin nefesi iyiydi şu anda. Kolları da yorulmamıştı. Yüreğinin pompaladığı *adrenalin* de, bir yıl daha ayakta kalıp savaşmasını sağlayabilirdi en azından.

Benjie, Hermie'nin yüzündeki kanı görünce korktu birden.

— Oscy yeter artık! Görmüyor musun herif deli?

— Ne zaman istersen bırakırız Hermie... –dedi Oscy. Sağa sola dans ederek ayaklarının ucunda zıplayıp duruyordu. Yorulacağa da pek benzemiyordu.

Hermie ses çıkarmadan, yumruklarıyle havayı dövmeye devam etti. Oscy'nin bir iki solunu daha burnuna ve kaşına aldıktan sonra, turp gibi kıpkırmızı olmuştu yüzü. Ancak Hermie'nin o anki tek düşüncesi

Oscy'yi öldürmekti. Yüzünde, yarılan ve kanamaya başlayan yerlerinin sızısını duymuyordu hiç.

Oscy, Hermie'nin yüzüne baktı. Hasmının bir şeyler söyleyerek yenilgiyi kabullenmesinde bir anlam yoktu artık. Kaşından ve burnundan akan kanlar yeterince belgeliyordu yenilgiyi.

— Tamam Hermie. Yeter artık! –diyerek ellerini indirdi Oscy. Büyük bir yanlışlık yapmıştı.

Hermie, ağır bombardıman uçağı gibi, havayı yararak geldi. Tüm vücudunun gücü sol yumruğunda toplanmıştı. Ses duvarını aşarak vınladı yumruk ve Oscy'nin zavallı burnunda patladı. Yumruğu yiyen oğlan iki üç adım sarhoşça sendeledikten sonra kumların üzerine arka üstü uzandı. İki saniye sonra da kan, burun deliklerinden coşkunca akarak ağzını doldurdu. Kıçının üzerinde ileri geri gidip gelen Oscy ne olduğunu hâlâ anlayamamıştı. Aptal aptal sırıtıyordu Hermie'ye bakarak. Oğlan eliyle oluk gibi akan kanları durdurmaya çalıştı. Parmaklarının arasından sızdığını görünce de hayretle başını iki yana sallayarak:

— Hermie... Sen bir manyaksın! –dedi şaşkınlık dolu bir sesle.

Hermie'nin gevezelikle kaybedecek zamanı yoktu. Dizleriyle Oscy'nin göğsüne yüklendi. Doğrulmaya uğraşan hasmı iki seksen uzanmıştı kumların üstüne gene. Tom Miks'in Tony'ye bindiği gibi, şimdi de Hermie, Oscy'nin göğsüne oturmuştu. Durmadan oğlanın ağzına, burnuna yumruklarını indiriyordu. Bir yandan da Oscy'nin boşluğunu topuklarıyle mahmuzlamaktan geri kalmıyordu.

Hermie'nin bu üstünlüğü çok kısa sürdü. Kavga-

nın böyle sürüp gitmeyeceğini kestiren Oscy, Hermie' nin bileklerini kavradı; dizlerinin de yardımıyle hasmını üzerinden fırlatıp takla attırarak, boylu boyunca, kumların üzerine sırt üstü savurdu. Bir saniye kafa kafaya uzanıp kaldılar kumların üzerinde, Benjie'-nin Omega'sı altıyı gösteriyordu sanki. Hermie'nin kulaklarında ziller çalıyordu. Bir anlık şaşkınlık içinde telefona bile cevap vermeyi düşündü. Bu şaşkınlık anından faydalanan Oscy, yerinden kalkıp Hermie'nin üzerine bindi. Bu kez üste geçen Oscy'ydi. Hermie' nin bileklerini öylesine sıkı kavramıştı ki, biraz sonra kan dolaşımını durduracaktı oğlanın. Bir süre yerinde debelenerek binicisini atmaya çalıştı. Ne varki Oscy değme kovboylara taş çıkartacak kadar iyi oturmuştu düşmanının göğsüne. Hermie' nin her şahlanışından sonra da dizleriyle karın boşluğunu yoklamayı da savsaklamıyordu. Hermie için kıpırdanmadan yatıp hasmının yorgun düşmesini beklemekten başka bir şey kalmamıştı yapacak. Bu arada Oscy, başını önüne eğip burnundan ve ağzından akan kanların Hermie'nin yüzüne damlamasını sağlamak için yüzünü yaklaştırmıştı. Altta pestili çıkmak üzere olan Hermie, başını sağa sola çevirerek, bu kan damlalarından korunmaya çalışıyordu. Yeterince kan vardı kendi suratında zaten. Ne varki Oscy eski bir atış birincisi olduğunu ispatlamak için elinden geleni yapıyor, Hermie'nin yüzüne kanını damlatıp duruyordu. Birkaç dakika içinde oğlanın yüzü kırmızı boya küpüne girmiş gibi oldu. Elinden hiç bir şey gelmiyordu Hermie'nin. Ancak Hermie'ye pes dedirtinceye kadar da cehennemin donmasını beklemesi gerekecekti Oscy'nin...

Oscy, Hermie'nin tükendiğini biliyordu. Sağa doğru kıvrılan dudağının da ispatladığı gibi, kırmızı alarm çoktan verilmişti beyninde. Hermie'ye pes dedirtmeden bırakmak istemiyordu onu. Hermie, Nazi filmlerindeki Amerikalı tutsak gibi, birden son gücünü kullanarak Oscy'ye tükürdü. İster talihin cilvesi, ister rüzgârın yön değiştirmesi deyin, bu tükürük havada 150 derecelik bir açı çizerek, tekrar Hermie' nin suratına geldi. Oscy güldü ve gerginlik biraz olsun yumuşadı.

— Hermie yeter artık! Seni bırakacağım! Ama, gene bi numara yapayım deme!

Hermie hiç sesini çıkarmadı. Kan, kum ve tükürük dolu yüzünde nefretten başka hiç bir şey okunmuyordu. Bu rezaletin yarattığı eziklik, üzüntü ve bıkkınlık gözlerinden belliydi. Oscy yavaş yavaş ellerini geri çekti.

Yumruk tam çenesinin ortasında patladı Oscy' nin. Yerden yirmi, yirmi beş santim havalanan Oscy, sırt üstü gene uzandı kumların üzerine. Ama çabucak toparlanıp ayaklandı. Hermie ise çoktan ayağa kalkmış, gardını almış, onu bekliyordu. Hermie'nin sağı, Oscy'nin solu ve iki yorgun savaşçı dizlerinin üzerine çöktü. Şimdi son nefeslerini vermeye hazırlanan gladyatörler gibi vuruşuyorlardı kumlu arenada. Kum taneleriyle kan damlaları havada uçuşarak Benjie Hazretlerine kadar geliyordu.

Sonunda gardını boşaltan Hermie oldu. Oscy tüm gücüyle omzundan çıkan kroşeyi Hermie'nin çenesine indirdi. Oğlanın kafası, kapağı açılan Coca-Cola şişesi gibi geriye kaykıldı. Hermie mavi gökyüzünden ve kahverengi saçlarından başka hiç bir şey görmüyor-

du. En azından üç gün, yerinden kalkamayacağını da biliyordu...

Oscy yavaş yavaş doğruldu ve gökdelenin tepesinden düşmüş gibi yerde yatan Hermie'ye baktı. Mağaraların duvarlarına çivilerle kazılan resimler kadar şekilsizdi. Sarhoş araba sürmenin zararlarını gösteren bir duvar afişindeki zilzurna herif gibi, boylu boyunca uzanmıştı. Ölü gibiydi ve on saniye kadar da ceset gibi kaldı yerde.

Benjie titrek adımlarla Oscy'nin yanına yaklaştı. Yerde yatan kadavraya ürkek gözlerle baktı. Birden Hermie'nin sağ eli hayata döndü. Oscy'nin gözlerine doğru savrulan bir avuç kum, Benjie'nin gözlerini doldurdu. Tatarcık acıyla haykırdı; dövünmeye başladı dizlerinin üzerine çöküp.

— Namussuz Japon casus, alçak, vatan haini köpek!

Oscy kahkahalar atarak Benjie'yi tutmaya çalıştı. Ağzından köpükler savuran velet, Hermie'nin boğazına atlamak üzereydi çünkü. Hermie kıpırdamadan yatıyordu yerde. Bayılmamıştı ama işin çoktan bittiğini biliyordu. Attığı avuç dolusu kum son mermisiydi onun. Oscy'ye fırlatmış, ne varki talih burda da kendine yaver gitmeyip olan Benjie'nin gözlerine olmuştu. Birinin gelip de beynine kurşun sıkmasını bekliyordu. «Vitrine bir altın madalya daha koyun... –diye düşündü hayal meyal–. Allahaısmarladık anne...»

Oscy, bu arada Benjie'nin beline sarılmış, oğlanı sürüklüyordu. Hermie, yanından epeyi uzaklaşmalarına rağmen hâlâ duyabiliyordu veledin zırlamasını. Oscy, uzaktan bağırdı bir süre sonra.

— Eyvallah Hermie, sonra görüşürüz.

Hermie cevap vermedi. Başını çevirip gözden kaybolmakta olan Ediyle Büdüye baktı. Büdü hâlâ o güne dek kimsenin duymadığı ve de düşünemeyeceği galiz küfürleri savurmaya devam ediyordu birbiri ardına.

İkili, gözden kaybolunca, Hermie yavaşça dirseklerinin üzerine doğrulup ayağa kalktı. Her halde bir saattir dövüşüyorum diye düşündü. Gömleği lime lime olmuş, kandan, gerçek rengini çoktan kaybetmişti. Bugünün anısı olarak saklamayı düşündü bir an. Annesi bulup da temizlik bezi yapıncaya dek Japon ordularına tek başına karşı koyduğu günün şerefli bayrağı olarak çekmecenin gözüne koyabilirdi mintanı. Titreyen bacaklarının üzerinde zikzaklar çizerek denize yürüdü. Ağzında, kendi kanının tuzlu ve acımsı tadı vardı. Dizlerine kadar suyun içine girdikten sonra kendini denizin iyileştirici gücüne bıraktı. Kafası suyun altına gömülünce dünyadaki tüm ışıklar sönüverdi birden...

Suyun soğukluğu, kendine gelmesini sağladı. Ancak tuz, tendürdiyot gibi gelmişti yaralarına. Soğukla can acısı, yorgunluktan boğulmasını önledi. Eğer her Allahın günü biriyle yatmış olaydı, bu kadar uzun süre dayanamazdı Oscy'ye karşı. Bekârlık evliliğe karşı 10 - 0 galip geldi beyin stadında. Eğer Katolik rahipler boksa başlasalar, her yıl şampiyon olurlar kilolarında diye düşündü. Neyse, yunusbalığı gibi sıçradı sudan. Ciğerlerine tuzlu deniz havasını doldurduktan sonra, yavaş yavaş kumsala doğru yürüdü. Denizin bitip kumların başladığı yere gelince, yorgun bacakları kıvrılıverdi

altında ve yüzüstü yıkıldı yere. «Biip-Biiple-Biip-Biiiple» diye garip sesler çıkaran kum çullukları havalanıp yerdeki ölüye baktıktan sonra uzaklaştılar biraz önceki yerlerinden. Kolunun üzerine başını dayayarak dinlendi bir süre Hermie. Gözleriyle kumsalı taradı. Hitler'le Mussolini görünürlerde yoktu. Uğruna onuncu Haçlı Seferi'ni verdiği kadın da gitmişti. Acaba Drakula'yla Frankeştayn'a karşı, sırf onun güzelliğini korumak için verdiği bu savaştan, haberi var mıydı kadının? Bir gün gelip mutlak anlatacaktı bu zafer gününü. Ayağa kalkıp evin yolunu tuttu. Ve nedenini bilmediği coşkun bir mutluluk duygusu, tüm benliğini kaplayıverdi birden...

7

Hermie, günün geri kalan kısmını odasında düşünerek geçirdi. Oscy'den nefret etmiyordu; anlıyordu oğlanı. Oscy, sadece iriyarı, düşünebilme yeteneğinden yoksun bir taydı. Vahşî ve gem vurulması olanaksız, simsiyah bir tay. Oscy futbol topunu doksana çivilemekten başka herhangi bir uğraşı olmayan, çocukluk döneminden yirmi beş yaşına çıkamayacak bir kabadayıydı. Top da top olsa bari, diye düşündü. Üç kilo gelir en azından. Üzeri siyah, izole bantlarla sarılmış, içi, sarhoş Mabel'ın donu kadar yamalı... Oscy'nin seksle de pek ilgisi yoktu. Ancak *81 Ocean Park* adresindeki terk edil-

miş evin bodrumunda enselememiş miydi onu? Lana Turner'in mayolu resmine bakıp elarabasına binerken... Ah ulan ah, usta tek kürekçilerden sayılır Oscy. Belki de en iyisi. Oscy kapana kıstırılan fare gibi, olduğu yerde kıpır kıpır dönüp pantolonunun fermuarını kaparken işemek üzere olduğunu söylemişti Hermie'ye. Ancak Lana'nın resmini açıklayamamış; kem küm ederek yerde bulduğunu söylemişti. Benjie'ye gelince, velet, insan yüzüne çıkamayacak kadar ebleh, futbol takımında bek oynayacak kadar da yeteneksizdi. On kişinin kaleciyle birlikte forvet oynadığı bir takımda bek oynayabilmek için mahalledeki on biiinci çocuk olmaktan başka hiç bir özellik gerekmez, demişti büyük düşünür Oscy Konfüçyüs. Geride oynarken sürekli olarak Tom Miks okuyan, yanından geçen futbolcuları durdurmak için tüküren Benjie, tüm maçlarda ölü yıkayıcısı kadar büyük bir mutluluk içinde oynardı. Yılların yıpratamadığı en büyük ebleh, sarsak ve de sakardı Benjie Hıyarto. İki sol ayağı sürekli olarak ağzının içinde olduğundan sözleri de anlaşılmazdı tabiî ki. Biraz daha geri zekâlı olsa New York Hayvanat Bahçesinin maymunlar kafesine kapatacaklardı onu. Hastaneler, kıçıyla düşünen, kafasının üzerine oturan bu zekâ fukarasının beynine bir göz atabilmek için neler neler vermezdi!

Ağzınızı şapırdatarak bir deneyin:
Tom Miks diyor ki, siz de yiyin.
Arkadaşlarınız bağırıyor; herkes haykırıyor
Ralston tereyağı diyerek el çırpıyoooorrr...

Radyoda Tom Miks temsillerinden biri daha

sona ermişti. Tuh Allah kahretsin böyle radyo programını! Hermie, böyle boktan şeyleri ne diye dinlediğini düşündü. Çocukluğundan beri hiç kaçırmazdı Tom Miks'le atı Tony'nin serüvenlerini. Derin düşüncelere daldığı zaman, radyoyu açık tutardı hep. Oyunun sonunu kestirip zekâsını bilmek isterdi. İlk temsilde çuvallarsa nasıl olsa hedefi tutturabileceği sürüyle temsil vardı radyoda.

Tom Miks'ten sonra *Fatoş*, ondan sonra da *Korkusuz Kaptan*'ı dinledi. Annesinin yemek borusunu andıran tiz sesiyle odasından çıkıp sofraya oturdu. Masada sağır dilsiz rolünü büyük bir başarıyle oynarken, ablasının, adada erkek olmadığını belgelerle ispatladığı söyleve de, hiç bir katkıda bulunmadı. Konuşmasının sonunda abla, zırlayarak masadan ayrılıp odasına kapandı. Tabiî, memeleri sarmaşık dallarının üzerinde çürüyen mor çiçekler gibi olgunlaşıp yatağın üzerine düşünceye dek de, odasından çıkmayacaktı... Yemekten sonra annesi *Özgürlük* dergisine dalmıştı gene. İki haftalık tatilinden faydalanarak adaya kapağı atan babası da, faturalara göz atıp annesinin saçmaladığı yiyecek karnelerini okuyup homurdanıyordu. Özellikle tavuk karnesi baştan başa hatalarla doluydu. Haftada 200 puanlık et alabilen bir aile, nasıl olur da sıskalıktan canı çıkmış, kemik torbası bir tavuğa 23 puanını harcayabilirdi? Zaten ailede o kadar çok tavuk yeniyordu ki Hermie bir sabah kalkıp kenefte işini görürken, bembeyaz bir yumurta çıkaracağını gayet iyi biliyordu. Hayat çekilmez bir hal alırken, yağmur da bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Hermie odasına çekilip Clark

Gable'la Lana Turner'ın yeni resimlerini kesti. Duvarda yapıştıracağı boş bir yer arıyordu. Sonunda uçaklardan ikisini alevler içinde düşürmeye karar verdi.

Radyo, Bob Hope'un programını sunuyordu dinleyicilere. Zavallı komik; soğuktan kıçı donuyordur Alaska'da diye, iç geçirdi Hermie. Herifin işi gücü yok da askerleri eğlendirmek için kutuplara gidiyor. Hay enayi... Belki de kuzen Ronald, seyirciler arasındaydı! Hermie radyoyu kapadıktan sonra yatağa uzanıp sevgilisini, o kadını düşünmeye koyuldu. Uyumaya başlarken o harika surat, yastığını paylaşıyordu bile. Biraz sonra yastığın tümü kadın oldu ve beyaz kuştüyüne sarılarak sevişmeye başladı Hermie. Allahtan her taraf kuştüyüyle dolmamıştı. Ne varki yatakta rahatsız olmaya başlayan Hermie, düşünü banyoda bitirmeye karar verdi. Yarım saat da tuvalet sefasını sürdürdü. Ablasının yumrukları kapıyı dövmekteyken, sifonu çekip dışarı çıktı. Rahatlamıştı; futbol, basketbol, yüzme, tenis gibi düşlere dalarak uyuyabilirdi artık...

8

Çalar saat tüm dehşetini püskürdü suratına. Ne varki kılını bile kıpırdatmadan susmasını bekledi aletin, Hermie. Kimin şef olduğunu bilmesi gerekiyordu saat pezevenginin. Yavaş yavaş, geri-

nerek yerinden doğruldu. Midesini ovalaya ovalaya, aynanın önüne geçti. Yüzünde, pek yara bere kalmamıştı. Dişlerini fırçaladıktan sonra, saçlarını da taramayı düşündü. Sonunda vazgeçti. Birkaç saatini verip kafasının üzerindeki ormanı düzeltemezdi. Herhangi bir işi yoktu ama, zamanı da dardı! Ayaklarının ucuna basarak bir kâse dolusu bok yedi. Annesinin çenesinden kurtulması için bu rezil, lapa gibi kusmuğu zıkkımlanması gerekiyordu her sabah. Hayattan öylesine bıkmıştı ki düşünmeyerek kapıyı arkasından çarptı, dışarı çıkarken. Annesinin ağzında bir düğme hemen harekete geçti ve hava akınını bildiren düdükler çalmaya başladı.

— Hermie, nereye gidiyorsun?

Bir an duraladı Hermie merdivenlerin başında.

— Mongo gezegenine!

— Saat sekiz bile değil.

— Benim kabahatim ne?

— Bir şeyler yedin mi?

— Kocaman bir fil indirdim gövdeye!

— Gelirken *Time* dergisini de unutma!

— Emredersiniz.

— Gazeteyi de...

— Allah kahretsin...

İspanyol savaşından bu yana belki elli bin kez onarılan kaldırımda yürümeye başladı. İçinde doldurulması olanaksız bir boşluk vardı. Evlerin yanından geçip, paslı üç tekerlekli bisikletlerin üzerinde cambazlık yapan çocuklara baktı. Serçeler, kum çullukları uçuşuyordu dallarda. Dün akşam yediğim tavuktan daha semiz bunlar, diye düşündü. Acaba martı hâlâ peşinde miydi? Başını kaldırıp

çevresine bakındı. Yoktu pezevengin kuşu görünürlerde. Her halde balık yiyerek, öğleden sonra Hermie'nin kafasına boşaltacağı pislikleri depolamakla vaktini geçiriyordu.

Yaz sakinlerinden hemen hemen kimse yoktu görünürlerde. Araba vapuru gelmişti ancak. Hiç olmazsa yarım saat için yapacak bir şey çıkmıştı.

Anayola çıkınca bikiniyi gördü gene vitrinde. Kahkahalar atarak parmağıyle ona işaret ediyordu. Böylesine gülen herhangi bir mayo, kimi olsa, olduğu yere çivi gibi mıhlar... Biraz sonra kıkırdamaların gerçek sahiplerini gördü. İki kısa boylu, tombul kadın birbirlerini dirsekleriyle dürterek güle oynaya dükkânın kapısından çıkıyorlardı. Kollarından sarkan etler de, tir tir titreyip midesini bulandırmıştı Hermie'nin. Bu mayoyla ilgili herhangi bir düş, bundan sonra görülemezdi artık...

Killerman Fırınından elinde bir kutu çörek olduğu halde çıktı. Ocaktan yeni çıkmış, taptazeydi kahvaltılıklar. İçlerinde de vişne reçeli vardı. Hermie birini ısırınca, reçel fışşt ederek ağzına burnuna bulaştı. Üst dudağına bir kurşun yemişti sanki. Çöreğin üzerindeki toz şeker de yanaklarına beyaz beyaz benekler bırakıverdi.

Berberin önünde bir an durdu. Kendi yaşlarında bir erkek çocuğu tıraş olmaktaydı. Alabros saçını kestiren çocuğun kafası, tüylü bir topa benzemişti. İşin en kötü yanı, oğlan bunu aynada görüyordu da, sesini çıkarmıyordu. Hermie, yerinden kıpırdamadan berber dükkânını seyre koyuldu. Sirklerdeki acayip yaratıklara benziyordu saçı kesilen zavallı. Berberlerin en kötü yanı vitrinin önüne

adam oturtmalarıydı. Sanki, seni reklam ederek müşteri çekeceklerdi dükkâna. Sonra da başkasının saçlarıyle dolu, kirden rengi kaybolmuş bir örtüyü boynuna asarlardı adamın. Karınca dolu bir tepenin altında kalmış iki karış boylu bir cüceye benzerdin siyah kıl dolu çarşaf eskisinin altında. İş bitince de yarım dolarını keserlerdi adamın. Bahşiş versen bir türlü, vermesen bir türlü. Ananı belleyiverirdi yirmibeşliği uçlanmasan. İtalyanca konuştuğu için, kasap bozuntusu dediğini de anlayamazdın zaten. Bir dahaki gidişinde de kulaklarına sahip olmazsan, biraz canın acır; dikkat etmezsen, bu kez de kan kaybından cızlamı çekerdin. Özellikle bu batasıca adadaki berberler bir felâketti. İki dükkân vardı. Sahipleri de kardeşti.

İskemledeki çocuk, gözlerini indirip ortadan kaybolmaya çalıştı. Hermie'nin alaylı bakışlarından ürkmüş, utanmıştı. Berber, sonunda oğlanın sandalyesini çevirip usturayı burnunun dibine getirdi. Ve Hermie omuzlarını silkerek dükkândan uzaklaştı. Çok ilkeldi bu heriflerin çalışması...

Time dergisini aldı gazeteciden. Kapağında Jimmy Doolittle diye birinin resmi vardı. Pilottu Doolittle. Tokyo'yu bombalamıştı herif. Hermie bu adamın önemli bir şeyler yapmış olduğunu anladı. Çünkü ilk haftaym sürekli olarak Japon akınları altında geçmiş, iki üç tane de gol yemişti Amerikalılar. Şimdi akın sırası bize geldi diye düşündü Hermie. İlk golde de Jimmy Doolittle'dan geliyordu anlaşılan. Demek ki maça asılmaya başlamıştı Roosevelt Spor. «Aferin lan Jimmy! Amerika seninle övünüyor bugün!» Hermie gazeteyi de aldık-

tan sonra yürümeye devam etti. Dergi, gazete, çörekler derken eli kolu doluvermişti. «El çabukluğu marifet...» diye mırıldanarak, çöreğin birini daha ağzına attı. Ve birden onu gördü. Midesi paçalarından aşağı sızarak lastik ayakkabılarını dolduruverdi hemen.

Bir harikaydı kadın. Uzun nefis bacakları, zümrüt gözleriyle beni düşlerimde bile yalnız bırakmayan nefis kadın, diye düşündü Hermie, ağzı kulaklarına vararak. Ancak kadının başı belâdaydı. Evet, evet. Elleri paketlerle doluydu. Her an düşebilirdi bu elmas ve kürk dolu kesekâğıtları. Bu işi yapsa yapsa *Uçan Adam Hermie* yapabilirdi. Ta-ra-ta-tat-ta-ta diye borazanlar öttü. Gücünü toplayabilmek için çörekten bir parça daha ısırdı. Tüm vücudu çelik bir yay gibi gerilmiş, 52 kiloluk bir dinamit oluvermişti birden.

Paketlerden biri ellerinden kayarak yere düştü kadının. Eğilip tam alacaktı ki bu kez öbür kesekâğıdını bırakmak zorunda kaldı. Başaramayacağı bir işi büyük bir inatçılıkla sürdürmeye çalışıyordu. Ne varki sonunda paketler kazandı. Ve gri yazlık tayyörün içinde olanaksızlığını simgeleyerek elleri belinde kalıverdi güzel sultan.

Uçan Adam eliyle ağzının kenarındaki kırıntıları sildi; boş kutuyu rüzgâra doğru savurdu. Jimmy Doolittle'ı kıç cebine, gazeteyi de katlayıp ön cebine soktuktan sonra prensese doğru, hedefine büyük bir hızla yaklaşan bir ok gibi fırladı. Ancak kadının yanına varınca ağzını zorlukla açabildi. Ve boğazının derinliklerinden kopup gelerek dökülen sözcükleri kendi bile çok aptalca bulmuştu.

— Size herhangi bir yardımda bulunabilir miyim sayın hanımefendi?

Elinde olmayarak yüzünü buruşturdu Hermie. Kadın mutlaka görmüştü kırışan suratını. Gelgelelim, o harika bir yaratıktı ve tanrıçalara özgü uçsuz bucaksız bir hoşgörüyle doluydu her zaman.

— Çok teşekkür ederim.

Aman Allahım, kadın diz kırarak hafifçe *reverans* bile yapmıştı. Soyluların içine düştüm diye düşünerek başını salladı Hermie.

Pek de uzun boylu değildi kadın. Aynı boyda sayılırlardı ikisi de. Şeytan icadı topuklu ayakkabı olmasa... Tek dizinin üstüne çöktü Hermie. Kadının kendini şövalye ilân etmesini bekliyordu sanki. Allahın belâsı paketleri toplamaya başladı. Amma da çok şey almıştı kadın ha! Oğlan paketleri toplarken prenses de konuşmaya başladı. Güneşli bir sesi vardı. İnsanın içini ısıtıveriyordu hemen.

— Bu kadar çok şey alacağımı bilmiyordum. El arabasını getirseydim keşke!

— Evet. Vagonunuzu getirseydiniz iyi olurdu.

Ne de güzel laflar ediyordu Hermie! Olgunluğu ve zekâsıyle, uygun sözler, ağzından bir asker düzeniyle, rap-rap çıkıyordu.

Hermie yerdeki paketleri toplarlamıştı şimdi. Ancak cebindeki gazete yere düşmüştü. Boş kalan sol elinin başparmağıyle gazeteyi almaya uğraştı. Tabiî, beceremiyordu bir türlü. İyilik yapmak gerçekten de kolay bir iş değildi. Kadın yardım etmek istercesine öne doğru eğildi.

— Ben hepsini taşırım efendim! –diyerek erkekliğe toz kondurmadı Hermie.

— Bir tekini olsun almama izin verin.

— Yok. Olmaz... Yani ben alırım.

Kafalı çocuktu vesselâm. İyi konuşuyordu hiç olmazsa. Dizlerinin üzerinden de kalkamıyordu bir türlü. Tam bu sırada bir yırtılma sesi bıçak gibi, yüreğinin derinliklerine saplandı Hermie'nin. Ya kesekâğıtlarından biri ya da pantolonun kıçı kurban gitmişti.

— Vagon olsa iyi olurdu... –diye geveleyerek yırtılma sesini örtmeye çalıştı.

— Haklısınız galiba... –dedi güneşli ses.

Kadın diz çöküp paketlerin toparlanmasına yardım etmeye başladı. Hermie korkudan küçük dilini yutacaktı az daha. Ancak yumuşak, okşar gibi bir sesle konuştu kadın.

— Birkaçını sen taşırsan paketin, birkaçını da ben alırım. Birlikte götürmüş oluruz. Hem sana para da verebilirim.

— Olmaz. Asla para kabul etmem! –dedi kesinlikle Hermie.

İkisi de ayağa kalkmışlardı şimdi. Aralarındaki buzullar çözülmeye başlamış, içtenliğin temelleri atılmıştı.

— Benim evim biraz uzakça...

— Nerede olduğunu biliyorum... –dedi Hermie ve sözler ağzından çıkar çıkmaz da kendi kendine kalayı bastı.

— Nereden biliyorsun?

— Şu tarafa doğru değil mi? –dedi eliyle adadaki tüm evlerin toplandığı kesimi göstererek.

Kadın gülümseyerek başını salladı. Saçlarından çıkan nefis koku, Hermie'nin burun deliklerin-

den geçerek beynini sarstı. Ve yürümeye başladılar.

Hermie, söyleyecek hiç bir şey bulamıyordu. Allahtanki sessizliği kadın bozdu da, oğlanın dilini çözüverdi.

— Adada mı kalıyorsunuz?

— Yazları...

— Ailenle mi?

— Evet. Ama onlar bana pek karışmaz. İstediğimi yapabilirim.

Özgürlüğünü eline almış bir adam olmanın gururuyle göğsünü kabartıp midesini içeri çekti. Kesekâğıdı az daha yere düşecekti.

— Ne yapıyorsun?

— Nasıl yani?

— Okuyor musun?

— Tabiî... Çok ilginç şeyler yaparım ben. Örneğin, dergilerden resim kesmek. *Tom Miks'i* radyoda dinlemek. Tavuk yiyerek bonfilelerle uğraşmak. Yastıklarla sevişmek...

Bir süre ses çıkarmadan, yollarına devam ettiler. Kolları kopacaktı ağırlıklardan Hermie'nin. Ne varki erkekliğine bok sürdürmemek için gık demeden taşıyordu paketleri. Bu arada yırtığın kesekâğıdında değil, pantolonunda olduğunu da anlamıştı. Belki de biraz sonraki yırtık sesi, ağırlıkların basıncına dayanamayan kampanalarından gelebilirdi.

Sol kolunun altındaki kesekâğıdının üzerinden Hermie, iki salağı gördü birden. Oscy'yle Benjie ona doğru yürümeye başlamışlardı. Yeryüzünde görmek istediği son iki kişi Edi'yle Büdü'ydü şu anda. Kafasını kaplumbağa gibi içeri çekerek gözlerini ayakkabılarına dikti. Biraz sonra dört lastik ayak-

..abı yanından geçti. «Acaba gördüler mi?» sorusu bir yılan gibi kıvrılıverdi beyninde. «İnşallah, Ulu Tanrım, inşallah!» diye mırıldanarak yoluna devam etti. Kolları her an kopabilirdi. Sanki kurşun vardı mübarek paketlerin içinde. Başını çevirip kadına bakınca, güzeller güzeli gülümsedi. Hermie de sırıttı. Konuşmak istemiyordu. Ağzını açınca depoladığı enerji tüpleri birdenbire boşalacak, bok çuvalı gibi yığılıp kalacaktı kaldırımın kenarına.

— Hey Hermie! Uff!

Ses Benjie'nindi. Ufladığına bakılırsa, Oscy'nin dirseğini boşluğuna yiyivermişti ağzını açar açmaz. Aslan Oscy. Kardeşim benim! Hermie'nin önemli bir iş peşinde olduğunu anlamıştı demek. «Olgun, kafalı çocuk... –diye düşündü gülümseyerek–. Lana Turner'la elarabasına binen adamda, ne de olsa bir iyi taraf vardır!...»

— Birisi seni mi çağırdı? –diye sordu kadın.

— Hayır.

— Adın Hermie mi?

— Evet.

— Birisi seslendi de...

— Beni çağırmamıştır.

— Ama «Hermie» dedi.

— Hermie adında yüzlerce çocuk vardır adada...

Kadın gülümsedi. Yürümeye devam ettiler. Sanki Chicago'ya yürüyordular. Yorgunluktan bitkin düşmüştü Hermie. Hangi Allahın cezası çukurun içindeydi bu lanet ev? Arada bir dizini kaldırıp paketlerden birini aşağı kaydırıyor, yeniden tutacak bir yer bulup derin bir soluk alarak yoluna devam ediyordu. Bu birkaç saniye içinde kendi kendini

hipnotize etmekten de geri kalmıyordu. Paketlerin helyum dolu balonlar olduğunu, kollarının ince lastikler gibi uzamadığını, eve içi tuğla dolu kesekâğıtları taşımadığını kendi kendine söyleyip duruyordu yol boyunca. Belki, kadın marangozdu da evine duvar yaptıracaktı. Belki de ikinci bir Çin seddiydi yaptırmak istediği. Daha basit bir şey de olabilirdi örneğin: Tanklar için bir atış alanı! Denizaltılar için bir liman! Ağacın tepesine yerden bir kilometre yükseklikte evler de inşa ettirebilirdi. Olmaz olmaz deme... Bir tane tuğla alıp bir kilometre yüksekliğe tırmanabilirdi her seferinde. Yüz yaşına gelince de evler biterdi. Eğer kadının evine bir an önce varılmazsa Hermie gebereceğini çok iyi biliyordu artık.

— İşte geldik... –dedi kadın.

— Daha bir saat yorulmadan yürüyebilirim...– diye cevap verdi Hermie.

Bu sözler, o güne dek savurduğu büyük palavralardan daha da iriydi.

— Gereği kalmadı bir saat yürümene... –dedi kadın şaşırarak.

Ön kapıdan gireceklerine arkadan dolaşarak eve vardılar. Merdivenlerin olmamasını sessizce diledi Hermie. Duası Zeus tarafından kabul edilmişti.

— İçeri getirebilir misin?

— Tabiî efendim. Ne demek...

Eve girdiler ve her odadan nefis müzik sesleri gelmeye başladı. Çünkü Ece'nin yuvasına gelmişlerdi. Gerçekte evin, adadaki öbür evlerden hiç bir değişik yanı yoktu. Havada rakseden saçları izleyerek kapıdan içeri; ordan da sofaya geldi Hermie.

Her taraf ışıklarla doluydu. Elmaslar, yakutlar, zümrütler aydınlatıyordu kadının geçtiği odaları. Şöminenin yanından geçerlerken Hermie'nin gözleri gümüş bir çerçevenin içindeki resme takıldı. Kolları kopmak üzere olduğundan şöminenin önünde durup da fotoğrafa iyice bakmadı. Ne varki bir saniyelik zaman yetmişti resimdeki adamın hayalini beynine damgalamak için. Çok yakışıklıydı. O kadar güzeldi ki, Hermie aynı odada bulunmaktan utanmıştı bir an. Dudaklarını süsleyen gülümseme hem zengin hem de erkekçeydi. Resmî giysiler giymişti. Bembeyaz, pırıl pırıl dişlerinin arasında da bir pipo duruyordu. Hermie'nin canı sıkıldı birden. Dünyada kendinden başka herkesin dişi beyaz ve düzgündü. Fotoğrafın üzerinde dolmakalemle yazılmış bir satır okunuyordu. «Bütün sevgimle. Her zaman senin. Pete.» Demek adamın adı Pete'ydi.

— Mutfağa getiriver lütfen.

Mutfak canlıydı sanki. Yüzlerce vazonun içinden fışkıran çiçekler, bir orman havasının tazeliğini vermişti raflara. Çiçekleri çok seviyordu anlaşılan. Allahtan ki alerjisi falan yoktu Hermie'nin.

— Masanın üzerine koyar mısın lütfen?

Hermie paketleri yavaşça bırakmak istemişti masanın üzerine. Gelgelelim kolundaki kaslar, sinirler, lifler, bir anda teslim bayrağını çekip paketlerin büyük bir gürültüyle masanın dört bir yanına saçılmasının nedeni oldu. Bu arada pantolonunun arkası daha da yırtılmıştı. Kendini aptal gibi hissetti birden. Kızmıştı da.

— Bu Allahın belâsı kâğıtları daha iyi yapamazlar mı?

Sağa sola saçılan konserve kutularını, paketleri toplamaya çalıştı.

— Sana biraz para vereyim.

Kadın çantasını açmış, içinden bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu. Eğer bu çanta da annesininki gibiyse ancak bir yılda para çıkardı içinden.

— Para falan kabul etmem... –dedi Hermie. Heyyt aslanım! Ulan ne kadar da centilmen kovboylara benziyordu!

— Sana ne verebilirim ki?

— Bilmeeemmm!

«Bilirsin, bilirsin. Ah bir verse. Ama vermez, vermeeezzz.»

Kadın çantasını bir yana bırakıp masanın üzerindeki paketlere döndü.

— Nefis reçelli çörek aldım... –dedi gülümseyerek.

Hermie az daha küçük dilini yutacaktı üzerinde *Killerman Fırını* yazan kahverengi kutu kesekâğıdından çıkınca. Bu çöreklerin bir parçasını bile ısıramazdı. Kadın arkasını Hermie'ye dönüp çörekleri ufak bir tabağa koydu. Hermie öksürerek boğazını temizledi. Kadın çörek dolu tabağı önüne koyunca kusmak istemiyordu.

— Kahve içer misin? Annen izin veriyor kahve içmene değil mi?

— Tabiî, tabiî. Savaştan önce günde üç fincan içerdim.

— İstersen süt de var... –dedi kadın. Hermie'nin kahve içmesini pek istemiyor gibiydi.

— Yok, yok. Kahve olsun.

— Oturmaz mısın?

Hermie, Jimmy Doolittle'ın üzerine oturdu. Rahat edemeyeceğini anladıktan sonra kıç cebinden dergiyi çıkarıp masanın üzerine koydu. Dergi öylesine kırışmıştı ki Uçan Fil Dumbo'nun arka cebinden çıkmıştı sanki.

— *Time* dergisi ha? –dedi kadın omzunun üzerinden bakarak.

— Her hafta alıp okurum. Çok ilginç...

Acaba madalya verseler, sayfalarını bile şöyle bir karıştırır mıydı?

— Liseye mi gidiyorsun?

— Evet. İkideyim.

— İkide?

— Evet!

— Öyle mi?

— Geçen yıl birdeydim.

— Daha büyük sanmıştım da seni.

— Önümüzdeki yıl üçe geçeceğim. Sonra da mezun olurum. Üniversite falan derken günler kuş gibi uçup gidiyor...

— O kadar aceleci olma. Çabucak büyürsen kendini orduda bulursun.

— O zamana kadar biter.

— Ne zamana kadar?

— O zamana kadar.

— Öyle...

Kadının anlamadığını biliyordu Hermie. Dişi zekâ, erkek zekâya kıyasla söylenenleri daha yavaş anlayabilir, evirip çevirip değerlendirebilirdi nedense. Kadının zekâsı kahve yapmak, bulaşık yıkamak yemek yapmak gibi şeyler için geçerliydi ancak. Ne varki şimdi yapılmakta olan *Nescafé* pek de mut-

lu görünmüyordu hayatından. Konulduğu kaba itiraz ediyor, ıslık çalıp yeniden ısıtılmanın mutsuzluğu içinde aksırıp tıksırıyordu.

— İnşallah haklı çıkarsın... –dedi kadın birden.

— Eğer o zamana dek bitmemişse ben de gitmek isterim. Lisede uçuş dersleri alıyorum. Yaşım gelinceye dek de pilotluğu iyice öğrenirim nasıl olsa.

— Pilotluk çok ilginç olsa gerek... –dedi kadın gözlerini kahveden ayırmayarak. İnşallah beyaz çıkmaz diye düşünüyordu her halde. Üçüncü kez aynı kahveyi ısıtıp vermenin de âlemi yoktu aslında!

— Belki ağabeyimle birlikte uçarız. Paraşütçü kendisi. Belki de benim kullandığım uçaktan atlar.

Ne uçağı? Atlasa atlasa hayallerinden aşağı atlayabilirdi olmayan ağabeyi. Kardeşe benzeyen tek şey o güne dek ablası olmuştu. Ona da erkek demek için en azından sekiz yıl geriye gitmek gerekirdi. Memeleri çiçek açmadan, belki biri çıkıp ona erkek diyebilirdi. Ama şimdi, asla...

— Ağabeyin paraşütçü demek?

— Aslında lise sona giden ablam var bir tane...

Günah çıkarmak iyi şeydir, boş ver. Hele kadını alıp da eve gitmeyi düşünüyorsan, daha da yararlı olur.

— Kahve hazır.

Kadın porselen kabı masaya getirip iki fincan doldurdu. Hermie aptallığından büyük örnekler vererek fincanı kaldırıp başından aşağı dikti ve anında dili haşlandı tabiî. Nasıl oldu da yeri göğü inleterek feryatlar koparmadığını kendi bile anlamadı. Ancak gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Dili ağzından dışarı çıkıp boynundan aşağı uza-

yarak bir kravat gibi gömleğinin önüne asıldı kaldı.

— Çok özür dilerim. Sıcak olduğunu söylemeliydim... –dedi kadın üzüntülü bir sesle.

— Sabiî, sabiî. Osur böle seler... –dedi Hermie güçlükle. Dilinden çıkan dumanlar burnundan dışarı püskürüyordu. Belki de sinüzit için iyidir buhar diye düşündü.

Çok üzülmüştü kadın. Üzerinde titriyordu anne gibi. Anası vardı zaten bir tane. İkincisi çok fazla gelecekti.

— Buz ister misin? Getirebilirim. Getireyim getireyim. Buz, buz.

Buzdolabına doğru fırladı. Belki de hemşiredir bu kadın diye düşündü Hermie Ağzıyanıkoğlu. Belki de yatağa yatırır da şimdi dilimi sarıp sarmalar. Aman ne iyi olur...

Kadın bir iki tane buz parçası getirip fincanın içine o kadar çabuk koydu ki Hermie bunları kor parçası sandı. Fincanın içinde küçülmeye başlayan buzlara baktı. Bekleyecek fazla zamanı yoktu. Kadın arkasını dönünce hemen dilini çıkarıp buzların üzerinde gezindirdi yaralı hayvanı. Rahatlamıştı birden. Bu kasabada her halde ondan daha sıcak kahve yapan yoktu.

Kadının neler söylediğini, ne kadar zamandan beri konuştuğunu anlayacak halde değildi Hermie. Dilini buzların üzerinde gezdirmekten başka hiç bir şey düşünemiyordu şimdi. Parçalar, bataklıklara dalıp kaybolan avcılar gibi karanlık sularda yok olurken, kahvenin ısısı da 900 santigrat dereceye ancak inebilmişti. Hermie başını kaldırıp kadını aradı gözleriyle. Oysa o, hemen karşısında oturmuş, bir şeyler anlatıyordu.

— Ocak eski. 1943 model fırını kimse tamir edemiyor. Ben de ısıyı nasıl düzenleyeceğimi bilemiyorum bir türlü...

Hermie'nin kendine baktığını görünce gülümsedi ve konuyu değiştirdi hemen.

— Adada çok arkadaşın var mı Hermie?

O güne dek hiç bir kadın böylesine güzel konuşmamıştı.

— İki... -dedi-. İki arkadaşım var. Olgun değil ikisi de. Çocuk...

Dili yavaş yavaş, iyileşmeye başlamıştı.

— Pekiii, günlerini nasıl geçirirsin?

— Basketbolu severim. Tabiî futbol da fena sayılmaz. Hiç olmazsa basketboldaki gibi *dribling* yaparak omuzlarını çökertmez insan...

— Evet.

— Koşarım da...

— Atletizm ha?

— Evet.

— Sporcusun desene?

— Herkes sporcudur. Önemli olan *iyi* bir sporcu olmak...

— Müzik sever misin?

— Evet... Çok severim hem de.

Aralarındaki yakınlık çiçekleri dakikalar geçtikçe açıyordu. Her şey yönetimi altındaydı artık. Hayat ne kadar güzeldi...

— Bir şey çalar mısın?

— Evet. Şarkı söylerim!

— Öyle mi? -dedi kadın gülerek.

Hermie, güldürmek istememişti prensesi.

— İnsan sesini bir alet kabul ederim de...

— Ben de...

Ne anlardı ki müzikten bu kadın? Dünyanın en güzel kadını olması yeter miydi müzikten anlamasına sanki?

— Değişiklik olsun diye ıslık da çalarım. Seçim hakkı veriyor insana çünkü. İstersen şarkı söylersin, istersen de ıslık çalarsın, olur biter...

İşte bu kez güldürmek istemişti kadını. Ne var ki anlayamadı güldürünün değerini prenses. Ciddî ciddî başını sallayıp:

— Evet, gerçekten de söylediğin doğru... -dedi.

— Arada sırada şiir falan da yazarım... -dedi Hermie.

Sözler ağzından çıkar çıkmaz şaşkınlıktan donup kaldı bir an. Bugüne dek kimseye söylememişti ozanlığını. Oscy'ye bile. Yazdıklarını odasında bile bırakmazdı. Birinin gelip de okumasından huylandığı için, daha şiiri yazar yazmaz ya yırtıp atar, ya da gidip arka bahçede yakardı. Kendinden başka kimse görmezse onları, ne denli kötü bir ozan olduğunu kimse anlayamazdı.

— Çok ilginç uğraşların var demek ki... -dedi kadın.

Hermie ayağa kalktı. Tecrübeli bir erkek ne zaman kalkıp gidilmesi gerektiğini bilir, yazılıydı okuduğu kitapların birinde. Hermie de onu hatırladı şimdi.

—Gitsem iyi olacak. Biraz daha kalırsam bana öğle yemeği falan hazırlayacaksınız!

— Gitmen gerekmez... -dedi kadın ayağa kalkarak-. İstersen biraz daha otur. Bak tatlı tatlı konuşuyor, ahbaplık ediyorduk ne güzel.

İçtenlikle söylediği belliydi bunları kadının. Bir süre daha oturup çene çalmak istiyordu prensesi Hermie'nin.

— Eve domuz yağı götürmem gerek. Üç haftalık birikmiş var da... Cephane yapımında kullanıyorlar. Eski çoraplarınızdan var mı hiç sağda solda? Deniz kuvvetlerinde kullanıyorlar da. Barut torbaları için...

— Yazın çorap giymem.

— Çok yurtseversiniz.

— Yurtseverlik değil, serinseverlik... –dedi kadın gülümseyerek–. Çorap, bacaklarımı pişiriyor bu sıcak havada.

Hermie gülümsedi. Hatta ufak bir kahkaha bile attı. Aslında pek komik değildi kadın. Ama kaç tane dişi tanıyordu Red Skelton ya da Bob Hope olan?

Şimdi naylon torbalardan birini almış içine çörek koyuyordu kadın..

— Bu nefis çöreklerden alırsın her halde!

Torbayı koltuğunun altına tutuşturdu. Ömrünün sonuna dek saklayacaktı bu çörekleri Hermie.

— Çok teşekkür ederim. Hemen yiyeceğim hepsini.

— Asıl ben teşekkür ederim. Sana çok zahmet oldu.

— Ne demek efendim. Sadece görevimi yaptım.

Hermie geri geri yürüyerek kapıya doğru giderken, içinden garip bir duygunun fısıltıları yerlere bir şeyler döküp saçtığını bildiriyordu: İlk önce bir iskemle, arkasından lamba ve de dergilerin durdu ğu tel raf...

Kadın gülümseyerek yere dökülen eşyaları görmezlikten geldi.

— Bir daha elarabasını unutmam Hermie.

— İyi olur. Fıtık olabilirsiniz!

Böyle saçma sapan bir sözü nereden bulup da söylediğine kendi de hayret etmişti. Kadın başını salladı. Anlamazlıktan gelmeyi uygun bulmuştu.

— Yakında gene görüşürüz.

— Çok memnun olurum efendim.

Söyleyecek başka bir şeyi de kalmamıştı Hermie'nin. Yeniden merhaba dememek için bir an önce tüymenin iyi olacağını düşündü.

— Güle güle... –dedi kadın.

— Güle güle... yani allahaısmarladık.

Evden koşar adımlarla ayrılırken «gene döneceğim,» dememek için zor tutuyordu kendini. Ana yola sapıp kasabaya doğru yürürken elindeki çörekleri ne yapacağını düşünüyordu kara kara. Pis kokan bir şey varmış gibi vücudundan uzak tutuyordu naylon torbayı.

Kendine çok kızmıştı. Neden ağzını açıp da, filmlerde olduğu gibi güzel, çiçekli, süslü sözler söyleyememişti bir türlü? Eliyle bacağını yumruklarken, «Hay Allah kahretsin! Nereden geldi aklıma da, fıtık olabilirsin dedim yahu?» diye, kendi kendine mırıldanarak yürüyordu.

Oscy'le Benjie birdenbire yolunu ketsiler. Oscy'nin boynunda dürbün asılıydı.

— N'aber Hermie! dedi sırıtarak.

Hermie güzel bir vücut çalımıyle yolunu kapatanların arasından geçti.

— İyilik!

«Elhamterafiş kem gözlere şiş», diye mırıldandı. Böyle garip laflar ederse Oscy'yle Benjie'nin yeşil dumanlar arasında kaybolacağını sanıyordu. *Abra Kadabra* diye bir herifin yazdığı *Büyücülük* kitabında okumuştu. Ne varki büyü bu kez tutmadı. Herifçioğulları ses çıkarmadan peşinden geliyorlardı. Hermie yanan dilini çıkarıp denizden esen rüzgârda soğutmayı düşündü. Ve kahve savaşının yaralı kahramanını çıkararak çenesini yaladı. Yorulmuş köpeğe benziyordu şimdi.

Oscy koşarak aradaki uzaklığı çabucak kapadı.

— Hermie, evde bulunduğun zaman içinde, bizim gözetimimiz altındaydın.

— Yok be!

— Evet, evet. Elli metre kadar ötedeydik. Dürbünle seyrettik seni.

— Aferin.

— Çok uzun kaldın içeride. On saniyede paketleri bırakıp çıkabilirdin. N'oldu ki mutfakta?

Hermie cevap vermemeyi düşündü. Ancak susmak, kıçını sokan bir arıyı kovalamamaya benzeyecekti. Yalan da söyleyebilirdi. Ne var ki pek beceremezdi palavra sıkmayı. Hele Oscy gibi bu işin ustasını hayatta atlatamazdı. Sonunda gerçeği biraz olsun süsleyerek, allandırıp ballandırarak anlatmaya karar verdi.

— İçki içtik.

— Atıyorsun! —dedi Oscy gözlerini faltaşı gibi açarak.

— Peki atıyorum... —dedi Hermie ve adımlarını sıklaştırdı.

Oscy atmadığını biliyordu Hermie'nin; o da

adımlarını çabuklaştırdı ve başını çevirip arkadan gelmekte olan Benjie'ye dönerek:

— İçki içmişler... —dedi.

— Yaşa varol... —dedi Benjie ölü bir sesle.

Oscy'nin iştahı kabarmıştı. Başını Hermie'ye yaklaştırdı.

— Bir şeyler yaptınız mı ha?

— Elinde dürbün vardı madem; görseydin?

— Dürbünle o kadar iyi görülmüyor. Hadi Hermie, n'olur anlat! Okşadın mı ha?

Hermie işi bu kadar kaldırıma dökmek istemiyordu. Kadınla aralarında geçen yarım saat temiz bir aşkın başlangıcı gibi geliyordu kendine.

— Sen enayinin birisin Oscy...

Oscy enayiliği kabullenmeye çoktan fitti. Yeter ki Hermie çenesini açıp olanları anlatsın.

— Senden daha yaşlı bir kadın ha! Ha ha ha. Hermie yavrum anlat kardeşine olanları bakiiim. Okşadın mı kerata?... Heh he he!

— Bana çörek verdi... —dedi Hermie.

Olanları abartıp Oscy'nin seks düşlerine katkıda bulunmak istemiyordu. Yorulmuştu üstelik. Bakmadan, omzunun üzerinden naylon torbayı fırlattı Benjie'ye.

Tatarcık havada süzülerek kendine doğru gelmekte olan pakete uzandı. Ne var ki dengesizliğin, yakasını bırakmadığı anlardan biri daha bir musibet kene gibi yapışmıştı. Ellerinin arasından bir dansöz kıvraklığıyle bükülüp eğilen torba, alnının ortasına şak diye vurdu Benjie'nin.

— Sululaşma lan Hermie... —dedi kızgın bir sesle.

Sonra da yere düşen torbaya olanca gücüyle vurup iki metre öteye, taca gönderdi.

Oscy'nin vıdı vıdısı bitmemişti daha.

— Hermie, ne yaptınız ulan içeride bu kadar saat?

— O kadar çok kaldığımın farkında bile değilim. Zaman ne de çabuk geçiyor!

Bu arada dili tamamen iyileşmişti. Uzun bir makarnayı emercesine ağzının içine çekti gaziyi.

Oscy kendini çılgın hayallere kaptırmış, motorları sonuna dek açarak deli gibi havalanmıştı hayal bulutları arasında.

— Ulan, ben olsam, ne biçim girişirdim o karıya be!

— Oscy seni daha olgun sanırdım.

Hermie gökyüzünün her zamankinden daha mavi, güneşin daha parlak, doğanın daha güzel olduğunu gördü. Üstelik fıtık da olmamıştı. Yalnız pantolonu yırtılmıştı, o kadar.

— Oğlum kızları yemek olgunluktur olgunluk! Ağabeyim her zaman yapar.

— O zaman ne diye dişçilik yapıyor!

Bu sözleri ablasını korumak için söylemişti. Koca memeli bir abla sahibi olmak, dişçi ağabeyi olmaktan daha iyidir, demişti büyük düşünürlerden biri.

Kafası bozulan Oscy, birden Hermie'nin yoluna dikildi.

— Kendini bir bok sanmaya başlama hemen. O kadınla içeride bir şeyler yaptığını söyleyip palavra sıkmaya da kalkma bana...

Hermie korkusunu belli etmeden Oscy'nin ya-

nından geçmeye çalıştı. Ancak matador Oscy, kızgın inek Hermie'ye pek de yol vermek istemiyordu anlaşılan.

— Sana palavra falan sıktığım yok!

Oscy ellerini beline koymuştu şimdi.

— Hiç bir şey söylememekle içeride bir şeyler yaptığını anıştırmak istiyorsun.

Hermie kızmaya başlamıştı. Oscy'nin aptallığı değildi sinirlerini bozan. Çünkü Oscy keleği her zaman böyle aptalca sözler ederdi. Ne var ki işin daha başında, yeterince düş kuramadan, Oscy'nin saçmalamasına bayağı içerlemişti Hermie.

— Allah kahretsin seni Oscy! –dedi.

«Allah kahretsin», «Sittir» den çok daha yumuşak bir küfürdü. «Kahretsin» demekle ağzının ortasına yumruk yemekten paçayı kurtarabilirdi. Ama «sittir» dedi mi yüzde yüz gözü şişerdi.

— Bir şey olmadan, sana kalkıp da, «Neler oldu, neler!...» diyemem di mi? Hiç bir şey olmadı. Kadının adını bile öğrenemedim...

Kadının adını bile öğrenememiş olması birden sinirlendirdi Hermie'yi ve düşünmeyerek Oscy'yi itti.

Oscy'yi iteleyip de gözünün üzerine bir yumruk yemeyen çok az kişi vardır şu dünyada. Ancak iriyarı, bu kez Hermie'nin ne kadar sinirli olduğunu görüp ceza vermekten vazgeçti. Adımlarını Hermie'ninkilere uydurarak bağıra çağıra yola devam etmekle yetindi.

— Bizim bu palavralara inanmamızı mı bekliyorsun?

— Ulan neye inanırsan inan be! Umurumday-

dı sanki! Babam *Time* dergisiyle gazetesini bekliyor evde dört gözle...

Gazeteyle dergiyi cebinden çıkardı. Hay Allah kahretsin! Ayvayı yemişti ikisi de. Ne diyecekti babasına? Silindir geçti diye kekeleyecek miydi? *Time*'ın kapağına bir göz attı. Jimmy Doolittle'ın yüzündeki kırışıklar en azından yetmiş yaşındaki bir adamın pörsük suratında bulunabilirdi.

— Eve mi gidiyorsun? —diye sordu Oscy.

— Evet. Eve gidiyorum. Düşünmem gereken- dünya kadar şey var.

— Sonra ne yapacaksın?

— İntihar edeceğim.

— Ondan sonra!

— Bilmiyorum Oscy, bilmiyorum...

Arkadaşlarının yanından hızlı adımlarla ayrılırken yumruğunu bacağına indirip:

— Ah fıtık aaahhhh! diye kendi kendine küfrü basıyordu...

9

Günün geri kalan kısmında, herhangi bir şey yapmadan aylak aylak oturmak gerekiyordu. Hermie de tembellik programlarını en iyi uygulayan kişi olarak yatağın üzerine uzanıp düşünmekle geçirdi zamanını. Düzenli değildi aklından zikzaklar çizerek geçenler... Tabiî ön planda kadın vardı dü-

şüncelerinde. Güzel, zeki, yurtsever prenses. Ancak erkeğin, gümüş çerçevedeki Pete'nin resmini de bir türlü unutamıyordu. Eğer Amerika, savaşı kazanırsa bir gün Pete'nin geri döneceğini biliyordu Hermie. İşte o zaman onunla kendi savaşı başlayacaktı. Yaptığı deliliğin anlamı beyini yıkayıp gerçeği daha çıplak, daha açık bir biçimde görmesini sağladı: Yaşlı kadına âşık olan bir delikanlıydı. Daha önce de böyle bir şey gelmişti başına. Birinci sınıfta. Matematik öğretmeni Josephine Ruth Randall'a tutulmuştu. Bir gün tüm arkadaşları gittikten sonra sınıfta kalıp soru sormak bahanesiyle kadına yaklaşmak istemişti. Ne var ki öğretmen, takma dişlerini çıkarıp masanın üzerindeki su dolu bardağa koyunca birden midesi bulanmış, kendini zor atmıştı dışarı. O günden sonra matematikçiyi, Pamuk Prensese zehirli elma hazırlayan o cadı karı gibi görmüştü düşlerinde. Ancak bu yürek çatlatan yeni tutkusunun dişi mişi tamamdı. Bacakları da takma falan değildi. Uzun, güneşten yanmış biçimli bacaklar... Saçlarının da peruk olmadığını hemen anlamıştı Hermie. En azından üç kez rüzgâr o kahverengi ipek yığınını savurmuş, iç gıcıklayıcı kokular saçmasını sağlamıştı etrafa. Göğüsleri küçük sayılırdı sevgilisinin. Ama Hermie ufak memeye bayılırdı oldum olası. Hem tarihteki tüm güzeller küçük göğüslü değiller miydi? Truvalı Helen, Afrodit, George Washington'un karısı Martha...

Hermie *Makina Dünyası* adlı dergiyi karıştırdı bir süre. Missourili bir adam eski uçak parçalarından yepyeni bir otomobil yapmıştı. Çok heyecan vericiydi doğrusu!!!

Yemek her zamankinden daha iştah açıcıydı nedense. Köfte ve meyve salatası. Yani, kurumuş kıymayla Pembe Ölüm. Kızkardeşinin memelerinin özeleştirisini yapmadığı boş anlardan birinde Pasta alel acele yapılmış, fırına verilmişti. Dümdüzdü mübarek; abla gibi dopdolgun değil.

Sofradan kalktıktan sonra peder bey derginin rezil durumu üzerinde bazı fikirler yürüttü. Hermie eve gelirken, yolunu şaşırmış Alman tuğayı tarafından üzerine ateş açıldığını, hayatını zor kurtarabildiğini anlattı. Babası konu üzerinde fazla tartışmak istemedi. Oğlan gene abuk sabuk konuşmaya başlamıştı. Bir an önce doktor çağırmak iyi olacaktı...

Hermie evden ayrılırken ablası, Jane Austen okuyordu gene. Annesi de bir yandan bulaşıkları yıkıyor, bir yandan da radyodaki garip türkülere mırıldanarak eşlik ediyordu. Aslında bu *garip türküler* haber bülteniyle hava raporuydu! İngiliz Hava Kuvvetlerinin bir numaralı pilotu Paddy Fincane şehit olmuştu o gün. Annesinin radyodaki bu habere eşlik ederek şarkı söylemesi harikaydı doğrusu. Hermie kapıyı kapayıp merdivenlerin başına gelince babası, dört Roosevelt'in de savaştığını söyledi. Bunun ne demek olduğunu pek anlamayan Hermie, bir an önce paçayı kurtarmak için «Evet, doğru» diye mırıldandı...

Ve tabiî Çiçek Kardeşler gene ön bahçede ölü numaralarına başlamışlardı. Oscy ağız mızıkasında «Kışın üşü» adlı parçayı büyük bir başarısızlıkla sürdürüyordu. Bu da yazın ortasında çalınabilecek en iyi şarkıydı hani! Benjie de elindeki raketin

üzerinde ufak bir topu zıplatmaya çalışıyor, bir yandan da yere düşürmeden kaç kez hoplattığını yüksek sesle sayıyordu: 142... 143. Yalan. Eli ayağı, düz yolda bile birbirine dolaşan Tatarcığın en azından 139 sayı atladığı mutlaktı. 143'e kadar çıkabilmesi için topu yere koyup raketle üzerine vurması gerekiyordu en azından. Oscy'yle Benjie, Hermie'yi gördüler; ancak o sabah ve öğlen başlarından geçenlerle ilgili herhangi bir konuşmaya girişmediler. Bu bir gelenekti. Yemekten önce olanlar geçmişin tozlu sayfalarında saklanması gereken küflü anılardı çünkü.

On beş dakika kadar sürdü top zıplatmayla, «Kışın üşü». Köfteyle meyve salatasını yediği için evden herhangi bir ses işitmeyeceğini biliyordu Hermie. İstediği zaman, istediği yere gitmekte özgürdü. Kasabaya inip dondurma bile yiyebilirdi arkadaşlarıyle... Dondurma satan ufak .dükkâna gittiler. Hermie çikolatalı dondurma istedi. Üzerine de bir kaşık çilek koydurttu. Oscy de çikolatayla karışık mente ısmarladı ki bu karışımdan nefret ederdi Hermie. Benjie'ye de çiklet almak düştü. Serseri gene ne yapacağını bilemeyerek burnuna yapıştırdı pembe sakızı. Son araba vapurunu seyrettikten sonra ayrılıp evlerinin yolunu tuttular. Packett adasında ilginç bir gün daha bitmiş, tarihe karışmıştı...

Hermie kimseye iyi geceler dilemeden odasına girdi. Allah rahatlık versin demeden yatmasına en çok annesi kızardı. Nedense garip bir tutkusu vardı kadının selâma sabaha. Memeli hayvanlar üzerinde ablasıyle kıran kırana tartıştığı için evin temel direği, bu kez başını bile çevirip bakmadı

Hermie'ye. Yatağına uzanıp içeride konuşulanları dinledi. Abla «şapşal» dediği birine mektup yazmak istemiyordu. Annesi de «şapşallar» bile vatan uğruna çarpıştıkları sürece mektup almak hakkına her zaman sahiptiler diye garip, anlamsız bir tezin-savunuculuğunu yapıyordu. Ablanın, *Hükümet Adasında* askerlik yapan birinin nasıl olur da hayatını vatanı uğruna tehlikeye atar, diye bir sorusu, annesinin, sivrisineklerin iriliğiyle ilgili verdiği bilimsel cevap karşısında havada kalmaya mahkûmdu tabiî! Abla da evi kökünden titreten feryatlar arasında odasına kapanıp kapıyı çarptı. Anne de suratına terbiyesizce kapanan kapının önünde yurtseverlikle ilgili basma-kalıp sözleri birbiri ardına dizip durdu. Bu arada gürültülere dayanamayan baba, bağırtıların nedenini bağırarak sordu. Ve olay böylece kapandı; herkes yatağına çekildi...

Hermie yatakta, hayatın neden bu kadar çabuk kendine yüz vermeden geçtiğini sordu tavana. Radyoyu açınca da, Rommel'in Afrika'da herkesi önüne katıp denize doğru ilerlediğini duydu. Hermie, Rommel'in Packett adasına gelmesine çok sevinecekti. Hiç olmazsa yaz bitmeden şöyle bir uğrasa mareşal. Almanların ilgisini çekecek bir şeyler olması gerekirdi bu adada. Yoksa Kıyı Koruma gemileri neden turalayıp duruyordu adanın çevresinde? Hermie, Kıyı Korumanın, kıyıları korumaktan başka ne yaptığını düşündü. Cevap veremeyince de bu kuruluşun dünyanın en aptal örgütü olduğuna karar verdi! Hermie uykuya dalarken kadının hayaliyle uğraşmaya başlamıştı gene. Bu güzel yaratığın hayatını kurtarabilme isteğiyle yanıp tutuşarak uyuyabildi ancak...

10

Ertesi gün, kumsalda güneşe tapanlar sardalya gibi uzanmıştı yan yana. Plajda dünya kadar boş yer olduğu halde yüzmeye gelenler nedense beraberce, topluluk halinde kalmayı istemişlerdi. Güneşte pişen bacakların, kolların üzerinden atlarken burnuna gelen krem ve merhem kokuları içini bayıltıyordu Hermie'-nin. Son derece de seksten arınmış bir kokuydu bu. Yarı çıplak yatan karıları, kızları dikizlemek için plaja gelen «Belâlı Üçler» için de buram buram yatak kokmayan kokular, en azından mide bulandırıcı oluyordu tabiî. Kumlara sere serpe uzanan kadınların çoğu yalnızdı. Kocaları, sevgilileri savaşta vatan millet uğruna can verirken vücutlarını istakoz gibi kızartmakla vakit geçiriyorlardı bu kadınlar.

Oscy, Hermie ve Benjie mayoluların üzerinden atlayarak, mayın tarlasında yürürcesine dikkatle yol alıyorlardı. Portatif radyolar günün ünlü şarkılarını kusuyordu. Her radyodan ayrı müzik çıktığı için sözler birbirine karışıyor, garip demetler çıkıyordu ortaya:

Mavi Kuşlar uçacak
Tebeşir tepelerin üzerinde
Yarın bekle sen beni...
Çünkü onun bacağı kırıldı patende.
Yüreğimin tatlı goncası...
Mayasıl için Zubufil kullanın.
Yaralarınız için yalnız Zubufil...
Yalnız yürüyorum kumsalda,

Sen yoksun artık yanımda...
Kreş, çocuk bakımevi ve yuva
Büyüttü beni; bu ellere yolladı...
Johnny sıfır aldı sıfır,
Tüfek atış poligonunda...

Oscy, seks delisi gözlerini kızların üzerinde dolaştırıyordu. Hermie de iki üç adım geriden geliyordu. Benjie ise kervanın gerisinden gelen topal eşek gibi ayak bileklerine takılarak, düşe kalka ilerliyordu.

Sonunda, çevrelerini aç gözlerle süzüp herhangi bir sonuç alamadan güneşlenenlerden arınmış bir yere gidip oturdular. Oscy'nin aklı fikri mayolu kızlardaydı.

— Bu karılardan her birini bin kez, hayır hayır milyon kez ellemek isterim. Kızıl saçlıyı gördün mü lan? Aman, aman, aman... Neydi o yahu! Üzerine düşüp göğüslerini falan ellesen farkına bile varmaz ha!

Hermie kendini çok olgun hissediyordu. Bu yabanîlerle bir arada yürüyemeyecek kadar olgun ve de yetişkin.

— Öyle yapılmaz o işler.

— Nasıl yapılır, nasıl? –diye sordu alaylı bir sesle Oscy.

— Önce bir şeyler söylemen gerekir.

— Özür dilerim üzerlerine düştükten sonra, olur biter...

— Ne demek istediğimi bal gibi anlıyorsun. Kızın yanına yaklaşıp üzerine atamazsın kendini.

— Gladys Potter'a nasıl yaptık?

— On iki yaşındaydı be! Ne anlar o!

Oscy, anılarını yaşayanlara özgü bir gülümsemeyle başını salladı.

— Onu bunu bilmem. Karşı koymadıydı kız, hatırlarsan...

— Şaşırmıştı da ondan.

— Ben de az şaşırmadım hani. Ele gelen bir tarafı yoktu kızın.

Oscy, başını çevirip kızgın kumun üzerinde durmakta zorluk çeken Benjie'ye baktı.

— N'apıyorsun lan? Dans yarışması mı sandın plajı?

— Kapa çeneni! –diyerek kıçının üzerine oturdu Benjie ve ayaklarının altına baktı bir süre.

— Bu çocuğa n'olucak birader? –diye Oscy fısıldandı Hermie'ye–. Duygusuz herifin teki oldu çıktı...

— Erginlik çağında! Aklı almıyor birçok şeyi... –dedi Benjie ve kumsaldaki kurtlu kütüklerden birinin üzerine oturdu.

— Doğrusunu istersen benim de kafam almıyor birçok şeyi... –dedi Oscy. Yere oturdu yavaşça ve etrafında vızıldayan sinekleri eliyle kovalayıp bir iki düzinesini öldürdü. Düşünceli görünüyordu Oscy.

— Gece yarısı uyanıyorum Hermie.

— Önemli değil. Ben de uyuyamıyorum son zamanlarda.

— Ama ben uyanınca aklımdan bir türlü Bette Davis'i çıkaramıyorum.

— N'apalım!

— Oğlum ben Bette Davis'den nefret ederim nefret.

— Düşünme sen de karıyı.

— Karmaşık aşk dünyalarıyle ilk kez tanışıyordu Oscy anlaşılan.

— Acaba karıya tutuldum mu dersin?

— Bilmem.

— İnşallah âşık falan değilimdir, çünkü nefret ediyorum ondan.

— Neler düşünüyorsun kadınla ilgili?

— Bilmem... Hatırlamıyorum yani.

— Hatırlamazsan sana nasıl yardım edebilirim ki?

— Kim istedi ulan yardım etmeni! –diyerek Oscy eliyle Hermie'yi itip kütükten aşağı yuvarladı.

Hermie pek bozulmamıştı bu el darbesine. Kıç üstü kumların üzerine oturup altı aylıkken son kez gördüğü ayak parmaklarına baktı. Oscy ayaklarının altına vurdu Hermie'nin.

— Bazen çok ukalâ oluyorsun serseri. Kendine dikkat et.

— Emredersiniz.

Benjie sahneye çıkmanın gereğini hissederek konuştu:

— Nedir derdiniz çocuklar?

— Sen anlamazsın salak! –dedi Oscy.

— Sittir bok!

Oscy hoşgörünün zirvesinden aşağı bakarak tatlı tatlı sırıttı.

— Senin bütün derdin zaten küfürle. Kızları düşünsen daha bi düzene girersin.

— Olur, ben de kızları düşünürüm bundan sonra.

Oscy gülerek Hermie'ye döndü:

— Olur diyor şapşal! –dedikten sonra Benjie'ye dönerek ekledi–: Sen kız görsen korkudan donuna edersin be! Elin ayağın dolaşır.

— Sizden daha iyi bilirim kızlara ne yapılacağını.

— Pekâlâ, ilk kez ne yaparsın?

— Ellersin.

— Yanlış hıyar. Önce öpersin, öper...

Benjie şaşırmıştı bu işe.

— Gladys Potter'ı öpmedik ki.

— Gladys Potter'a âşık değildik salak. Bir kızı seversen ilk kez onu öpmen gerekir.

Hermie'nin tabanına arkadaşça bir yumruk indirdi.

— Öyle değil mi Hermie?

Hermie başını kaldırıp bir an baktıktan sonra:

— Terbiye öyle gerektirir! –diye bir cevher yumurtladı. *Gök mavi, bulutlar beyaz. Salak martı sensiz geçsin bu yaz.* Şiir. Yazan Hermie

Benjie sinirlenmişti.

— Terbiye ınerbiye anlamam ben.

Oscy ayağa kalkıp tatarcığa doğru yürüdü.

— Ulan sen ne anlarsın terbiyeden? –diyerek Benjie'nin omuzuna bir yumruk attı.

Ne var ki Benjie bu kez gereğinden çok karşı koyuyordu.

— Öpmek gerekmez. İşte o kadar... –dedi ellerini beline dayayarak.

— Sen nereden biliyorsun be? –diye sordu Oscy. Merak etmişti Tatarcığın bu karşı koymasının nedenini.

— Ben bilirim.

— Nereden?

— Bir kitap buldum...

Oscy soluk almadan olduğu yerde kalakaldı. Hermie yerde yuvarlanarak yüzükoyun yattığı yerden gözlerini Benjie'ye dikti. Sonra Oscy Hermie'ye, Hermie de Oscy'e baktı. İkisi de başlarını sallayıp bakışla-

rını tekrar Benjie'ye çevirdiler. Herkes birbirine şaşkın şaşkın bakıyordu. Benjie, sanki dünyada ondan başkası yokmuş gibi, canlandırmıştı arkadaşlarının yaz uykusuna yatan erginlik duygularını...

11

Bulabildikleri en iyi yer içi boş kümesti. Yıllanmışlığın ve eski kiracılarının bıraktıkları kokulardan başka duvarlarını sıvalayan pislikler de turistik tarife dışı bırakıyordu ahşap kulübeyi. Öğle sonrası güneşi, tavandaki çatlaklardan içeri sızıyor, oğlanların elindeki kitabı etkili ışınlarıyle aydınlatıyordu. Hermie'yle Oscy kitabın sayfalarını pür dikkat çevirirken Benjie de bir gözü onlarda, bir gözü kapıda, duvardaki tavuk pisliklerini eşeliyordu elindeki dal parçasıyle.

— Eğer annem bir duyarsa kitabı yürüttüğümü... -diye inledi Benjie-. Benim değil. Annemin bile değil. Evin; evimizin...

Oscy'yle Hermie anında sağır ve dilsiz olabildiklerinden ses çıkarmayarak kitabı incelemeye devam ettiler. Hermie, tavuklara alerjisi olduğundan kümese kapanıp *genetik* kitabını karıştırmak istememişti. Tavuk kümesi bonfile kümesinden daha iyi olduğu için bu yaşlı kulübenin samanlı tabanında oturup cinsel bilgisini arttırıyordu işte.

Hermie işaret parmağını ıslatıp sayfayı çevirecekti ki Oscy'nin kirli pençesi havada kaparak geri çevirdi kâğıdı.

Hermie sesini çıkarmadan geri zekâlı birinin bile okuyabileceği kadar bekledi Oscy'nin sayfayı incelemesini.

— Yetti be...

— Yavaş okuyorum. Sindire sindire... Hımmmın Hımmmmm. Hımmmmm... Şimdi çevirebilirsin.

Hermie sayfayı çevirdi ve bilgi arayan gözlerle yeni resimlere diktiler bakışlarını onlar da.

Benjie kötülükler habercisi gibi sinir bozan, gıcırtılı bir sesle:

— Parmak izleriniz sayfalara geçerse cenazenize bile gelmem... –dedi.

Oscy'yle Hermie cevap vermeden kitaba gömdüler başlarını. Kadın vücudu parça parça, rengârenk seriliyordu gözlerinin önüne.

— Ulan insan istese, kendi kızını bile yapabilir bu resimleri birleştirerek... –dedi Oscy soluk soluğa.

Kadın anatomisi saydam kâğıtlar üzerine çizildiğinden bu sayfaları üst üste koyarak tam bir kadın yapma olanağı vardı. Oscy barsakları bırakarak yarattı ilk dişisini. Son birkaç aydınger daha çevirdi ve vajinası olmayan bir kadın vücuda getirdi. Son olarak da yalnız vajinası olan birinin resmini yaptı. Deli gibi gülüyordu bir yandan da. Bu oyundan bıktıktan sonra da sayfaları çevirerek fotoğraf makinesine bir yanını cömertçe açan bir kadın resmi buldu. Fotoğrafın altında «Kadının Dış Cinsel Organları» yazılıydı. Vücudun şurasından burasından çıkan okların ucunda da sürüyle tıbbî terim vardı. *Klitoris. Klitoral Uzantı. Klitoris Bezleri. Klitoral Örtü. Labium Majus. Vajinal Çıkış.* Yepyeni bir dünya bulmuştu ikili. Uç-

suz bucaksız bir seks dünyası... Gözlerinin önüne serilen bu manzarayı seyredip fırttırmaları işten bile değildi.

— Lan Hermie! İnanıyor musun bunlara?

— Tıp kitabı. Yalan söylemez.

Oscy gözlerini çıplak kadından ayıramıyordu bir türlü.

— Acaba bu kadın kim?

— Bilmem.

— Adı ne ki?

— Bilmem.

— Barbara olabilir mi?

— Olabilir. Barbara olabilir.

— Belki de Alice'dir.

— Evet.

— Böyle resimleri nasıl çekerler acaba?

— Özel makineleri var. Yüksek, hızlı.

— Bu kadına âşık oldum galiba!

— Nasıl tutulursun be! Yüzünü bile göremiyorsun.

— Acaba hangi fotoğrafhane böyle resimleri tabeder? Eğer böyle resimleri biz götürsek valla ıslah evine atarlar topumuzu.

— Kendileri tabediyorlardır.

Bu arada Benjie yanlarına yaklaşarak başını kitabın üzerine eğdi.

— Ben de bakiim.

— Olmaz! –dedi Oscy kitabı koluyla örterek. Sanki sınav kâğıdını kopyadan koruyordu.

— Sen, en az bin kez bakmışındır buna.

— Valla bakmadım. Her seferinde asabım bozuldu. Kapayıp bir köşeye sakladım.

— Nasıl asabın bozulur lan? Bu kitapta hayat yazılı hayat...

— Biliyorum... -dedi Benjie-. Hem kitap benim. İstersem bakarım da...

— Hadi lan kelek. Kitap *evin*... Evinizin. Sen öyle demedin mi?

Oscy eliyle Hermie'yi dürttü.

— Barbara ha? Heh he he...

Benjie'nin kafasına da elinin tersiyle sivrisinek kovalar gibi bir tane vurdu.

— Toz ol velet. Ağzının suyu akacak birazdan. Kitabı kirleteceksin.

Genellikle Hazreti Süleyman olarak bilinen Hermie Adaletsever, söze karıştı.

— Bırak. Bakmak onun da hakkı.

— Pekâlâ... -dedi Oscy-. Ancak serserinin gözlerini yuvalarından uğratacak bir şey bulalım da doya doya baksın.

Sayfaları çevirip çiftleşmekte olan bir kadınla erkeğin resmini buldu, Benjie'ye uzattı.

— Hadi aslan parçası, zıbarıncaya dek göz banyosu yaparsın!

Benjie en azından yüz elli yıl nefes almadan, ses çıkarmadan resmi inceledi. Evirdi, çevirdi; değişik açılardan seyretti yalanarak.

— Bu gördüğün Barbara. Erkek de Dick.

Sonunda, kitabı eline aldığından en az iki yüz yıl sonra Benjie konuştu.

— İnanmıyorum... -dedi cılız bir sesle.

— İşte bütün hikâye gözlerinin önünde yavrum. *Kır belini Ayı Dayı da kır belini oy oy* var ya. Hah işte, bu o şarkının resimlenmesi.

— İnanmıyorum... -dedi cılız ses gene.

Oscy birden sinirlendi. Heyecanla karışık sinir tam can alıcı noktasından vurmuştu Oscy'yi. Dikbaşlı pantolonu canını acıtıyordu.

— İnansan iyi olur Benjie. Çünkü günün birinde senin de başına gelecek. Ne yaptığını bilmezsen, mal gibi kalırsın ortalıkta.

Bir yandan da terliyordu Oscy. Gömleği sünger olmadığından, terler koltuğunun altından süzülüp şıpır şıpır damlamaya başlamıştı yere.

— İnanmıyorum. Çünkü... Olamaz böyle bir şey.

— Nedir olmayan? -diye bağırdı Oscy.

— İnsanlar böyle yay gibi bükülemez. Özellikle şişman insanlar.

— Şişkolar herkesten daha çok yapar bu işi.

Oscy ne dediğinin farkında değildi. Haykırdığını bile bilmiyordu.

— Annemle babam böyle bir şey yapmamıştır! diyerek kestirip attı Benjie ve kitabı kapadı.

Oscy'nin baba yumruğu, her an şişireceği göze doğru yaklaşıyordu.

— Nereden biliyorsun?

— Yapmazlar, çünkü bu aptalca bir şey...

— Ulan Benjie keleği, sen nasıl dünyaya geldin? Ha? Patlamış mısır kutusunun içinden mi çıkardılar seni? Hırbo!

Bu konuşmaları hiç ses çıkarmadan dinliyordu Hermie. Sonunda ağzını açıp lütfettiğinde sözler, geleceği haber veren falcılara özgü bir ağırlıkla çıktı.

— Seni üzmek istemem Benjie ama bu iş başka türlü yapılmaz. Şişmanlıkla da hiçbir ilgisi yok. Belki de şişmanlar daha kolay becerir. Kim bilir!

Benjie birden ayağa fırladı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Karmakarışık düşünceler at koşturuyordu samanlı kafasında.

— Benimle alay etmeyi bırakın lan. Çünkü... Sonunun nereye varacağını kimse bilemez...

Hermie sinirlenmemeyi ilke edindiğinden, bağırıp çağıran oğlancağıza ses çıkarmadan, gözlerini dikti.

— Benjie bu resme iyice bakarsan, birbirine âşık olan iki kişinin yaptığı hiç bir şeyin saçma olmadığını anlarsın.

Benjie tüm sinir tüplerini boşalttı Hermie'nin üzerine.

— Sen nereden biliyorsun be! Kadın eli bile değmedi eline bu güne dek...

Hermie, sabreden derviş muradına ermiş atasözünü büyük bir ustalıkla uyguluyor; sakin bir sesle konuşuyordu.

— Benjie, beni dinlersen...

— Ne diye dinleyeceğim seni lan? Sen ne bilirsin!

Gene ya sabır çeken derviş ordusu, Hermie'yi dizginledi.

— Her şey bu kitabın içinde Benjie. Okumak zahmetine katlanırsan, sen de görürsün. İnsanlar neden öpüşür ha? Birbirlerini sevdiklerinden değil mi? İyice birbirlerini tanıdıktan sonra da öpüşme faslı biter, yatak faslı başlar.

Oscy deli gibi bağırarak Benjie'nin elindeki kitabı kaptı.

— Okşama denir lan oğlum, okşama denir ona. İlk önce okşarsın, sonra da nah işte bunu yaparsın... –diyerek resmi arkadaşlarına gösterdi.

— Ulan Benjie bundan daha basit ne olabilir be! Ne mankafa, ne salaksın.

Oscy, deli gibi bağırmaya başlamıştı şimdi. Benjie korkmuş, Hermie de şaşırmıştı. İri ellerini arkasına kenetleyerek Şarlo gibi dört dönüyor, bir yandan da mırıldanıyordu kümesin içinde.

— Bu resimleri görmeden ben de inanmazdım böyle şeylerin olabileceğine. Ancak bunlar elle çizilmiş resim değil fotoğraf. F-o-t-o-ğ-r-a-f-. En kısa zamanda bu işe biz de gireceğiz lan, tamam mı? On beş yaşına geldik, hâlâ resimlere bakıp hayal kuruyoruz be! Yuh olsun erkekliğinize!

Benjie'nin gözlerinde yaşlar birikmeye başlarken Hermie'nin pantolonunda da kıpırdanmalar başlamıştı. Şeflerin şefi Oscy söz veriyordu kadın bulacaklarına. Hayat yeni başlıyordu demek. Hedefimiz karıkız, ileriiiii...

12

Kasabada savaş nedeniyle karartma uygulanıyordu gece. Bu nedenle sinemanın afişlerini aydınlatan ampuller kırmızıya boyanmıştı. Filmin adı *Yeni Yolculuk*'tu. Baş rollerde Bette Davis ve Paul Henried oynuyordu. Yardımcı oyunculardan John Loder'in Hedy Lamarr'la büyük aşk yaşadığı dedikodusu ülkenin dört bucağına yayıldığı gibi, adaya da gelmişti. Saatin sekiz olmasını sabırsızlıkla bekleyen kalabalık

yüzlerce kez baktıkları afişin önünde turalayıp duruyorlardı. Kalabalığın çoğu kadındı ve bunların tümü de, kendilerini yiyen, soyan gözlerle seyreden Hermie, Oscy, Benjie üçlüsünden daha uzun boyluydu.

Oscy sürekli olarak tavlayabileceği bir kız arıyordu kalabalığın içinde. Hermie olanları uzaktan seyrederek, Oscy'nin beceriklilik derecesine göre davranmayı daha uygun buluyordu. Benjie'yse burada olmaktansa Seylan ya da Çin gibi uzak bir yerde olmaya çoktan fitti. Yetişkinlerin arasında, daha doğrusu ayakları altında dolaşan üçlü, ellerindeki dondurmaları yere düşürmemek için türlü cambazlık numaralarına da girişiyorlardı bu arada. Hayat masasının üzerindeki üç bilardo topuydu bunlar. Kendilerine özgü bir anlayışla birbirlerine vurarak sayı yapmaya çalışıyor; cinsel hayallerin göbek attığı dünyada, söz sahibi olmayı arzuluyorlardı.

Ve Oscy hedefi bulmuştu birden. Tak-tak-tak bir sayı, yaz deftere. Hermie'yi dirseğiyle dürttü. Oscy kalabalığın kenarında, kafa kafaya vermiş, sırlarını birbirlerine dökerek kıkırdayan üç kızı gösterdi.

Askerlik tarihine geçecek bir el hareketiyle Oscy, arkadaşlarına kendini beklemelerini belirterek, avlara doğru yürüdü.

Talih bu ya, kızların üçü de Oscy'den boyca uzun, yaşça büyük, başça da fersah fersah üstündü. Ne var ki gözü dönen Oscy'nin böyle ufak tefek ayrıntılarla yitirecek zamanı yoktu. Hermie, arkadaşının bu denli bir cesaretle savaşa girişini uzaktan kutladı. Oscy, dondurma külâhıyla bir selâm sarkıtarak iri memeli, sarışın kızın önünde durdu.

— İyi akşamlar.

Kızlar birbirlerine bakıştılar. Bu velet de nereden çıktı diye düşündükleri, yüzlerini buruşturmalarından belli oluyordu. Ne var ki Oscy böyle alın kırıştırmalara falan kulak asacak kadar alıngan değildi Allahtan. İri memeli kıza çevirdi bakışlarını ve olgunluğundan ince örnekler vererek söze girişti.

— Sinemaya gitmek için ne de güzel bir gece seçmişsiniz!

Hermie, biraz sonra adının Miriam olduğunu öğrenecekleri iri memeliyi Oscy'nin seçtiğini anlamıştı uzaktan.

Geri kalan iki kız da kendisiyle Benjie'nindi anlaşılan. Kızlardan biri güzel sayılırdı. Öbürü de, Tanrının işinin çokça olduğu bir zamana rastladığından yamru yumru fırlamıştı dünyaya. Hermie ses çıkarmadan ikinci güzeli kendine ayırdı. Yamru yumru da Benjie'ye kalmıştı.

Anasının gözü Miriam, yaş tahtaya basacak enayi pilâkisi olmadığından önündeki yerden bitmeyi deneyecekti ilk kez. Omuzlarını dikleştirdi. Memelerinden biri az daha burun direğini kıracaktı Oscy'nin.

— Senin yatma zamanın gelmedi mi ufaklık?

Tanrının işinin olduğu zamana rastlayan var ya? İşte hah o karı, salak salak güldü. Aman Allahım, bir ön dişlerini saran teller vardı ki en azından, Brooklyn Köprüsüne benzetiyordu onu. Benjie'nin yüreciği, köprüden aşağı atlayıp suda boğuluverdi. Hermie'ninki tatlı tatlı gülümsüyordu. Ya aptal ya da dilsizdir bu, diye düşündü şahin bakışlı Hermie.

Miriam'ın yaradana sığınarak burnuna fırlattığı memelerin büyüsünden kurtulamayan Oscy, bu harekete pek kulak asmadı ve saniyeler geçtikçe zekâ düze-

yini daha da zorlayan konuşmaya, paçasını sıvadığı diliyle girişti.

— Benimle birlikte iki yakışıklı arkadaşım daha var.

Miriam, çantasından çıkardığı mendille Oscy'nin suratındaki dondurma kalıntılarını sildi.

— Yüzünde de dondurma var.

Oscy kızın elini tuttu ve mendili burnuna götürerek kokladı uzun uzun.

— Aha bu delirtici koku... Mahvediyor beni.

Miriam elini geri çekti. Uzun yıllardır ilk kez kıpkırmızı olmuştu yüzü. Avantaj da servis de Oscy'deydi şimdi.

— Hanımefendiler isterlerse sinemaya birlikte gidelim derim.

— Herkes kendi parasını mı verecek? –diye sordu hâlâ deneme safhasını yürüten Miriam.

— Evet. Ancak yiyeceklerle içecekler bizden.

Miriam arkadaşlarıyle bir köşeye çekilip kafa kafaya verdi. Fiskos fiskos... Başını çevirip kalabalığı araştırdı gözleriyle bir süre sonra.

— Nerede seninkiler?

Oscy parmağıyle Hermie ve Benjie'yi gösterdi. Parmak birden yüz bin mumluk bir fener olmuştu. Hapishane duvarından atlayarak kaçmağa çalışan iki mahkûmu aydınlattı. Makinalı tüfekler ölüm kusacaktı neredeyse. Hermie sırıtmaya çalışarak Benjie'nin kaburgalarına beş milyonuncu darbeyi vurdu dirseğiyle.

— Sırıt oğlum sırıt da... –dedi Hermie ağzının kenarıyle Benjie'ye–. Seni olgun sansınlar.

Benjie olgunluk simgesi sandığı yavşak sırıtışla

kızlara baktı. Bir yandan da Hermie'ye fısıldıyordu gürültüsüz bir osuruk gibi.

— Buraya doğru geliyorlar.

— Paniğe kapılma sakın.

— Terlemeye başladım.

— Terleme.

Oscy'yle üç kız, yanlarına geldi. Oğlanların hepsi de küçüktü hatunların yanında. Özellikle bir köşeye çekilip tenis ayakkabısının burnuyla kendine delik açmaya çalışan Benjie herkesten de küçük görünüyordu göze. Oscy herkesi birbirine tanıştırdı. Ünlü takdimcilere benziyordu. Hey yavrum hey...

— Bu Hermie. Bu da... Şu köşedeki Benjie... Bu ha'mfendi de Miriam.

Sıra Miriam'ındı şimdi. Karşı takımın kaptanı olarak söze başladı:

— Bu Aggie.

Aggie güzel ve de aptal ve de sağır olanıydı.

— Ve Gloria...

Gloria da bildiğiniz gibi *Titanik* kalıntısıydı. Londra'nın bombalanmış haline benziyordu en azından.

Oscy elindeki dizginleri gererek çiftleştirmeyi yaptı.

— Aggie'yle Hermie beraber olacak bu gece. Çünkü ikiniz de zeki ve okumayı seven arkadaşlarsınız. Benjie, sen de Gloria'yla berabersin çünkü...

— Ben eve gidiyorum... -dedi Benjie.

Cılız sesini kullanıyordu gene. Kimsenin ağzını açmasına fırsat vermeden de kalabalığın arasına karışıp gözden kayboldu. Gloria, Benjie'nin toz olması karşısında çökmüş, mahvolmuştu. Elleriyle yüzünü kapadı. Tabiî elleri yerine, bir kova dolusu kum kulla-

naydı daha iyi olurdu. Hiç olmazsa kumların arasından kimse görmezdi suratını.

Miriam birden Jan Dark'ın aç kalmış haline döndü. Benjie'nin terbiyesizliğini kabullenemezdi tabiî. Omuzlarını dikleştirdi. Oscy elinde olmayarak ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. İri memeler zeplin gibi şişmişti birden.

— Gloria gelmezse biz de gelmeyiz.

Oscy, Benjie'nin bunu da mahvetmesine seyirci kalamazdı. Başını çevirip kulak tırmalayıcı bir feryat kopardı kalabalığa doğru.

— Benjieeeeeee!!!

Herkes başını çevirip sesin geldiği yöne baktı. Özellikle uzun boylu bir erkek film seyircisi adayı, çok sinirlenmişti bu haykırışa. Çünkü Oscy, şaşkınlık anında adamın koltuk altına doğru tükürükler saçarak çağırmıştı Benjie'yi. Ancak Benjie'yi yutmuştu karanlıklar. Kaybolmuş, ilk sevgilisi olabilecek yaratığın korkusu yatağına dek öcülemişti onu.

Gloria, *İki Şehrin Hikâyesini* canlandırmaya karar verdi. Sidney Carton hemen biçimleniverdi gözler önünde. Feragat senin adın kadın. Ne var ki sözcüklerin tel örgüler arasından çıkması etkiyi azaltıyordu.

— Besim tinemaya ditmem önemli deyil.

Ah ulan Jan Dark seni doğuran ana...

— Saçmalama Gloria. Sen gitmezsen ben de, Aggie de gitmeyiz.

— Taçmalamıyorum. Ditmek ittemiyorum terçekten.

— Öyleyse biz de gitmeyiz.

Faust'a fısıldayan şeytan gibi Miriam'ın kulağına eğildi cehennem prensi Oscy.

— Onsuz gidelim.

— O bizim arkadaşımız. Birbirimizden ayrılmayız biz.

Gloria tıslaya tıslaya Sidney Carton'un da Charles Dickens'in de anasını bellemeye devam etti.

— Miriam titinle beraber titmetem olur.

Oscy tüyler ürpertici bir yankı olmuştu.

— Sizinle beraber gitmese olur.

Nuh diyor peygamber demiyordu Miriam.

— Biz de gitmeyiz.

— Bentit didin.

Oscy dirseğiyle Miriam'ı dürttü.

— Onsuz gitmenizi istiyor.

— İstemiyor.

— İstiyor.

— İstemiyor.

— Gitti.

Miriam arkasını döndü. Gerçekten de kaybolmuştu Gloria. Benjie'yi yutup gözden kaybeden gece, Gloria'nın da hakkını avcuna vermişti. Aggie olup bitenlerden bir şey anlamadığı için bön bön bakıyordu önüne. Başını çevirip Hermie'nin toz olup olmadığını anlamak bile istemiyordu. Biraz önce tatlı olarak nitelendirilebilen sırıtış, rüzgârda titreyerek sönmeye yüz tutan bir mum alevi gibi kaybolmak üzereydi. Hermie, gözlerini yukarı çevirmiş, Gökler Hâkimi Gordon'u bekliyordu sanki...

Oscy artık dizginleri tamamen eline geçirmişti. Miriam'ın koluna girerek kızı kuyruğa doğru götürdü.

— Gece yeni başlıyor. Hemen biletlerimizi alıp içeri girelim. Miki'yi kaçırmak istemiyorum.

Miriam başını çevirip Aggie'ye baktı. Kızın her-

hangi bir fikri olup olmadığını soruyordu gözleriyle. Aggie omuzlarını silkti. Fikir ne arardı ki onda? Sırıtış ve gülücük dışında hiç bir şey okunmuyordu yüzünden. Miriam bu kez Oscy'ye döndü. Kendilerini ucuza satmak istemediklerini belirtmek dileğiyle söze girişti.

— İkimize de on beş sentlik çikolata alacaksınız!

Oscy başını çevirip Hermie'ye baktı. İtiraz falan istemiyordu. Hermie kuralları çoktan anlamıştı. Başını salladı evet anlamında. Anlaşmayı imzalayanlara özgü bir rahatlıkla kuyruğa girdiler. Miriam'la Aggie önde, iki ahbap çavuş da arkalarındaydı hemen.

— Bu, Benjie serserisine yapacağım son iyiliktir... -diye fısıldadı Oscy Hermie'ye.

— Daha çok küçük o. Kusuruna bakma.

— Eşşoğlusu her şeyi berbat ediyordu az daha. Gloria göründüğü kadar da fena değildi ha!

Oscy, kendi de inanmıyordu bu sözlere ya!

— Dünyanın en çirkin köpeğiydi, o kadar... -diye fiskosa devam etti Oscy.

Başını bu kez sola, karanlığa doğru çevirip ancak Hermie'nin duyabileceği bir sesle konuştu:

— Koş Hermie, koş! Sakın yakalanma öcüye...

— Oscy, kötü bir haberim var... -diyerek üzüntüyle umursamazlık arasındaki çorak gezegenden fısıldadı Hermie.

— Ne var?

— Bana on sent borç vereceksin.

Oscy çaktırmadan parayı Hermie'nin eline sıkıştırırken düşünceleri 69'uncu kanal seks bandındaydı-

— Miriam'daki memeleri gördün mü? Ellesen mahvolursun!

— Sen elle.

— Ellerim, ellerim.

Bu arada Hermie'nin gözü başka bir yere ilişmişti ki, bir anda midesi yerinden çıkıp ağzına doğru büyük bir hızla ilerlemeye başladı.

Oscy hâlâ kendinden geçmiş, anlatıyordu.

— Evet, evet. O memeler gökleri yararak armut piş ağzıma düş gibi gelecek bana. Anlıyor musun yavrus?

Oscy tehlike belirtisini karaciğerine yiyiverdi hemen. Aptal aptal Hermie'ye baktı. N'oldu bu salağa der gibi devirmişti gözlerini. Hermie titreyen parmağını kalabalığa doğru uzattı.

Kadın. Birkaç kişiyle birlikte gelmişti filmi seyretmek için. Nefis saçları, hafif rüzgârda dalgalanırken gözleri Hermie'yi yakaladı. Kirpikler titredi; belki de Hermie'nin beyninden gelen elektrik akımını almaya çalışıyordu. Tanımış olacak ki gülümsedi ve Hermie'ye doğru yürüdü.

— Nasılsın Hermie!

— İyiyim efendim.

Elini salladı Hermie.

— Sinemaya mı gidiyorsun? –diye sordu kadın.

Aslında zekice sorulmuş bir soru değildi bu. Filmi seyretmek için değilse, ne diye kuyruğa girmiş, parasını hazırlamış bekliyordu?

— Evet.

— İyi eğlenceler... –dedikten sonra kadın, başını çevirip arkadaşlarına adadı güzelliğini.

Oscy mahvolmuş, yıkılmıştı.

— Hermie! Seni gerçekten tanıyor be.

— Hay Allah kahretsin! Ne kadar utandım birader.

— N'oldu ki?

— Beni şu boktan karıyla gördü.

Aggie her şeyden habersiz, aptal aptal sırıtmaya devam ediyordu dünyaya ve de karanlığa. Ağzı donup kalmıştı sanki yarı açık. Belki de kendi kendine fıkralar anlatmaktaydı. Kıçına girmiş bir yılan da barsaklarını gıdıklıyor olabilirdi!

Kadın gene Hermie'ye döndü gülümseyerek.

— Seni rahatsız ediyorum Hermie... Kusura bakma. Perşembe günü öğleden sonra bize gelebilir misin?

Hermie, Oscy'nin bayılmak üzere olduğunu hissetti yanında. Hay aksi şeytan! Serseri, kıvrılıp kalmasa kaldırımda!

— Ağır bazı eşyalar var da... Taşınmaları gerekecek.

Omuzlarını, yardımsız olduğunu belirlercesine silkti.

— Biliyorsun, erkeğim de yok.

Oscy ense köküne zehire batırılmış bir ok yemişti. İlk önce kaskatı kesildi, sonra da eli ayağı boşanıverdi. Hermie'ye doğru kırk beş derecelik bir açı çizerek yaslanmaya başladı. Hermie de kendi açısını çizip Oscy'yi ayakta tutmaya uğraşıyordu. İki kırk beşlik açıdan bir çadır meydana getirmişlerdi şimdi.

— Olur... –dedi Hermie kadına–. Tabiî gelirim.

— Ne kadar iyisin Hermie. Sabah gelsen daha çok zamanımız olur. Onda falan.

— Tabiî. Kahve içeriz.

Ve Oscy sizlere ömür. Sevgili arkadaşının vücuduna dayanarak ruhunu teslim etmişti. Hermie bir yandan Oscy'yi dimdik tutmaya çalışırken bir yandan da kadına cevap yetiştiriyordu.

— Evet sütsüz, şekersiz alırım kahveyi. Geçen seferki gibi.

— Tamam. Perşembe görüşürüz... –dedi güneşli ses.

Hermie yaşayan ölü Oscy'yi itti. Cızlamı çekmişti ama, konuşabiliyordu hâlâ.

— Sen... duruma... el... koymuşsun...

— Kes sesini Oscy. Sen, Benjie'den de salaksın be!

Hermie, Oscy'nin zıbardığını kimsenin görmesini istemiyordu. Kollarından tutarak sarstı arkadaşını.

— Kendine gel be! Sersemliğin âlemi yok!

Ve Oscy kendine geldi. Hem de ne geliş. Ağzı kulaklarına varıyordu.

— Ulan Hermie... Aslanım... Koçum... Yavrus... İnanamıyorum. Saat onda kahve içmeye ha?

— Sussana ulan!

— Susamam... Susmam efendim. Neden susacakmışım? Elim ayağım tutmuyor. Nerde şu Miriam? Karıyı geberteceğim bu gece! Memelere yapışıp Tarzan gibi sallanacağım üzerlerinde.

Oscy yumruklarıyle göğsünü dövdü. Maymun Adam gibi naralar atmaya hazırlanıyordu.

Hermie, ağzını tam zamanında kapadı eliyle.

— Ulan amma da manyaklaştın ha! Hiç olmazsa bekle de Miki bitsin.

Oscy ağzını nemli pençeden kurtardı.

— Bekleyemiyorum. Delireceğim.

Oscy sonunda gerçek kimliğini ortaya koymuştu. Lonra'nın Kurt Adamı ünlü dikizci, röntgen uzmanı, yavrus meraklısı, tirelelli Oscy.

1845 yılında Meksikalı savaş tutsaklarınca yapı-

lan sinema binasında kırk kadar seyirci vardı. Oscy büyük bir üçkâğıtçılık ve dümencilik örneği vererek en son sıradaki dip koltuklara yerleştirdi yanındakileri.

Önündekilerle aralarında en azından yirmi sıra vardı boş. Adanın saygı değer sakinleriyle, bu iki azgın seks delisini ayıran iki yüz kadar koltuk...

İç ve dış haberlerle başladı film. Sivastopol diye bir yer Rusların elinden çıkmış, Alman işgaline girmişti. Kızlar, savaşta can veren sevgililerine çorap örüyorlardı İngiltere'de. Frank Sinatra, kızların donlarına etmelerine aldırmaksızın kırıp geçiriyordu milleti.

Haberlerden sonra Miki başladı. Manyak bir kedi, kendinden daha salak bir fareyi kovalayıp durdu beş dakika. Fare, kediye çekiç, top, tüfek, tabanca, uçak gemisi, örs gibi birbirinden garip aletlerle vurduğu halde, sinir bozucu tüylü yaratık, yalana yalana farenin peşinden gidiyordu.

Oscy kahkahalar atarak seyrediyordu farelerle kedinin düellosunu. Fare taraftarı olduğu her halinden belli oluyordu. Hermie'yse kediyi sevmediğinden, bu hayvan için üzülemiyordu bile. Çünkü belâyı başına saran kediydi. Ancak gene de küçük bir elem duyabilirdi. Kedi de, Hermie gibi dünyada dört dönerek kendine bir yer arayan milyonların bir parçasıydı.

Oturuş sırasına göre Miriam dipte, yanında Oscy; onun yanında Aggie sonda da Hermie dizilmişti. Arkalarında da nemli duvar vardı. Haberler beyazperdede zıplayıp sıçrarken gözlerini Miriam'ın memelerinden ayıramamıştı Oscy. Miki başlayınca fareyle kediye öylesine kaptırmıştı ki kendini, kızın varlığını

bile unutmuştu. Miriam, Oscy'nin yalanmalarını çoktan anlamıştı. Ne var ki renk vermemek işine geliyordu onun da... Asıl film başlayıncaya dek savaşın verilmeyeceğini de deneylerine dayanarak iyi biliyordu Miriam. Dikkatini elindeki çikolatayla, patlamış mısırdan ayırmadı. Geçici bir zaman için bile olsa güven altında hissediyordu kendini. Miriam eski profesyonellerdendi. O fıstık memeler, bugüne dek sinemada oynayan hiç bir haberi, hiç bir mikiyi kaçırmamıştı.

Aggie'yle Hermie'ye bakanlar, bu ikilinin birlikte gelmediklerini kestirebilirlerdi sinemaya. Perdede olup bitenleri büyük bir dikkatle izliyordu Hermie. Beyaz, dantelli bluzun içinde dimdik oturan kızı nedense tanımazlıktan gelmeyi uygun bulmuştu şimdilik. Aggie'nin memelerinin üzerinde hiç bir şey yoktu. Çıplaktı yani. Kollarının üst kısımları da kumaştan arınmıştı. Memelerin altı ise dantellerle kaplıydı. Kolsuz, işli, dantelli güzel bir bluz. Kontes Monte Kristo'ya benziyordu kız. Sırtı da çıplaktı. Kahraman denizciler her an gelip direğe bağlayarak kamçılayabilirlerdi onu. Ses çıkarmadan patlamış mısırı çiğniyordu. Yumuşak bakışlı, gri gözlerin arkasında geçen düşünceleri hiç bir erkek okuyamazdı...

Kedi-fare oyunu da bittikten sonra, film başladı. Oscy'nin yanındakiler şöyle bir doğruldular yerlerinde. Yarış başlamak üzereydi. Bu geceki yarışmacılar iki kısrakla yerinde bile duramayan, kıpır kıpır ve de fıkır fıkır bir taydı. Bir de Hermie vardı ki o da, ürkek bir tayla, hadım edilmiş sütçü beygiri arasında garip bir yaratıktı.

Bette Davis olağan çabalarından birini daha sahneliyordu. Paul Henried de ona âşık olma salaklığını

göstermiş evli bir erkeği canlandırmaktaydı. John Loder'sa aradaki boşluğu doldurmaya çalışıyor, filme biraz olsun renk katma çabasını büyük bir başarısızlıkla yürütüyordu. Hermie, John Loder'ı beğenmişti. Bir kere centilmendi adam. İkincisi de Kraliyet Hava Kuvvetlerinin soylu subayı rolü, onun için biçilmiş kaftan gibi oturmuştu üzerine. Tabiî John Loder'in avcunu yalayacağını herkes gibi Hermie de biliyordu. Henried, kadını kanepelere yatırıp ırzına geçerken salak Loder eğilip bükülerek el öpmekten başka hiç bir işe yaramıyordu. Hermie, kendisinin John Loder'e benzediğini biliyordu. Annesinin kuzeni, İngiliz asıllıydı. Hermie'ye sorulursa adam İngiliz Kraliyet ailesinden gelmeydi. Ancak Brooklyn'de manavlık yaptığından, tahtı ve tacı Edward'a terk etmişti...

Hermie'nin beyninde düşünceler Pamuk Prenses'in cüceleri gibi zikzaklar çizerek köşe kapmaca oynuyordu. Yanındaki sıcacık vücuttan yayılmaya başlayan terle karışık kolonya kokusu başını döndürmeye başlamıştı. Kız öyle terlemiş, sıcaktan da öylesine bunalmıştı ki, bluzunun önünden pişmemiş bir bir yumurta atılsa içeriye, donundan katılaşmış olarak çıkabilirdi. Aggie'nin yanında saldırı başlamak üzereydi. Oscy...

Deli pezevenk ahtapot gibi çullanmıştı kızın üzerine. Ancak Miriam sualtı avcılarından olduğu için en az Oscy kadar güçlü kolları vardı ve kendini korumasını iyi biliyordu. Bir an, ikisi de kurbağlama yüzüyorlarmış gibi geldi Hermie'ye. Kollar sağa sola gidiyor, bir an dinlendikten sonra saldırı ve savunma yeniden başlıyordu. Ne var ki şu anda, Oscy'nin her-

hangi bir üstünlük sağlamadığı da gün gibi apaçıktı Hermie'ye.

Filmin konusundan bir türlü sıyrılıp da kendi savaşına dönemeyen Hermie, Bette Davis'in anasını seyrediyordu perdede şimdi. Kadın ölmüş, ruhuyla çene çalmakta olan Bette de tüm suçu, neyse ki, kabullenmişti. Claude Reins, doktor rolünde seyirciler arasında uyuklayanları bile aldatamayacak kadar kötü bir oyun vererek, suçun Bette'de değil de kadını intihara sürükleyen toplumun adamsendeciliğinde olduğunu (?) söylüyordu. Tabiî Bette suça inanmazsa film olur mu? Olmaz. Onun için de bağıra çağıra «Suç benim!» diyip duruyordu kaknem karı. Bu arada Oscy kurbağlamadan vazgeçmiş, taktik değiştirerek kelebeklemeye başlamıştı. Sol kolunu yavaşça uzatarak pençesiyle Miriam'ın dizini yakaladı. Aynı anda sağ kolu, koltuğun arkasından dolanıp kızın omzuna kene gibi yapıştı. Ancak Miriam yılların deneyiyle dizindeki eli fırlatıp attı. Omzuna sarılan kola da bir şaplak... Onun da işi tamamdı. Saldırı başarıyle geri püskürtülmüştü.

Hermie - Aggie savaş alanında yeni bir değişiklik yoktu. Hermie ses çıkarmadan filmi seyretmeye devam ediyordu. John Loder'in canlandırdığı hıyar İngiliz subayına çok bozuluyordu doğrusu. Aggie çenesini oynatarak ağzındaki patlamış mısırları öğütmekteydi bu arada. Bir on dakika kadar Hermie, gözlerini perdeden ayırmadı. Sonra da Oscy - Miriam güreşine bir göz atmaya karar verdi. Kafasını çevirmeden göz ucuyla süzecekti ikiliyi. Tabiî sağ kulağının yerinde sağ gözü olaydı bu işi çok daha kolay başarabilirdi.

Oscy'nin, son nefesine dek dövüşmek kararında

olan sağ eli, Miriam'ın sol bacağını kavramıştı. Miriam da ölüm saçan çelik parmaklarıyle Oscy'nin kolunu, dirseğin biraz altından sıkıyordu. Oscy'nin eli, bacakta dilediği yolculuğa çıkamıyordu tabiî. Rommel, Montgomery'ye karşı savaşıyordu Tobruk'da sanki.

Birkaç dakika sonra Oscy, savaşa taze birlikleri sürmenin zamanı geldiğini anladı. Kendi kolunu koparacakmışçasına sıkan kola eliyle sarıldı. Ne var ki Miriam'ın da taze birlikleri vardı. Boşta kalan eliyle, kolunu koparmaya çalışan eli, bileğinden kavrayıp olanca gücüyle sıktı. Herkes böyle birbirinin kolunu bacağını sıkarken tabiî dünya kadar kan dolaşımdan vazgeçmiş, aylak aylak gezinmeye başlamıştı damarlarda. İkili, birbirinin üzerinden atlayan dört kalın tel gibi kenetlenmiş oturdular bir süre...

Hermie - Aggie kesiminde Aggie, perdede oynanmakta olan dramın etkisiyle Hermie'ye doğru yaklaştı. Hermie'nin beynindeki sismograf bu kıpırdanmayı büyük bir deprem olarak kaydettiğinden, o da kıza doğru eğildi. Aggie'nin bu yakınlaşma çabasını değerlendirme dileğiyle Hermie, saldırıya geçmenin zamanı geldiğinde karar kıldı. Film, Bette Davis'in tüm çabaları yine de esnetmekten öte hiç bir katkıda bulunamıyordu seyircilerine. Hermie de biraz sonra, Allaha şükür bittiler arasında ışıkların yanacağını bildiğinden bir an önce okşayacak mı, yalayacak mı, ısıracak mı ne yapacaksa yapmaya hazırdı artık. Sağ kolu kalktı ve Aggie'nin arkasından geçerek koltuğa halılandı. Ancak karanlıkta yolculuk edeceği yarım metreyi tam tamına kestiremediğinden kol Aggie'nin burnuna hafif bir fiske vurmadan yerine kapılanmamıştı.

— Oooo... –dedi Aggie şaşırarak. Sonra da Hermie'ye dönüp–: Özür dilerim... –dedi aptalca bir sırıtışla.

Kızın neden özür dilediğini anlamamıştı tabiî. Ancak kızın, burnuna değmiş olması bile şaşkın damarlarında kanın delicesine dolaşmasına yol açtı. Şimdi kol iyice yerleşmişti koltuğun arkasına. Kızdan da herhangi bir karşı koyma görülmüyordu. İyi haber, Hermie Hitler. Danimarka savaşmayacak!

Hermie'nin parmakları kıvrılıp bir örümcek gibi harekete geçti. Yavaşça, sürünen parmaklar Aggie'nin yumuşak omzuna kadar gelip son nefeslerini vererek öldüler. Aggie'de hiç bir hareket yoktu. Norveç de savaşmamaya kararlıydı anlaşılan. Hermie derin bir soluk alıp öksürmeye başladı. Öksürükleri kesildikten sonra da plan kurup saldırıyı nasıl yürüteceğini tasarlamaya koyuldu.

Batı Cephesinde yeni bir şey yoktu. Ne var ki stratejik manevralar harıl harıl planlanıyordu Baş Komutan Oscy emrindeki kurmay heyeti tarafından. Oscy'nin her iki kolunda da kandolaşımı durmuş, her an sahneye çıkmaya hazırlanan kangren, makyaj tazelemekteydi. Başka bir çıkar yol olmadığından Oscy, Miriam'ın bacağından elini çekti. Bunun üzerine Miriam'da elini Oscy'nin kolundan aldı. Oğlan öbür elini de geri çekince Miriam da aynı şeyi yaptı ve ikili kollarını ovuşturarak kanlarını aylaklıktan kurtardılar.

Oscy geriye doğru yaslandı. Üzüntülü ve de son derece sinirliydi. Bu kızla başa çıkamayacağını anlamıştı. Miriam da başını çevirmiş, filme dalmıştı. Oscy çabucak elini uzattı. Bunun bilincine varan Miriam

da yerinden hop diye zıpladı. Çünkü kalleş el kucağına doğru ilerlemekteydi. Ne var ki Oscy pis pis sırıtarak elini kızın kucağındaki patlamış mısır torbasına daldırdı. Aynı zamanda kıza dönüp dilini çıkardı. Allahtan kendine uzatılan bu pabuç kadar büyük dili görmemişti karanlıkta Miriam. Göreydi, yanındaki oğlanın dokuz yaşında bir velet olduğunu anlayıp bundan sonra oluşabilecek tüm savaşları anında, kökünden kesip atabilirdi.

Bu biçimde ilk meydan savaşını yenilgiyle kapayan Oscy, başını çevirip yoldaşına bir göz attı. Gözüne ilk çarpan, Hermie'nin koltuğun arkasına uzanan eli oldu. Oscy büyülenmiş gözlerle seyre koyuldu. Acaba Hermie'nin, kendini başarıya ulaştıran stratejisi neydi?

Hermie'nin parmakları yeniden canlandı. Piyano çalarcasına harekete geçti ve tatlı, yumuşak, sıcacık omuzdan aşağı inmeye başladı. Ancak Aggie soğuğa karşı cephane niyetine kalın bir kazak alınıştı yanına. Ve yünlü göğüslerinin büyük bir kısmını kapatıyordu. Hermie'nin delişmen parmakları birden şaşırdı bu süveterin karşısında. Bir anlık duraklamadan sonra hırkayı yavaşça çekmeye başladı parmaklar elinin içine doğru. Aggie başını eğip süveterin ayaklanmış olduğunu gördü. Kazağın yol almasını durdurmaktan korkuyordu. Çünkü süveteri çekerse Hermie'nin de toz olmasına sebep olacaktı ki o bu korkak elin durmasını hiç mi hiç istemiyordu. Elin istediği, dilediği gibi hareket etmesini candan diliyordu aptal sırıtışlı kız. Neyse, bir süre sonra süveter kendini buruşmuş, top gibi olmuş bir biçimde Oscy'nin kucağında buldu. Oscy ses çıkarmadan yünlüyü aldı. Savaşa giren yol-

daşına yardım etmek boynunun borcuydu tabiî. Ancak süveterin kolu hâlâ Hermie'nin eline dolanmıştı. Bu nedenle de parmaklar bir sağa bir sola koşuşarak taze et arayan canavarlar gibi saldırıyordu. Sonunda parmaklar süveterden kurtulup terden yapış yapış olmuş ete değdi. Gerçek et! Sıcacık. Sıkı... Aman Allahım...

Hermie'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. Terlemeye başlamıştı. Eline, her an yiyebileceği tokadı bekliyordu. Belki de tokat öyle bir şaklayacaktı ki sinemadakiler başlarını çevirip onlara bakacaklardı. Polisler bile girebilirdi işin içine. Ama Aggie'de hiç bir karşı koyma belirtisi yoktu. Danimarka teslim olmak üzereydi.

Aggie, Hermie'ye doğru yaklaştı; başını omzuna bıraktı. Ve tüm olanları Oscy inanmayan gözlerle seyrediyordu bu arada.

Hermie'nin eli yumuşak cildi okşamaya devam etti. Okşadı. Tırnaklarıyle hafifçe kaşıdı. Sıktı. Bıraktı. Sıktı ve bıraktı. Sıktı sıktı... Bıraktı bıraktı... Aggie'nin yumuşacık memesi pürüzsüz, kadife gibiydi. Bu arada Oscy kendi kendine gülmeye başlamıştı. Oğlanın gördüklerini, Hermie'nin parmakları hâlâ anlayamamıştı. Dirsekle omuz arasındaki yeri okşuyordu parmaklar. Süveterin, dantelli bluzun yarattığı trafik sıkışıklığı anında şaşıran el, hedefin on iki santim kadar yanına iniş yapmıştı. Eğer Aggie'nin göğüs ölçüsü 45 santim yerine 85 santim olaydı, Hermie bu hatasını hemen anlayacaktı. Ama o anda yanlış koridorda volta attığının bilincine varamayarak kolu sıkıştırmaya devam etti kan ter içinde.

İyi arkadaş Oscy ilk önce süveteri aradan çekti. Sonra da Aggie'nin coğrafî durumunu anlayamayarak

parsellemeyi bir türlü beceremeyen parmakların sahibini uyarmaya çalıştı. Yavaşça eğilerek Hermie'nin elini tutup yön değiştirmeye zorladı arkadaşını.

Ancak Hermie eline değen bu elin sahibini Aggie sandı. Ne var ki gözlerini kızın kucağına çevirip de iki pamuk pençenin, mısır torbasını tutmakta olduğunu görünce şaşırdı. Kimindi bu el? Hermie başını çevirerek Oscy'ye bir göz attı. Oscy ağzını oynatarak bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Hermie kaşlarını çatarak yüzünü buruşturdu. Sanki, «çek elini lan! Git Miriam'ı elle!» diyordu.

Hiç bir arkadaş, bundan daha fazlasını yapamaz yoldaşı için. Oscy de geriye yaslanıp inanmayan gözlerle, Albert Einstein'a beyin ameliyatı yapan bir cerrahın eli gibi titreye titreye kolda dolaşan Hermie'nin pençesine baktı.

Aggie yarım saattir soluğunu tutmuş, kolunu çürüten elin, hedefine varmasını bekliyordu. Ufacık yüreği o kadar hızlı çarpıyordu ki Bette Davis'in sesi yerine Gene Krupa'nın baterisini duyuyordu Aggie.

Hermie'nin eli şehvetten çıldırmak üzereydi. Sık, bırak! Sık, bırak! Kızın memesini sıktığından o kadar emindi ki daha da ilerilere, keşfedilmemiş topraklara yönelmeyi bile düşünmeye başlamıştı. Kızın japone kolunun altından, tutsaklar kampından kaçan Alman askeri gibi sürünerek girdi. Ve o anda meme ucu avcıları harekete geçti...

Oscy geriye yaslanmış, olanları kendine özgü sırıtışıyle izliyordu. Miriam'ın kaburgalarına nazik bir dirsek indirerek kızın dikkatini iki sıra ötede oluşan garipliklere çekti. Miriam başını çevirip Hermie'nin

toprağı delerek yuvalanmaya çalışan köstepek ellerine baktı.

Miriam anında manzarayı çaktı ve yumruğuyla ağzından kaçmak üzere olan kahkahayı tıkadı. İşte o anda Miriam'ın zırhındaki küçük çatlağı sezen Oscy, şahin pençelerini andıran elleriyle kızın memelerini yakaladı. Orta sınıf bir aile kızına yaraşır biçimde birkaç saniye direndi Miriam; memelerini pençeleyen ellerden kurtulmak için omuzlarını oynattı. Sonunda direnmenin gereği olmadığına karar vererek derin bir soluk alıp geriye doğru yaslandı koltuğunda. Oscy kızın memelerinin bir balon gibi söneceğini düşünerek irkildi. Ne var ki güzelim et tepecikleri harikalıklarından hiç bir şey yitirmemişlerdi. Oscy, on parmağıyle de masaja devam etti. Göğüs senfonisini büyük bir ustalıkla çalıyordu şimdi. Miriam, inledi zevkle. Çift Yumruklu Kovboy, memeleri büyük bir ustalıkla yoğuruyor, cıcığını çıkarıyordu. Heyecandan bacakları titremeye başlayan Oscy, sol diziyle Aggie'nin bacağına hatırı sayılır bir darbe vurdu.

Bacağına inen diz, kızın başını çevirip sola bakmasını sağladı. Acaba yanındakiler ne âlemdeydi? Aggie'nin açısından Miriam'ın göğüsleri yuvalandıkları pençelerden kurtulmaya çalışan voleybol toplarına benziyordu. Bu denli açık saçık bir sahneyi görmek içinin titremesinin nedeni olmuştu. Başını çevirip Hermie'nin salak eline bir göz attı. Parmaklar hayatlarından memnun, kızın kolunu morartma uğraşlarını sürdürüyorlardı. Ne yapacağını bilemiyordu kızcağız...

Hermie şaşkınlık içindeydi. Eli her yanı okşamış olmasına karşın bir türlü meme ucunu bulamamıştı. Aggie'nin meme ucu yoktu. Uçların değişik irilikte,

değişik çapta ve gene değişik renkte olduğunu biliyordu. Ancak hiç bir ucun el yordamıyla bile bulunamayacak kadar küçük olduğunu duymamıştı bugüne dek. Tüm çevreyi tekrar tekrar dolaştı. Denizde kaybolan yüzücüleri arayan sandallar gibi indi çıktı dalgaların üzerinde. Gene de bulamamıştı ucu. Acaba sakat mıydı Aggie? Böyle bir şeyin olabileceği, Hermie'nin vücudundan soğuk soğuk terlerin boşanmasının nedeni oldu.

Aggie, kolunu okşamakta büyük bir ustalık gösteren elin birden buz gibi donup kaldığını hissetti. Ve kararını verdi. Boştaki eliyle bluzunun önündeki düğmeleri açtı. Saçmalıklar içinde çırpınan bu acemi elin, memelerine kolayca ulaşmasını sağlayacaktı. Sonra da eliyle Hermie'nin eline yavaşça dokundu. Bütün dileği oğlanın parmaklarını gerçek hedefe yöneltmekti.

Hermie eline değen parmakların dokunmasıyle irkildi. Zevk bulutlarının arasından sıyrılıp gerçeğe döndü birden. Aggie'nin, bu gecelik bu kadar yeter dediğini sanmıştı. Elini kolun altından çekince, lastik şak diye bir ses çıkardı ki perdede Bette Davis'in öpücüğü lastik bir pompa gibi şapladı. Hermie çabucak elini geri çekti ve zevkten tir tir titreyerek kucağına gömdü. Koyun gibi Aggie'ye bakarak gülümsedi.

— Özür dilerim. Kendimi kaybettim de...

Aggie aptal aptal gülümsemekle yetindi. Başka ne yapabilirdi ki? Ne biçim bir adamdı bu? Kolunu çürüterek koskoca iki saati boşu boşuna harcayan bu salak, olsa olsa üç yaşında, küçücük bir velet olabilir diye kararını verdi sonunda. Eve dönünce ablasına anlatacak bi yığın şeyi olacaktı...

Hermie başını çevirip beyazperdeye daldı gene. Tatmin olmuşluğun, sekse doymuşluğun huzuru çökmüştü içine. Sıcacık, kadife gibi yumuşacık bir memeyi yoğurmuştu yarım saat kadar. Ucu olmayan meme duymamıştı ama, olsun varsın. Uçlu meme çoktu dünyada. Nasıl olsa ona da yeterince uçlu göğüs sıkılmak için gelecekti. Kendi kendine gülümsedi. İki koltuk ötede Miriam, Oscy'nin karakucağının etkisiyle hop oturuyor hop kalkıyordu. Salak Oscy! Centilmenliğin «c» sinden habersizdi kelek! Bu işler, çaktırmadan, nazikçe yapılması gereken *Don Juan*'lık manevralarıydı. Kıza yağlı bir domuz yavrusu gibi saldırmanın âlemi neydi birader? «Yavaşça, duygusal bir biçimde okşanır, sevilir kadın dediğin yaratık,» diye düşündü Kazanova Hermie. Salak, beceriksiz Oscy! Hermie filmin sona ermesini seyretti iç geçirerek. Kapanış satırı Bette Davis'in ağzından çıkarken gözleri dolmuştu.

— Ay'a gerek ne? Yıldızlar bizim...

Aferin, aferin... Aslan Warner Bros! Film Şirketi! Bize böyle iyi sözler gerek. Başka türlü nasıl kız tavlanır?

Işıklar yandı. Dörtlü, kendilerine çekidüzen vererek şöyle bir doğruldu oturdukları yerde.

Sinemadan dışarı çıkıp yürümeye başladılar. Oscy yerinde duramıyordu.

— Kumsala gidip dalgaları falan seyretsek nasıl olur?

Miriam'ın memeleri en az kendi kadar yorulmuştu. Ancak et tepeleri Miriam gibi esnemiyordu tabiî. Oldukları yerde, gururla dimdik duruyor, kızın reklamını yapıyorlardı.

— Çok geç oldu. Eve gitmemiz gerekiyor.

— N'olur gitmeyin! –diye inler gibi yalvardı sıcak donlu Oscy.

Başını salladı Miriam.

— Olmaz. Yarın plajda görüşürüz belki. Gelecek misiniz denize?

— Dağa çıkıp kayak yapamayacağıma göre!

Oscy'nin bu dediğini kimse anlamamıştı. Tabiî kimsenin de umrunda değildi herifçioğlunun sözleri.

— Oldu. Yarın görüşürüz. İyi geceler. Patlamış mısırla çikolata için de teşekkürler...

Miriam, Aggie'nin koluna girdi ve çocukların yanından ayrıldı.

Oscy'yle Hermie eve doğru yürümeye başladılar. Oscy sırıtarak arada bir Hermie'ye yan gözle bakıyordu.

— Nasıldı durumlar Hermie?

Oscy'nin son derece zeki olması gerekiyordu şimdi. Hermie'nin yüzündeki savaş kazanmanın verdiği zafer dolu mutluluğu anlamak istemiyordu.

— İyi. Fena sayılmaz yani!

— Öyle mi? Ne yaptın?

Harikaydı doğrusu Oscy.

— Memesini tuttum.

— Valla mı?

— Hem valla hem billa...

— Gerçek mi lan? Aslanım be... Meme ha!!

— Yirmi sekiz dakika kadar...

— Harika...

Oscy, her an Akademi Ödülü kazanabilirdi yılın en iyi oyuncusu olarak.

— Tam yirmi sekiz harikulâde dakika...

— Saat tuttun ha?

— Evet. Bu güne dek Lila Harrison'un memesini tutmuştum yalnız. Sekiz dakikaydı o. Kendi rekorumu kırdım. Hem o zaman süveterin üzerinden ellemiştim kızı. Aggie'ninki çıplaktı...

— Çıplak ha?

— Evet.

— Rekorunu da kırdın?

— Yirmi dakika hem de...

— Nasıldı?

Hermie durakladı.

— Ne demek nasıldı? Meme gibiydi.

— Kol gibi değil miydi?

— Kol gibi mi?

— Kol gibi, kol gibi.

— Hayır. Meme gibiydi.

— İddiaya girerim, kol gibiydi.

— Ulan ne diye kol gibi olsun be?

— Koldu da ondan.

Oscy turnayı gözünden vurmuştu şimdi.

— Salak mısın lan oğlum? –dedi Hermie birden durarak.

Oscy de durmuştu şimdi. Arkadaşının duygularını incitmeksizin yavaşça konuşmaya çalıştı.

— Kızın kolunu elliyordun Hermie. Ben sizi seyrettim bir süre. Hani elini çektim ya? İşte o zaman uyarmaya çalıştım seni.

Sonunda centilmenliği, arkadaşlığı falan boş vererek gülmeye başladı Oscy.

— Ulan kelek, tam yirmi sekiz dakika kızın kolunu morarttın. Sen ne hıyarmışın da haberimiz yokmuş...

— Oscy, ağzını topla...

— Böylece, sekiz dakikalık rekorun hâlâ duruyor...

— Oscy, seninle uzun yıllardan beri arkadaşız...

Ne varki Oscy'nin durmaya niyeti yoktu.

— Koldu oğlum koldu sıktığın. Önemsiz bir kol için yalan söylemem.

Gerçek, zehirli bir kama gibi yüreğinin derinliklerine dek işlemeye başlamıştı Hermie'nin. Kış gelmişti birden. Ağaçlar yaprak dökerken çiçekler de soluyordu. Canını teslim etmek üzereydi.

— Kol ha! Vay anasına... —diye mırıldandı Hermie.

— Evet koldu Hermie. Hem de fıstık gibi bir kol.

Oscy çok eğleniyordu.

— Şimdi anlıyorum uç olmayışını!!

— Ne!

— Memesinin ucunu bir türlü bulamadım kızın.

— Dirseğini bulmadığına şükret.

Hermie birden sinirleniverdi.

— Bana bak, eşşoğlusu!

— Ne!

— Ne diye kol diyerek düşlerimin içine ettin. Bırakaydın da meme diye avunaydım.

— Ulan gerçeği bilmeni istedik de kötü mü ettik yani? Böyle hataya bir daha düşesin istemedim.

— Anılarımı harcadın serseri. Eşşoğlu beş kulak...

Bu kadarı da fazla oluyordu,

— Ha sittir lan serseri! İstersen ömrünce meme niyetine omuz sık dur. Umrumda mı? Gerçeği bilmeni istedim o kadar. Dünya rekorunu kırdın kol sıkmada.

Hermie yumuşadı birden. Ne kadar sevimsiz olursa olsun gerçeği bir yerde kabullenmek zorundaydı.

Pantolonunun içindeki can damarı bir anda kurudu; yerinden kopup paçasından süzülerek yere düştü. Et parçasını eğer bir daha aramak gereğini duyarsa çalışkan bir karınca tarafından yuvaya taşındığını öğrenecekti.

— Kızın yüzüne bir daha nasıl bakarım? –diye inledi.

— Uzun kollu bluz giymiş olmasına dikkat et...

Oğlanlar birbirlerini süzdüler bir an. Ve kahkahalarla gülmeye başladılar. Bir yandan gülüyor, bir yandan da karşılıklı sırtlarını dövüyorlardı. Hermie, Oscy'ye bakarak biraz daha sert vuruyordu ama, Oscy arkadaşının duygularını anladığından pek ses çıkarmıyordu...

Bağıra çağıra yollarına devam ettiler. Gecenin sessizliğini yırtan sözler, köy yollarında çağırılan türküler kadar renksiz ve anlamsızdı.

— Kola bak kola...

— Lila Harrison rekorun kırılmadı...

— 28 dakikada kol gezisi...

Açık pencerelerden içeri girdi gür sesleri. O gece çok kişi adada Lila Harrison'un kim olduğunu soruyordu birbirine...

Hermie kan ter içinde sağa sola dönmesine karşın bir türlü uyuyamıyordu yatağında. Kendi de, tüm erkeklerin erginlik çağından olgunluk çağına geçerken türlü hatalar yaptığını biliyordu. Ne varki kendi bunalımının ne kadar süreceği sorusuna cevap bulamıyordu. Bu gidişle yirmisinden önce herhangi bir şeyi doğru dürüst beceremeyecekti. Erginlik meyveleri sivilcelerin, yüzünde ne-

den yeşermediklerini düşündü. Belki de kendi sivilceleri beyninde kızarıp olgunlaşıyordu? Aggie'nin karşısında utanmaması gerektiğini anlattı kendine. Çünkü kızı bir daha görmeyeceğini biliyordu; inandırmıştı kendini buna. Aggie'nin de ele avuca sığmaz memelerinin de canı cehennemeydi. Birden kızın dirseğini meme ucu niyetine mıncıklamadığını düşünerek sevindi. Kemikli bir uç adamın erkekliğini silip atardı mazallah. Uykuya dalarken radyo hâlâ çalıyordu. Ama sihirbaz anası içeri girip kapadı müzik kutusunu. Unlu bonfile olmasa, anası hiç de kötü sayılmazdı. Babasını da seviyordu. Adamcağızla şöyle bir oturup çene çalmaya özlem duyuyordu doğrusu. Ablasına seksle ilgili herhangi bir soru soramayacağını iyi biliyordu. Kızcağızın derdi başından aşkındı zaten Hem suratında yeni yeni kabarmaya başlayan sivilcelerin derdi, yemeden içmeden de kesmişti onu. O gece seksen üç kez uyandı Hermie. Son uyandığında güzel bir kadının kolları arasında yatıyordu. Harika yaratığın kendinden daha da harika yüzü deniz fenerinin ışığı gibi gözlerinin önünde durmadan dönüyor, dönüyor, dönüyordu...

13

Kabızlıktan kurtulmak istercesine ıkına sıkına perşembeyi getirdi Hermie. Sinemaya gittiği akşam-

la perşembe sabahı arasında olanları Hermie'ye sorup da ipe sapa gelir bir cevap alabilmek olanaksızdı. Çünkü yaz anılarının o bölümü kendiliğinden silinip gitmiş, yerine bembeyaz, bomboş bir beyin zarı kalmıştı...

Banyodaki aynanın önünde saçlarını taramaya uğraşıyordu. Tehlikeye atılmak üzere olduğu anlarda hep Penny Singleton'u düşünürdü. Sevgilisi olduğu kadar sırdaşıydı da *Fatoş*, oğlanın. Hermie' nin dileklerini çok iyi biliyor ve anlıyordu. Yeterince tükürük dolu öpücüğü sağına soluna yediğinden yakın hissediyordu kendini oğlana karşı.

Saçını sürekli olarak ayırıp, bir yana yatırdıktan sonra aynadaki görüntüsünü beğenmeyerek tekrar bozuyordu. Clark Gable, Frank Sinatra ve Bing Crosby karışımı bir hava vermek istiyordu kendine. Saçını o kadar çok ıslatmıştı ki ikinci bir duş almış gibi geliyordu ona. Ve yarım saattir havada durmakta olan kolları kurşun gibi ağırlaşmış, verdiği çaba kan ter içinde bırakmıştı onu. Bunun üzerine donunu sıyırarak ikinci kez küvetin içine girip duşu açtı. Bir yandan yıkanıyor, bir yandan da avazı çıktığı kadar bağırarak şarkı söylüyordu:

Hiç unutma ki öpücük gene de öpücüktür.
Erkek gene de erkektir.
Kadınsa ya dişidir ya da soğuk et.

Devam et Frankie. Bizim için söyle. Ürpertiyor sesin içimizi.

İki sevgili birbirlerine baktıklarında
Seni seviyorum derler güneşin batışında.

Erkek gene de erkektir.
Dünya sevgilileri kucaklayan bir yerdir.

Bir daha Sinatra yavrus. Bir daha...

Ayışığı ve aşk şarkıları, kıskançlık ve nefret,
Yürekler şehvet doluyken yalnız kasaplar satar et.

Ablası kapıyı yumrukluyordu. Canın cehenneme salak.

Kadının erkeksiz, erkeğin kadınsız yaşaması,
Kalecinin kalesiz, tenisçinin raketsiz
Sürdürmesi demektir yaşamını onun bensiz...

Bravo... Bravo... Çok yaşa... Hermie Sinatra....

Banyonun içi buhar dolduğundan, ablasının çelik parmaklı pençeleri de kapıyı kırıp boğazına sarılmak üzere olduğundan Hermie alelacele saçını tarayarak işini bitirdi. Rafın üzerindeki krem deodorantı saçına, biryantini de koltuk altına sürdü aceleden. Yüzüne bol bol babasının *Leylak Suyu* adlı kolonyasını da döküp pencereyi açtı buharın çıkması için. Aynanın karşısına tekrar geçti ve sabahtan beri ezberlediği bir kaç cümleyi tekrarladı.

— Günaydın. Kahve de ne güzel kokuyor...

— Sözünü ettiğiniz ağır eşyalar nerde acaba?

— Para almak ne demek efendim...

— Her. zaman gülseniz. Dudaklarınızda güller açıyor da...

Bu sözleri söylerken başını sağa sola çevirip

yüzünü inceliyordu. Ne varki bir türlü karar vermiyordu profilinin hangi yandan daha iyi olduğuna. Ablası, annesini yardıma çağırmadan banyodan çıktı. Banyodan her çıkışında en az üç saatlik işini bitirmiş olması gerekiyordu. Çünkü enayi pilâkisi abla, üç saatten önce dışarı çıkamazdı... Tabiî bu bekleme döneminin böbreğini bellediği çok olmuştu. Hele bir seferinde mutfaktaki musluğa işemişti can havliyle. Allahtan kimse çakmamıştı manzarayı da, asılmaktan güç kurtulabilmişti.

Giyindi odasında. En iyi elbiselerini üzerine geçirmemeye dikkat etti. Kadın, manzarayı çaksın istemiyordu. Temiz kahverengi gömleğini çekip çıkardı dolaptan. Üzerine kahve dökerse belli olmazdı nasıl olsa. Çıplak ayakla gidip gitmemeyi düşündü bir an. Fazla lâubali olabileceğini düşünerek çorap giymeden lastik ayakkabılarını geçirdi ayağına. Aşk yolunda ilerlerken ayağına kıymık batabilirdi. İyi hareket edebilmek için kısa pantolonlarından birini giydi. Evde eline geçirdiği her şeyi anında ütüleyen annesi bu pantolonları da iyice buharlamıştı. Bir kezinde muşambasını da ütülemiş, kışı yağmurluksuz geçirmişti. Ancak kadıncağızın aptallığı bile bilinçliydi. Muşamba altı yıllık olup kısa gelmeye başlamıştı Hermie'ye. Ama babası bütçede yeni bir yağmurluk için ödenek olmadığını belirtmişti. Anne yaşlı gözlerle babaya gidip, yağmurluğun ütünün altında can verdiğini söyleyince Hermie, o kışı ıslak geçirmesine karşın sonbahara doğru yeni bir muşambaya kavuşuvermişti.

Parmaklarının ucuna basarak merdivenlerden

aşağı indi. Özellikle gıcırdayan basamağı atlayarak... Anasıyle, nereye gideceği, ne yemek yediği gibi siyasal konuları tartışacak halde değildi. Kapıyı da yavaşça açtı. O kadar sessizdi ki gökteki bulutların fısıltılarını bile duyabiliyordu.

— Hermie? Sen misin?

— Hayır!

— Nereye gidiyorsun?

— Kraliçe çağırmış. Londra'ya gidiyorum.

— Öğleye kadar gel. Charlie amcan gelecek yemeğe.

— Aman ne iyi...

Bu arada annesinin sözlerini duyamayacak kadar uzaklaşmıştı evden. Güzel yaz sabahı, rengârenk bir çocuk kitabı gibi sayfa sayfa açılıyordu gözlerinin önünde. Her geçtiği ev yeni boyanmış; her çiçek taze ve nefis kokuluydu. Judy Garland'ın hüzün dolu sesi *Gökkuşağının Ötesinde* adlı şarkıyı söylerken kör ıslıkçı Elmo Tanner de nefesiyle ona katılıyordu. Tanner dünyadaki güzellikleri herkesten iyi görebilen bir müzisyendi. Bunun nedeni de kör olmasıydı. Tabiî, körlerin gözleri yerine duygularıyle gördükleri martavalını kabullenirsen, bu doğruydu...

Ağız mızıkasından çıkan inleyen nağmeler, fareli köyün kavalcısı gibi eve dek sürükledi Hermie'yi. Yürürken bir yandan da bellediklerini mırıldanıyordu.

— Kahveniz bir harika doğrusu.

— Gülüşünüze bayılıyorum!

— Sesiniz yumuşak bir pembe bulut yığınını andırıyor...

İnsan sesinin bulut yığınına benzemesi de ayrı bir konuydu ya... Sonunda eve varmıştı. Şapşallıktan silkinerek kurtuldu. Kıç cebinden teneke arkalı aynayı çıkarıp bir göz attı yüzüne gözüne. On bin beş yüz tane parmak izinden başka hiç bir şey göremedi bir anda. Pantolonuna sildikten sonra gene baktı. Görüntüsü, sekiz yaşında, aksi saçlı bir piçozun suratıydı. Hele kafasının arkasındaki saçlar, yer süpürmekten tel tel kalmış süpürgeye benziyordu ki bu görüntüye fazla dayanamayan Hermie aynayı cebine soktu hemen. Hayatta önemli ve olgun görünmek gerekiyordu. Bu nedenle aynayı bir anda unutuverdi. Yürüyüp açtı kapıyı ve içeri girdi. Bir yandan da kaçmayı düşünüyordu. Hiç olmazsa enayi bir velet gibi kadının karşısına dikilmekten daha iyi olacaktı tabanı yağlamak. Bir an önce ne yapacağına karar vermeye çalışırken kadının sesi havada raksederek geldi kulağına. Aşk şarkısıydı sanki mübarek.

— Sen misin Hermie?

— Benim efendim.

Acaba «efendim benim» demiş olsa, daha mı iyi olurdu diye düşündü aptal aptal. Gramerini bir türlü düzeltemiyordu. Allah, İngilizce öğretmenini kahretsin.

— İçeri gel. Kapı kilitli değil.

Hermie kapıyı açıp içeri girmiş olduğundan biliyordu kapının kilitli olmadığını. Yavaşça oturma odasına doğru yürüdü. Gene yakışıklı askerin resmiyle burun buruna geldi. Fotoğraftaki adam gülümsüyordu Hermie'ye. Alaylı alaylı sırıtıyor gibi geldi oğlana, adamın gümüş çerçeveli resmi.

Kadının sesi kelebeğin kanatları üzerinde cinsel bir boğuklukla yanına geldi.

— Şimdi geliyorum. Otursana.

— Oturacağım efendim.

Gene olmadı ulan, gene şaşırdın. «Otururum efendim,» diyecektin. Kanepeye ilişti ve terlememek için büyük bir çaba göstermeye başladı. Yüzyıl önce sinemanın önünde Benjie'ye ter konusunda söylediklerini hatırladı birden. Ne varki saçlarının arasından gelen deodorant kokusu... Saçlar? Koltuk altında biryantin, saçların arasında da deodorant!!! İşte şimdi kaçmanın sırası gelmişti. Kadın kendini görmemişti nasıl olsa. Belki eve başka birinin geldiğini sanabilirdi. Plajda karşılaşırlarsa da askere çağrıldığını söyleyip kurtarırdı paçayı. Ancak kadın «Sen misin Hermie?» diye sormuş, o da «Benim efendim,» dememiş miydi? Birden mıknatıs kollarına yapışıp ayağa kaldırdı, çünkü müzik başlamıştı.

Ayakta duruyordu kadın. Hayır, hayır. Hermie'ye doğru geliyordu. Gene hayır. Hermie'ye doğru havada uçuyordu. Elinde bir tepsi, üzerinde içi kahve dolu çaydanlık ve fincanlar, altında Ali Baba'nın sihirli halısı. Gözlerini kırptı, kadını yere indirdi Hermie. Saçlarının arasındaki krem, kafatasında yanan mangalın ateşiyle buharlaşmaya başlamıştı ki alnından damlayan terler, kadının harika yüzünü görmesini engelliyordu. Yanıyor, tutuşuyordu. İtfaiye de nerede kalmıştı? Kadınlarla çocukların ilk önce kurtarılması gerekiyordu tabiî...

— Geçen seferki kadar sıcak değil... –dedi kadın kahveyi sözkonusu ederek.

— Yağmur yağacakmış... –dedi Hermie havayı kabullenerek.

— Evet... –dedi kadın.

Kişilerin ne diyeceklerini bilmedikleri zaman mırıldandıkları «evet»lerdendi bu.

— Otursana... –dedi kadın bu kez.

Hermie gülümseyerek koltuğa ilişti. Teneke aynanın üzerine oturuverdi. Aynanın eğilip bükülmeye başladığını hissetti. Eğer ayna kırılırsa hemen Komutan Oscy'ye baş vurup kıçına saplanan şarapnelden ötürü madalya isteyebilirdi. Aynanın kırılmadığını anladı. Ne varki çok kötü bükülmüştü, güzelliğini yansıtan kırılmaz cam parçası. O güne dek oturduğundan iki santim daha yukarıda oturuyordu kıçının üstünde. Kadın konuşmaya başlamıştı gene:

— Film hoşuna gitti mi?

— Evet. John Loder'i çok beğenirim.

— John Loder de kim?

— Öbürü.

— Öyle mi?

Bu «öyle mi?» de «evet» gibi bir şeydi.

— John Loder, Spencer Trancy gibi falan... Tabiî Spencer Tracy olunca John Loder olmaz. He he he...

Zekâsından örnekler veriyordu gene.

— Yani biri olunca öbürü olmaz. Herbert Marshall da olabilir bu rolde. Topal olduğundan anlayabilirsin. Bir bacağı tahta. Çok kişi bilmez bunu. Gazeteler falan da yazmadı.

Kadının onu dünyanın en zırzop herifi olarak kabullenmesi son derece olağandı. Hermie, pren-

sesin her an sinirlenip kendini defetmesini bekliyordu. Kadın fincanlara kahve doldururken Hermie de pabuçlarının ucunu inceliyordu büyük bir dikkatle.

— Yanındaki kız çok şekerdi.

Bu arada kahveler hazırlanmış, kadın da bacak bacak üstüne atarak eteğini hafifçe yukarı çekmişti. Tabiî Hermie, bir anda apış arasından vuruluverdi.

— Fena değildi.

Hermie'nin Aggie'den söz etmeye hiç mi hiç niyeti yoktu. On santim ilerisindeki sütbeyazı dizlerden başka herhangi bir şeyi duyması, görmesi olanaksızdı.

— Onunla çıkıyor musun?

— Hayır.

Aggie'yle çıksa çıksa dama çıkabilirdi Hermie.

— Arada bir birlikte olduğun, kız arkadaşın mı?

— Evet.

Aggie konusunu kapamak, üzerine sünger çekip sıvamak istiyordu.

— Bir daha göreceğimi de sanmam...

Güçlü bir son. Orkestra ayakta, seyircilerin alkışlarına, kibarca boyun kırıyor; «Bravo; aferin Hermie Toscanini...»

— Darıldınız mı?

Tuh Allah kahretsin! Ne diye deşip duruyordu bu konuyu?

— Ağzını açıp tek kelime bile etmeyen biriyle nasıl kavga edilir?

— Dilsiz mi?

— Bilmem.

Gerçekten de bilmiyordu. Kızın tek kelime bile ettiğini duymamıştı. Birden midesi bulandı. Sağır dilsiz biriyle oynaşmıştı sinemada demek. Şimdi daha iyi anlayabiliyordu memesinin uçsuz oluşunu. Belki de başka sakatlıkları da vardı kızın...

— Öyle mi!

Şimdiye dek iki kez «öyle mi», bir kez de «evet» demişti kadın. Bunlar da Hermie sorununun hâlâ bir çözüme bağlanmadığını gösteren kuşku belirtileriydi.

Hermie sevimli olmanın zamanı geldiğinde karar kıldı. Kahveyi yudumlayıp dilini bir derece gibi kullanarak *telve uzmanı* gibi konuştu.

— Hımmmmmm. Kahve bir sanat harikası. Ah ulan ah be! Eski salon erkeklerinden kaç kişi kaldı... Bu sözler kadını can evinden nallamıştı. Hermie'nin bir ozan ağzına yaraşır sözcükleri büyülemişti onu!

— Teşekkür ederim... -dedi gülümseyerek.

— Ne zamandan kalmadır bu kahve?

Hoppala!

— Yeni yaptım

— O zaman ben çok almayayım da yarına kalsın!

— Çok düşüncelisin amma...

— Ben her zaman sizi düşünürüm... -dedi yumuşak bir sesle *İyilik Perisi* Hermie.

Kahveye ne şeker ne de süt koymuştu. Ancak elindeki kaşıkla hababam karıştırıyor, sanki tereyağına çevirmeyi tasarlıyordu koyu renkli sıvıyı.

Kadın gülümseyerek, İngiltere Kraliçesi gibi yu-

dumladı kahvesini. Bacağını da oynatıyordu sürekli olarak. Hermie, kadınların bacak bacak üstüne atıp ayak bileklerini oynatarak, kendi kendilerini tatmin edebildiklerini duymuştu. Aniden içi kıpır kıpır ediverdi. Paniğe kapılmanın anlamı yoktu. Eğer kadın rahatlamaya çalışıyorsa bunun Hermie'yle ne ilgisi vardı? Saçlarının arasındaki deodorant, büyücü kazanı gibi fokur fokur kaynıyordu şimdi. Kadın bacak değiştirirken Hermie de sağa doğru hafifçe oynayarak vites değiştirdi. Harika diye düşündü Hermie. Her iki bacağını da kullanarak rahatlayabiliyor. Kadının herhangi bir şey olmamış gibi konuşması da olağandı. Çaktırmak ister miydi hiç yaptığını Hermie'ye?

— Seninle birlikte bir başka arkadaş daha vardı? Samimî misiniz?

Hermie bir an sözcüklerin kadının dizinden geldiğini sanarak gözlerini ordan ayırmayıp konuştu:

— Evet.

Kadın, Hermie'nin bacaklarına baktığını anlayarak yerinde doğruldu ve etekliğini çekiştirdi. Biraz dinlenmeye karar vermişti anlaşılan. Eğer tatmin olmuşsa çok çabuk becermişti bu işi.

— İyi arkadaşın mıdır Hermie? Hermie? *Hermie?*

Oğlanın ses çıkarmadığını görünce öne eğilerek burnunun altında parmaklarını şaklattı.

Hermie başını kaldırdı, çünkü ses, kadının ağzından çıkıyordu. Aslan be, demek ki bu kadın ağzıyla konuşabilen bir dize de sahipti!

— Evet. Asker arkadaşım!

— Ne kadar güzel...

Hoşlanmıştı bu cevaptan kadın. Askerleri seviyordu. Pete de askerdi ya!

— Evet. Deniz Piyade okuluna girecek. Ağabeyi albay. Pasifik'de...

Yalanlar birbirini ne kadar da güzel kovalıyordu Yarabbim!

— Çok iyi.

— Tüm ailesi askerdir onun.

— Çok ortak yanınız var!

— Öyle...

Kahvesini nasıl yudumladığını seyrediyordu kadının. Dudakları nemliydi. Yarı açık. Bu dudaklar kadar onu tahrik eden hiç bir şey görmemişti o güne dek. Keşke ben olaydım o fincanın yerinde. Yalayıp yutaydın sen beni evinde. Şiir. Yazan: Hermie.

— Bu saatte seni buralara kadar getirdim. Zahmet olacak da...

— Yok canım. Zahmet de ne demek!

Ben gelip soluk soluğa kalırım. Yaklaşıp bacağını okşarım. Ondan sonra da geberip giderim. Şiir. Yazan: Deminkini yazan herifçioğlu.

Eğer bir süre daha o kahve fincanı olacak iblisi dudaklamaya devam ederse Hermie yerinden fırlayıp kanepenin üzerine attığı gibi işini bitirecekti kadının. Hem salak John Loder de Miriam'a aynı şeyi yapmalıydı. Miriam'a? Bette Davis'e lan oğlum, Bette Davis'e...

Ayağa kalkmıştı kadın. Allahtan oturmaktan vazgeçmişti de evine konuk diye kabullendiği Hermie Seksmanyağı tarafından ırzına geçilmesini önlemişti. Karşısındaki erkek bozuntusunun kafadan

kontak olduğunu anlamış olacak ki, işleri bir an önce bitirip onu sepetlemeye karar vermişti...

— Hermie, çok zamanını almaz bu iş.

— Fark etmez. Charlie amcam gelecek yemeğe.

Bu sözler de öbür söyledikleri gibi hiç bir anlam taşımıyordu...

Kadın öbür odaya doğru yürümeye başlamıştı. Hermie de bilinçaltı bir etkenle yerinden kalkmış peşinden gidiyordu *sevgilisinin.* Kalçaları ağız mızıkasının çıkardığı tatlı nağmelere uyuyor, hoppur hoppur oynayarak titreyip duruyordu. Bu kadının peşinde dünyayı bile dolaşabilirdi Hermie. Nerelere gitmezdi ki? Waterloo'ya! Brezilya'ya! Ama şu anda yatak odasına gidiyordu.

— Kutular hepsi hepsi... –diye konuştu kalçalar.

Bu kez toparlaklar geri döndü ve dudaklardan geldi sesler:

— Giysiler. Tavan arasına çıkacak da...

Kol, tavandaki kapağı gösteriyordu.

— Bu ağır eşyalar nerde?

Şapşallaşmış, dizlerinin bağı çözülmüştü. Yataktan otuz santim kadar uzaktaydılar. YATAK! Kuzeyden bir rüzgâr esse bir anda sarmaş dolaş düşebilirlerdi pembe yatak örtüsünün üzerine. Örneğin Kanada'dan gelebilecek bir meltem. Kanada! Kanada! Duyuyor musun beni? Hadi Kanada! Başlat lan şu rüzgârı!

Kadın şaşırmıştı. Belki de Hermie'nin son sözleriydi zihnini darmadağın eden.

— Görmüyor musun Hermie? Bir şeyin mi var? Hasta mısın yoksa?

Eliyle yatağın hemen yanındaki on karton

kutuyu gösteriyordu. *Körler Derneği Başkanı* Hermie görsün diye.

— Tamam. İşte buradalar.

Başka biri yapmayacağına göre kendini toparlamaya karar vermişti.

Kadın gülümseyerek başını salladı ve dalgalanan saçların arasından küçücük, pembe bir kulak, Hermie'ye bakıp esnedi. Isırabilirdi o et parçasını.

— Hermie kahveni bitirmeden seni işe koştum. Kusura bakma...

— Yok canım. Fazla gelmişti bana da. Gerisini boşaltın tasa, olsun bitsin...

Kulak saçların arasında kayboluvermişti. Hermie'nin yüreğiyle saklambaç oynuyordu sanki.

— Nasıl istersen Hermie.

Merdiven duvarın yanında duruyordu. Kadın zarif hareketlerle ona doğru yürüdü. Kaplana benziyordu yürüyüşü. Hermie'nin dileği, bir an önce o kafese girip bu dişi kaplan tarafından yenilip yutulmaktı tabiî. Ne varki şu anda böyle bir şey söz konusu olamazdı.

— İzin verin... -diyerek merdiveni kadının elinden çekip aldı alelacele. Ve bu arada az daha yatağın üzerine yıkacaktı prensesi. Tabiî, bu da fena bir fikir sayılmazdı. Ancak Hermie de o yürek nerde? Çabucak, yıllarını harcayarak geliştirdiği *merdiven duvara dayama sanatından* güzel bir örnek vererek, küçük bir masayı yere yıktı. Aptal aptal gülümsedikten sonra da zarif bir bilek hareketiyle duvara küt diye dayadı merdiveni.

— Nasıl yapalım? –diye sordu kadın.

Hermie başını kaldırmış tavanı inceliyordu.

— Hımmmmmmm.

Merdivenden yavaşça çıkıp kapağa yüklendi omzuyle. Kolayca kalktı tahta kapak ve Hermie on parmağıyle havada tuttu onu. Usulca kaldırıp arkaya doğru yatırdı. Birkaç basamak daha çıkıp bakındı tavan arasına.

— Ne var yukarıda? –dedi aşağıdaki ses.

— Toz.

— Görebilir miyim?

— Tabiî.

Hermie aşağı indi ve kadın tırmandı merdivenden. Yukarı çıkarken elini Hermie'ye uzattı denge sağlamak için. İlk kez dokunuyorlardı birbirlerine. Ufacık, narin el, avcuna kayarak oturdu. Parmaklara küçücük ziller takılıydı. O kadar küçük, o kadar narin, o kadar hafifti ki bu zilli el, Hermie'nin avcuna bir ikincisi bile sığabilirdi rahatlıkla. Kadın da kuşkusuz Hermie'nin ne denli büyük bir avcu olduğunu anlamıştı. Yatak odasında elini tuttuğu bu erkeğin, çocuk olmadığı gün gibi meydandaydı. Hiç bir çocuğun eli bu kadar büyük, bu kadar nasırlı olamazdı. İyi ellerdendi Hermie'ninki. Piyasaya sürülen en güçlü el türlerinden. Böyle eli olan biri Zamora falan gibi ünlü bir kaleci olabilirdi en azından. Hermie zevkten dört köşe kadının merdivenlerden çıkışını izledi. Nefis bacaklar çorapsız ve de bembeyaz. Hermie bu talihli açıdan çok daha iyi şeyler görüyordu şimdi. Göz banyosu yaparken yüreciği de pıt pıt atarak can vermeye hazırlanan bir güvercin gibi kıpırdanıyordu kafesinde.

Şimdi baldırlarını görüyordu kadının. Plajda çok baldır görmüştü bu güne dek. Ama bu açıdan, etek altından hiç bir zaman izleyememişti. Güzel bir çift baldır görebilmek için adamın merdiven altında yuvalanıp kalması gerekirdi. Önemli olan açıydı açı. Hermie de öyle bir açıdan dikize yatmıştı ki elinde teleskopla bir solucan, kadının dizinden röntgencilik yapsa bu manzarayı ancak görebilirdi. Gözlerini dört açıp önünde uzayıp giden çevrene doğru baktı. Yukarıya doğru. Boynunu sağa yatırdı. Ve... Pembe külotu gördü. Savaş nedeniyle pamuklu kumaştan yapılmıştı don. Amma gene de külot külottur. Pembe külot. Üzerindeki desenleri çözmek için şifre uzmanları bir ömür tüketebilirlerdi rahatlıkla. Ve kalçalar. Pembe külotun içindeki beyaz toparlaklar. Hermie'ye göre kalça; Oscy'e göre kıç. Tarihte böylesine güzel, böylesine sert iki kalça görülmemişti kimse tarafından. Hermie'nin x-ışınlarını çalıştırması gerekiyordu. O da öyle yaptı. Bir iki öncü, gözlerinden fırlayıp ne denli bir güçte ışın verilmesi gerektiğini külotun kumaşını inceleyip rapor etti beyine. Beyin de buyruğunu verip x-ışınlarını sonuna dek açtırdı. Çevir düğmeyi yaşlı x-ışınlar bekçisi. Ve... Ve külot erimeye başladı.

— Dünya kadar yer var burada...

Hermie birden doğruldu. Sanki ne yaptığını görmüştü kadın. Garip bir yere bakıyorsun Watson! Öyle Şerlok, öyle... X-Işınları anında kesildi. Kadının sesi yaşlı bekçinin yüreğine indirmişti. Genç asistan koşup düğmeyi kapadı Allahtan. Ve külot, baldırların üzerindeki kalçalara yerleşti. Hermie'nin tüm benliğini bir utanç duygusu kaplamıştı.

Kendine bu denli güvenen bir kadının eteğinin altından bakıp kirli düşlere dalmak ne kadar çirkindi. Aslında prenses «he» dese, Hermie merdivenlerden çıkıp yerden dört metre yükseklikte becerivereceкti kadını ya! Güneşte kahverengileşmiş bacaklara bir daha baktı. Bu kez içini sevginin sıcak elleri okşadı. Tutkusunu dile getirerek bacaklara mırıldandı.

— Gülmek çok yakışıyor size.

Bacaklar cevap vermedi. Belki de bu sözlerin etkisinde söyleyecek söz bulamamışlardı.

Kadın, merdivenlerden indi. Kıçı önde, Venüs bulutların üzerinden dans ederek yeryüzüne dönüyordu. Gene elini uzattı son basamaktan atlarken. «Ne kadar büyük elin var,» diyebilirdi tabiî. Ama demedi.

— İstersen kutuları sana teker teker uzatayım. Hermie? Hermie?

— Evet? Evet?

— Sana teker teker uzatırım kutuları!

— Olur.

Tekrar tırmandı merdivenlerden. Beline kadar girdi tavan arasına. Yüreğini içerde tutuyordu ki patlayıp çevreye kan kusmaya başlayınca kadının üzerine gelmesin diye. Ellerini uzattı. Kadın kutulardan birini koydu bu erkek pençelerinin içine. Kaldırdı giysi dolu karton kutuyu ve yavaşça tavan arasına yerleştirdi. Gürültü yapmamaya çalışıyordu. Küt diye kutuyu atarsa kadın güçsüz olduğunu sanıp ağır işlerde bir daha kullanmayabilirdi onu.

— Nasıl gidiyor?

— İyi.

Kutular teker teker geliyor, tavan arasına düzensiz bir biçimde konuyordu. Birden Hermie'nin aklına korkunç bir şey geldi. Acaba kadın pantolonunun paçasından dikizliyor muydu alet edevatı? Aniden kadının eli Hermie'nin sol bacağını okşadı. Çünkü o bacaktan geçen atardamar yüreğe daha yakındı!! Tırnaklar kaşıdı. El ovaladı. Dudaklarını değdirdi. Aman Allahım ısırdı. Evet evet dişleriyle, şöyle hafifçe testereledi. Bacağına yapıştırdığı bant bile dişlerin gezintisini hissetti. Hermie bu duyguların altında eziliyordu. Kadının parmakları, dudakları ve dişleri delirtiyordu onu. Keskin dişler, emiyordu bacağı. Isırıyor, yalıyordu.

— Hermie? Bir şey mi var.

Ses yukarı süzülerek düşlerini mahvetti bir anda. Hem de öyle bir anda tüm hayalleri silip gitti ki, bant, bacağından fırlayıp bir parçacık daha eti dudaklar önüne sunmak üzereydi.

— Hermie bacakların titriyor!

Hermie başını sallayarak kendine geldi. Düşleri kayboldu ve bacağındaki dudaklar, bantı yalnız bırakıp geri çekildi ve inci dişleri korumaya döndü. Şu anda pantolonuna sığamayacak kadar heyecanlanmış bir delikanlıdan başka hiç bir şey olmadığını anlamıştı Hermie.

— Merdiven sallanıyor galiba... –dedi boğuk bir sesle.

— Tutayım mı?

Hayaller geri döndü anında. Bu kez daha da ateşliydi kadının eli. Bacağının iç kısımlarını okşuyordu. Sol baldırına çıkmıştı...

— Hermie tir tir titriyorsun! Hermie?

Duymak istemiyordu bunları. El dönsün, daha da yukarılara çıksın istiyordu. Gördüğü bu film bitmemeliydi. Susun'lan balkondakiler! Makinist devam etttt. Arkadaşlar, çenenizi kapayın lütfen.

— Hermie neyin var?

Hiç bir şeyi yoktu Hermie'nin. Kadının çenesi kısılsa, o da düşlerine bir dönebilse her şey halledilecekti.

— Hermie... Hermie, lütfen cevap ver!

Ölüler konuşamaz hanım. Boşuna nefesini tüketme!

— İn aşağı Hermie. Yeterince çalıştın. Hem kutular da kalmadı.

İniyorum, iniyorum. Dırdırı kes. İniyorum.

Kapağı kapadıktan sonra merdivenlerden indi. Kadının elleri bembeyaz olmuştu merdiveni tutmaktan. Aşağı yukarı beş yıldır tavan arasındaydı. Eğer son derece dramatik bir anda kadın seslenmeseydi, pantolonu şişen Hermie tavan arasına sıkışıp çıkamayacaktı...

Garip garip bakıyordu oğlanın yüzüne kadın.

— Hermie n'oldu sana yukarıda? Bir ânda aşağı düşeceksin sandım

— Merdiven sallanıyordu.

Boktan bir usta, başarısızlığını aletine yükler.

— Ama çok sıkı tutuyordum. Bacakların tir tir titriyordu.

— Ormanlarda sıtmaya yakalanmıştım yıllar önce. Belki de onun etkisidir...

Bu da ne demekse.

— Ne?

— Kutular dedim. Kutular yerleşti.

Kadın birkaç saniye kıpırdamadan baktı Hermie'nin yüzüne. Cennette yapılmıştı bu gözler. Aptallara baksın diye bu denli güzel, bu denli iri yaratmıştı yukarıdaki göz uzmanı onları.

Prensesçantasını açtı ve içini karıştırmaya başladı.

— Bu kez para vermeme izin vereceksin Hermie!

— Olmaz. Olamaz. Almam.

Kadın bu itirazlara kulak asmayarak doları Hermie'nin küçücük eline sıkıştırdı.

— Kutuları sensiz yukarıya çıkaramazdım.

Parayı aldı; çevresindeki tek masa biraz önceki merdiven darbesiyle yerde yattığından hizmetinin karşılığını yatağın üzerine bıraktı. Parayı örtünün üzerine koyar koymaz birden aklına korkunç bir şey geldi. Erkekler orospuların ücretlerini bırakırlardı yatağın üzerine. Parayı çarşafın üzerine fırlatıp karıya sahip olurdun. Ama şimdi yaptığı ne büyük bir hakaretti! Bir dolar. Eğer bankada parası olaydı tümünü çekip kadının ayaklarına sererdi. Yüreğini göğsünden söküp paranın yanına koymayı düşündü bir an... Ama görünürlerde sivri bir bıçak yoktu.

Yüzündeki tatlı gülümseme kaybolmamıştı kadının. Demek ki parayla yatak arasındaki bağlantıyı bilmiyordu.

— Hermie lütfen parayı al. Sana borcumu başka türlü ödeyemem.

Kadının ödeme yapabileceği başka yollar vardı aslında. Ancak şu anda onları söyleyebilecek biri yoktu odada.

— Sizi seviyorum. Bir abla gibi... –dedi kızararak.

— Çok memnun oldum Hermie. Ben de seni seviyorum.

— Ben çok kişiyi sevmem de...

Eğer konuşma biraz daha uzayacak olursa Hermie kadına evlenme teklif edecekti en azından. Bu evlilik fikri bir anda yuvalandı Hermie'nin olmayan beynine. Kaç yaş büyüktü kendinden? Altı? Yedi? Okulu bırakıp fabrikalardan birine işçi olarak girebilirdi. Yaşı gelince de orduya yazılır, subay olurdu. Kadının subaylardan hoşlandığı besbelliydi. Pete askerdi; subay değil. Deniz Kuvvetlerine girse yirmi üçünden önce yüzbaşı olabilirdi. Belki de albay. Savaş beş on yıl sürerse rahat general ya da amiral olabilirdi. Otuz yaşında da emekli olur, deniz harp okulunun müdürlüğüne getirtilirdi. Okulun yanında bir ev tutarlar, bahçeye de gemilerden söküp aldıkları topları yerleştirirlerdi. Gülleleri bahçenin bir köşesine yığar, üzerine de Amerikan bayrağını dikti mi gel keyfim gel! Çocuklarına uçak kullanmasını öğretirdi. Karısına da.

Kadın yavaş yavaş Hermie'ye doğru yürüdü. Dudakları, o tatlı etli dudakları büzülmüştü. Hermie gözlerini kapayıp uzandı. Ve... Dudaklar hedeflerini şaşırarak Hermie'nin alnına iniş yaptı. Bir anda oğlan, iki metre kadar havalandığını hissetti kafatasının. Tabiî beyni de birlikte... Evden nasıl çıkıp da kumsala kadar gittiğini hatırlamıyordu... Ve ömrünce de hatırlayamayacaktı.

On dört basamaklı merdivenden inerek evden çıktığını tahmin edebiliyordu. Çünkü yapının önünden geçen tozlu patikada yürüyordu. Kadının kokusunu burun deliklerine çekerek, mızıkanın bü-

yüleyici nağmelerini dinleyerek ne zamandan beri yürüdüğünü hatırlamıyordu. Birden havada kara bulut gibi beliren bir gölge gözüne ilişti. Martı. Pikeye geçmişti bok torbası. Hermie yana doğru koştu ama geç kalmıştı. Gömleğinin önünde patladı bombalar. Sekiz santim daha sola inmiş olaydı pislik, tam yüreğinden vuracaktı Hermie'yi. Vıcık vıcık kuş boku Japon bayrağı gibi yusyuvarlak bir leke bıraktı göğsünde. Her şey iki dakikada olup bitmişti. Kuş cırtlak cırtlak öterek kaybolup gitti.

— Hay sana kanat takanın...

Kendi kendine söylenerek yere eğilip bir avuç kum aldı; pisliğin üzerine döktü. Şimdi daha da kötü olmuştu önündeki leke. Çimento gibi kurumuştu. Hermie'yi en çok sinirlendiren bir zamanlar kuşların yere konmadan sıçamayacaklarını duymuş olmasıydı. Bu palavraya inanan oğlan da kuşu görünce bir türlü yeterince koruyamıyordu kendini. Acaba bu kuş Johnny Stella'nın ruhu muydu? Stella'yı saat üçte geçen yıl düelloya çağırmıştı okulun bahçesinde. Nefis bir solla da oğlanı yerle bir etmişti anında. Ancak zavallı çocuk bu olaydan iki gün sonra otobüsün altında kalıp can vermişti.

Hermie yumruğunu boş gökyüzüne kaldırıp salladı.

— Ulan kuş. Kim olduğunu biliyorum artık. Johnny Stella keleği. Joe Louis olarak geleydin ya lan dünyaya! Martı salağı...

Hermie'nin avaz avaz bağırdığı gökyüzünü aval aval seyrederek yaklaştı Oscy. Boynunda sallanan dürbünü gözlerine yerleştirip uzun uzun bulut-

lara baktıktan sonra indirdi ve Hermie'ye dönüp sırıttı.

— Bulutlara mı bağrıyorsun gene Hermie?

Benjie de Oscy'nin yanı başındaydı hemen. Pis pis sırıtıyordu.

— Evet. İşin gücüm bulutlarla zaten. Kötü ruhları kovalıyorum.

Hermie'nin, Salak'la Malak kardeşleri eğlendirecek zamanı yoktu. Yanlarından uzaklaşmaya çalıştı. Bugün iki kez yüreği delinmişti zaten. Bir kezinde aşk, diğerinde de bok söküp atmıştı hayat pompasını. Bir üçüncü kez de sinirlenerek, damarlarını paralamaya niyeti yoktu.

Ancak Oscy önüne dikilmişti Hermie'nin. Arkadaşının içinde çırpındığı duygusal fırtınadan habersiz duruyordu yolunun üstünde.

— Çok kaldın içerde Hermie?

Benjie, Omega'ya bir göz attı.

— Yirmi dakika.

Sonra da güldü.

— Kadın n'aptı? Gömleğine mi sıçtı?

Hermie o denli sinirlenmişti ki kocaman ellerinden biriyle Benjie'nin ceviz iriliğindeki kafasını çatır çatır kırabilirdi...

— Benjie, son duanı et hıyar ağası.

Birden başı döndü Hermie'nin; midesi bulandı. Kafasını ellerinin arasında sıkarak yere çöktü. Ya kolera ya da aşktı hastalığının adı. İnşallah koleradır diye düşündü. Hiç olmazsa tedavisi vardı.

Oscy, arkadaşının yanına diz çöktü.

— Hermie? Hasta mısın?

— Bilmiyorum!

— Neyin var?

Oscy korkmuştu birden. Bugüne dek arkadaşını böyle perişan, sapsarı görmemişti.

— Otursan iyi olur.

Hermie başını kaldırıp baktı.Birden tepesi attı.

— Ulan zaten oturuyorum be!

Oscy şaşırmıştı.

— O zaman... Sırt üstü *uzanıver.*

— Sen *susuversen* daha iyi olur!

Hermie dizlerini yukarı çekti. Midesi bulandığı zaman dizlerini göğsüne çekip başını öne sarkıtırdı. Sol bacağını, cinsel duyguların oluşup beslendiği yerleri inceledi.

— Oscy. Bacağımı ısırdı. Dudak boyası görüyor musun? Gözlerim kararmaya başladı. Ben pek seçemiyorum...

Oscy başını eğip bacakların ikisini de inceledi uzun uzun.

— Kabuk bağlamış birkaç yaradan başka hiç bir şey yok,

Hermie eliyle kabuklardan birini gösterdi.

— Bunu hatırlamıyorum.

— Yok. yok. Dün de vardı o. Bant da vardı.

— Nerden biliyorsun?

— Ben dikkatliyimdir. Bir şeyi gördüm mü unutmam.

— Kabuklarla bantları da mı?

— Evet.

— Pekâlâ... Bu kez yeni bir kabuk ya da bant göremiyor musun? İyice bak. Zamanımız var nasıl olsa!

Oscy yeniden başını eğip işe girişti. Kabuk-

ların altını kaldırıp ne zaman oluştuklarına bakıyordu birer birer.

— Yok. Hiç bir yara bu kadar çabuk kabuk tutmaz. Bu bant da en azından iki günlük.

— Nereden anladın?

— Üzerinde tarih damgası var da ondan! Serseriye bak be! Hem ne diye enayi gibi senin kabuk bağlamış yaralarına bakıyorum sanki? Cerrah mı sandın beni lan?

Hermie'nin baş dönmesi geçiyordu. Ancak dizindeki dudaklanmışlık duygusu hâlâ yerini koruyordu.

— Acaba bende çocuk felci olmasın Oscy?

— Boynun ağrıyor mu?

— Boynum mu? Yoo!

— O zaman felç falan değilsin. Çocuk felci ya da *Polio* boyun ağrısıyla başlar... –dedi Dr. Oscy Salk.

— Peki bacağım gıdıklanıp durursa o ne demek?

— *Yetişkin* Felci... –diyerek sağ açıktan ortaladı sözü Benjie.

Oscy birden ciddîleşti. Zaten ciddîleşmek demek Benjie'nin sözlerine cevap vermemek demekti. Oscy de başını bile çevirip bakmadı tatarcığa.

— Baştan başlayıp her şeyi anlat Hermie.

Scotland Yard'ın en ünlü dedektifi *Çoban Köpeği* Oscy iş başına getirilmişti Kraliçe'nin özel buyruğuyle...

— İlk önce kahve içtik... –dedi Hermie.

— Gömleğine ne zaman sıçtı?

Bu duyduğu zekâ pırıltıları, sizlerin de artık bilebileceği gibi Benjie'den gelmişti. Sözler ağzın-

dan çıkar çıkmaz iki adım geri sıçradı ve Hermie'-nin yumruk menzilinden çıktı. Ne var ki Oscy'yi unutmuştu. İrinin sağ kroşesini midesine yiyerek kıç üstü çöktü kumların üzerine.

— Benjie, bu sorunu çözümlemeye çalışıyoruz. Kes sesini!

— Sittir bok!

Yerden kalkmadı Benjie. Kumlar hem rahat hem de yumuşaktı kıçının altında. Yattığı yerden Omega'ya bakıp kaç dakika kıpırdamadan yerde oturabileceğini de hesaplayarak rekor denemesine girişebilirdi.

— Sen aldırma ona. Devam et Hermie.

— Kahveden sonra kutuları tavan arasına yerleştirmeye başladım...

Zaman denen canavar dondu kaldı birden. Hermie olanları gözlerinin önüne getirdi. Hayallerini yeniden yaşadı. Kadının eli bacağından tırmanıp kasıklarını okşuyordu şimdi. Çılgın şehvet dakikaları dizlerinin yeniden titremesine yol açtı. Ancak bunları karşısındaki enayilere anlatamazdı.

— Merdivenden inince beni... Şey yaptı... Öptü yani.

— Öptü mü?

Hermie başını salladı. Oscy'nin çenesi düşüp kumların üzerine boylu boyunca uzandı.

— Öptü Oscy, öptü. Tam şurdan... –diyerek alnını gösterdi Hermie–. Dudak boyası görüyor musun?

Oscy, iki eliyle Hermie'nin kafasını kavrayıp güneşe döndürdü. İki santim daha çevireydi koltuğunun altına kıstırıp biblo niyetine eve götüre-

bilirdi kelleyi. Hermie'nin gözlerinin arasındaki kırmızılığa baktı fincan tabağı gibi açılan çift dikiz aletiyle...

— Dudak boyası... –diye inledi Oscy.

Kokladı kırmızı aşk yarasını.

— Hiç kuşku yok. Dudak boyası. Çilek rengi ya da kırmızı *familyasının* bir başka üyesi!

Hermie başını zorla Oscy'nin mengenesinden kurtarıp elleriyle boynunu ovdu.

— Kadının öpmesi hoşuma gidiyor ama senin dudaklaman değil!!

Benjie bu arada oturduğu yerden kalkmış Hermie'nin alnına bakıyordu.

— Sivrisinek ısırmış... Yok, yok. Kan bu, kan. Vampir manyak karı!!

Yeniden geri sıçradı Benjie. Yumrukların menzilinden kurtulmaya çalışıyordu. Sırıttı Oscy'ye bakarak.

Oscy ellerini beline dayamış, Hermie'nin alnındaki zafer madalyasına bakarak gülümsüyordu.

— Hermie aslanım bu işi becerdin galiba!

Hermie arkadaşının sözlerini dinlemiyor, bacağını incelemeye devam ediyordu.

— Bu bant yeniye benziyor Oscy.

Bacağındaki flaster pırıl pırıl parlıyordu şimdi. Aşk kıvılcımlarıydı bunlar. Belki de altın arayan mikropların el fenerlerinden çıkıyordu ışık.

Oscy, Benjie'ye dönerek ciddî bir demeç verircesine konuştu:

— Benjie, o kitabı istiyorum.

Tatarcık yavaş yavaş, geri geri yürümeye başladı. Her an beynindeki borazancı «geriye dön, uygun adım Marş!» borusunu öttürebilirdi.

— Kitap falan yok. Geçen sefer akıttığınız salyalardan, kitapta bakılır yer kalmadı. Sayfaları evdekiler bir görse halim duman.

Oscy, Benjie'ye doğru yürümeye başladı.

— Senin müstehcen kitaba karşı dürbünü alırsın. Düşman uçaklarını seyredersin her gün. Kahraman olur çıkarsın.

Benjie, Oscy'yle aralarındaki uzaklığın kısalmakta olduğunu görünce sesini yumuşattı.

— Oscy saçmalama! Adanın üzerinden kuşlardan başka bir şey geçmez.

— Ama düşman kuşlardır bunlar.

— Hadi be!

Oscy bir adım daha atarak dürbün kayışını Benjie'nin boğazına dolayıp sıktı.

— Bu değiş tokuştan iyisini bulamazsın. Hem, dürbün sende iki gün kalabilir. Eğer önerimi kabullenmezsen burun direğinle vedalaş. Ne dersin?

Benjie, de konuşacak hal mi kalmıştı? Gözleri yuvalarından uğramış, bir kurbağaya dönmüştü. Yüzü de mosmor kesilmişti. Oscy deri kayışı gevşetti ve Benjie dizlerinin üzerine çöktü. Oscy anında şövalyelik ünvanını bahşetti velete:

— Amerika Birleşik Devletleri adına seni dürbün şövalyesi yapıyor ve bu aleti de sana veriyorum. İyi dikizler!

— Sittir bok. Ahhhhhh!

Hermie ayağa kalkıp arkadaşlarının peşi sıra yürümeye başladı. Arada bir gözlerini bacağında parlayan flastere çeviriyordu. Oscy kayışı bir tasma gibi Benjie'nin boynuna bağlamış, peşi sıra sürüklüyordu.

— Sittir bok. Ahhhhh!!!

Hermie arkadaşının feryatlarını dinleyerek kumsalda yürümeye devam etti. Benjie'nin evine gidinceye dek altmış üç kez «Sittir bok!» diye hırlamıştı Benjie Kuçukuçu...

14

Hermie'yle Oscy, bebek bekleyen babalar gibi sinirli sinirli oturuyorlardı Benjie'nin evinin arkasındaki tepenin yamacında. Oscy arada bir ayaklanıp voltasını attıktan sonra oflaya puflaya oturuyordu yerine. Hermie herhangi bir şeye karar verememenin rahatsızlığı içinde kıpır kıpır oynuyordu oturduğu taşın üzerinde. Ancak alınacak kararları Oscy'nin içgüdüsüne bıraktığından arkadaşına göre daha rahattı. Zaten alınacak önemli kararları hep Oscy alırdı. Johnny Stella'yla okulun bahçesinde kavga etmesini öneren de o olmuştu. «Git herifin gözünün üzerine yumruğu patlat. İlk yumruk senden gelirse oğlan yıkılır,» demişti boks eğitmeni Oscy.

Hermie başını kaldırıp Stella'nın göklerde gezinip gezinmediğini araştırdı. Yoktu boklu martı. Herhalde bir yerlere gidip tıkınmaya başlamıştı gene. Midesi dolunca nasıl olsa gelir, diye düşündü Hermie.

Benjie arka kapıyı aralayarak bir gölge gibi

süzüldü dışarı. Elinde bir şey vardı oğlanın. Yeşil bir bornoza sarılmış, kuşakla da fiyongu tamamlanmış bir armağan. Oscy paketi kaptığı gibi yere çöktü. İzcilik günlerinden arta kalan el yatkınlığıyle Benjie düğüm üzerine düğüm atmıştı.

— Ulan ne diye bu denli sıkı düğümledin?

— Bilmem. Yere düşsün istemedim evden çıkarken.

Benjie kapıdan çıkabilecek annenin korkusuyle tir tir titriyordu.

— Çabuk olsana biraz!

— Çabuk olamam. Senin yüzünden günümü düğüm çözerek geçireceğim. Allahın beyinsizi!

Oscy, yeşil kadife makarnalarla oynuyor, küfür yağdırarak çözmeye uğraşıyordu düğümü.

— Annem çıkarsa...

— Hermie, çakın var mı?

Benjie bir anda kaskatı kesildi.

— Eğer kuşağı kesersen polis çağırırım Oscy. Haberin olsun. Evden yürüttü derim. Kuşak olmazsa bornozun önünü kapayamam.

— Önünü kapayıp da neyi saklayacaksın? Göbek deliğini mi?

Oscy bir an sırıttıktan sonra *Gordion*'un düğümüne eğildi gene.

— Sittir bok!

— Sus be! Bayılttın valla!

Oscy düğümü çözüp bornozu açtı. İçinden birkaç tane kitap çıkmıştı. Oscy sırtından eksik etmediği eşofman üstünü çıkardı ve kitapları sarıp sarmaladı alelacele. Paketini koltuğunun altına kıstırıp başıyle Hermie'ye kendini izlemesini işaret etti.

Hermie, arka kapının önüne diz çöküp dürbünle kendilerini seyreden Benjie'ye son bir kez baktıktan sonra Oscy'nin arkasından yürümeye başladı. Benjie'yi kumsalda otururken görüyor gibiydi. Tatarcık, elinde dürbün gökleri araştırıyor elindeki deftere not alıyordu:

«5:15 bir kuş...... 5:27 bir kuş daha...... 5:41 bir başka kuş...... 5:47 Allahın belâsı bir kuş daha...... 5:48 sittir bok Oscy.»

Hermie, Oscy'nin arkasından yürüyordu şimdi. İri, elindeki paketi sanki içinde İsa'nın kellesi varmış gibi büyük bir dikkatle taşıyordu. Yapılacak işlerin kümeste yürümeyeceğine karar vermişlerdi. Çok yol üstüydü pislik yuvası. Hermie'nin odasına gitmek daha akıllıca bir davranış olacaktı. Tabiî bu karar verme Oscy'nin baskısı altında noktalanmıştı. Hermie içgüdüsel bir karşı koymayla odasında herhangi bir şeyin yapılmasını istememişti. Ancak Oscy bu bilimsel araştırmanın sonucunda meyveleri toplayanın Hermie olacağını öne sürerek oda faslını kısa kesmişti.

Eve gelince ilk kez Hermie girdi içeri. Yolu en iyi bildiğinden karşılaşabilecekleri tehlikeyi sezebilir, Oscy'ye anında haber verebilirdi. Arka kapıdan içeri sızdı. Adadaki tüm arka kapılar gibi bu da yeni diş yaptırmış bir kocakarının takma öğütücüleri gibi gıcırdıyordu. Ancak Hermie, bu kapının üstesinden gelmiş, feryatlarına pamuk tıkamıştı. Haftada bir gün yağlıyordu kapıyı. Ailesi gibi, konuşmak istemediği kişiler ön bahçede yavşaklaşırken arka kapıdan tüymenin yolunu böylece güven altına almış oluyordu.

Neyse, Hermie ayak parmaklarının ucuna basarak kapıdan içeri kaydı. Oscy'le İsa kellesi de arkasından geliyordu. Arka merdivenlerin gözden geçirilmesi gerekiyordu şimdi. Hermie önden sürünmeye devam etti. İspiyoncu, basamağı Oscy'ye işaret etti eliyle. Yıllarca uğraşarak geliştirdikleri *Kızılderili; sessiz emekleme* tekniğini büyük bir başarıyla uyguluyorlardı. Üst kata gelince sağa dönüp Hermie'nin odasına geldiler. Hermie günde yarım saat harcayarak yağladığı tokmağı çevirdi. Bir iki damla yağ da eline sızdı. Önemi yoktu pisliğin. Kapıyı açtı. Sessiz. Yumuşak. Dertsiz. Büyük bir başarı! Bravo! Aferin!

— Yeni temizledim!

Oscy'yle Hermie birbirlerine baktılar. Hortlak Ananın sesiydi bu. Evin içinde, bir yerlerdeydi. Ampulün içinde? Duvardaki tablodan sesleniyor da olabilirdi. Bin gözlü iki bin kulaklı ana. Bir ruh gibi beyaz giysiler içinde evi uçarak dolaşırdı kadın. Buz gibi soğuk bir ölüm fısıltısıyla «yeni temizledim,» diyebilen anne. Bu üç sözcüğün anlamı çok derindi. «Evde olduğunuzu biliyorum. Evi kirletmeyin. Yatakların üstüne oturmayın. Eğer yanındaki Oscy'yse ona söyle, gömleğini bir yere değdirmesin. Buzdolabından yiyecek aşırmayın. Envanter yapıp her şeyi katalogladım. Yemeye iki saat var. Tıkanıp da yemek yemezsen gece de sokağa çıkamazsın!!!» diyordu aslında Hermie'nin annesi.

Hermie annesine karşı gelme dileğiyle kapıyı o denli çarptı ki duvarda Penny Singleton titredi; son anda Basri'nin elini tutarak düşmekten kurtuldu.

Ev sahibi kapıyı kilitledi. Ancak bunu yeterli

bulmayan Oscy kapıya bir de iskemle dayadı. Yatağa doğru yürüdü.

— Sakın yatağa oturma!

— Neden?

— Annem anlar.

— Üzerine oturmayacaktım zaten.

Elindeki leş gibi paketi yatağa fırlattı. Hermie eninde sonunda annesinin bu kokuyu burnuna çekip bir polis köpeği gibi iz aramaya çıkacağını iyi biliyordu.

Oscy düğümü çözdü ve kitaplar kendilerini şehvet parıltılarıyla seyreden gözlerin önüne serildi. Oscy en üstteki kitabı sanki saatli bombaymış gibi eline aldı. Koyacak bir yer aradı gözleriyle.

— Şuraya koy... –dedi Hermie eliyle masayı göstererek.

Oscy bir cerrah ciddiyetiyle masanın üzerine bıraktı kitabı. Asistanına dönerek sert bir sesle, –kâğıt, kalem, –diye buyurdu.

Hermie başını evet anlamında salladı.

— Karbon kâğıdı da getir. Yoksa iki kez yazmam gerekecek.

— Neyi?

Oscy cevap vermedi. Elini uzatmakla yetindi. Hermie anında, kendine uzatılan bu avuca kalem, kâğıt ve karbonu koyuverdi. Karbon kâğıdı Nuh'un gemisiyle gelenlerdendi. Değil kopya için kullanmak köpeğe tuvalet kâğıdı olarak bile verilmezdi. Oscy kaldırıp cama doğru tuttu. Işık bile geçiriyordu rahatlıkla!

— İşimize yarar, –dedi Oscy.

Oscy iskemleyi çekip masanın yanına oturdu.

Kitabın «*içindekiler*» bölümünü açtı; aradığını bulduktan sonra da, –ahhhhh, -diye iç geçirdi.

Hermie yatağa uzanıp tavana dikti gözlerini. Yağmurun damdan sızarak tavanda bıraktığı iz Lana Turner'in çıplak vücuduna benziyordu.

— Ne yapmaya çalışıyorsun Oscy?

— Senin iyiliğini düşünüyorum... –dedikten sonra–: ahhh! –diye inledi genç.

— Ne ahhh çekip duruyorsun be?

— Cinsel ilişkiler bölümüne bakıyorum. On iki maddelik bir açıklama var burada. Sayfa 664'den başlıyor 678 de bitiyor. Her şey yazılı Hermie. Kafasını kullanan bir vatandaş, bizim için hazırlayıp yazmış bunları.

Hermie yatakta yuvarlanarak Oscy'nin yanına doğru süründü.

— Ne diyorsun sen be?

Oscy aradığı sayfaları bulmuştu. Not almaya başladı.

— Sen rahatına bak Hermie. Gereği olunca çağırırım seni!

Hermie sırt üstü uzandı yatağın üstüne. Geleceğini biçimlendirmek, yeni bir yön belirleyip arkadaşını o yolda eğitmek artık Oscy'nin bileceği işti. Duvarlarını süsleyen haremine baktı. June Haver adlı yıldız adayı mavi gözlerini kırpıştırarak sırıtıyordu Hermie'ye. Ne diye gülüyor bu karı be, diye düşünerek sinirlendi Hermie. Penny Singleton ancak gülümseyebilirdi bu duvarlarda. Komodinin üzerindeki «Özgürlük» dergisini alıp karıştırmaya başladı. Bazen iyi şeyler olurdu bu dergide. Reklamları okudu sıkıntıdan. *Goodyear Lastikleri,*

arabasını seven şöförün lastiği olduğunu bağırıyordu. *Amerikan Deniz Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı*, ilkbahara değin 32.000.000 dolarlık yatırım yaptıklarını müjdeliyordu. *Oldsmobile*, motoru Amerikan arabasına büyük bir güçle sokan ilk taşıt olduğunu bildiriyordu. *Armour Et Fabrikaları* da Hermie'yi yılın en iyi beslenen askerleri olan Amerikan askerleriyle tanışmaya çağrıyordu(?).

Hermie arada bir Oscy'nin homurdandığını da duyuyordu bu arada. Arada sırada ıslık da çalıyordu cerrah. Hermie, can sıkıntısından dergideki kıpkırmızı, kiraz dudaklı bir kızla öpüşmeye başladı sonunda. Yüzünü dergiyle kapladığından biraz sonra uykusu geldi ve daldı. Yirmi dakika kadar uyumuştu. Gözlerini, Oscy'nin homurtuyla karışık çıkardığı anlamsız seslerin tokatlamasıyle açtı.

— Oscy....

— Kes sesini Hermie. Bitmek üzere.

Yanındaki eşofmanın koluyle alnındaki terleri sildi.

— Ulan ne yaptığını söylesene!

— İki kopya. Biri senin, biri de benim. Yanından hiç ayırmayacaksın. Sürekli olarak ezberlemeye çalışacaksın.

— Neyi lan oğlum, neyi?

— On iki maddeden meydana gelen cinsel ilişki kitabını. Hem burada ne yaptığımı sanıyorsun sen? Hayranlarımın yazdığı mektupları mı cevaplandırıyorum?

— Cinsel ne?

— Hermie, kolunun altına bu kitabı sıkıştırıp kadının yanına gidemeyeceğine göre ben de

sana özetini çıkarıyorum. Bunu okuyup iyice bellersen, başarıya ulaşırsın.

Hermie, yerinden şöyle bir doğrulup bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Şimdi anlıyordu yıllardır kuşku duyduğu şeyin doğru olduğunu. Kuşkusunu, dayanamayarak seslendirdi:

— Oscy sen delisin!

— Hayır kurnazım. Tilki gibi.

Bir yandan elindeki kâğıtları dolduruyor, bir yandan da sırıtıyordu.

— Hermie ya sen o kadınla yatarsın ya da gerçek nedenini öğrenirim.

— Neyin gerçek nedenini?

— Kadınla yatmayışının.

Hermie, Oscy'nin sözlerini duymuştu ama, kabullenemiyordu bir türlü.

— Oscy ben o kadınla yatamam!

— Eğer istersen yatarsın.

Oscy başını kaldırmadan yazmaya devam ediyordu.

— Yapamam Oscy!

— İstemiyor musun yoksa?

— İstemez olur muyum?

— O zaman dert etme. Ben sana yolunu gösteririm.

— Oscy benim bu kadına... saygım var! Ona şey yapmak istemiyorum.

Oscy başını kaldırmadan birinin dedesi gibi kesik kesik öksürdükten sonra kalemi elinden bıraktı. Gözlerini Hermie'ye dikti. Thomas Edison bile kendine deli diyenlere bu denli garip bakmamıştı.

— Hermie, söylemek istediğim şeyi anlamamazlıktan geliyorsun galiba! Bir kadına saygı duymak güzel şeydir. Demokratik, insancıl bir duygudur saygı. Ancak onun da sana saygı duyması gerekir. Kadını düzmezsen sana nasıl saygı duyacak?

— O da ne demek?

— Oğlum kadınlar kendileriyle yatmayan erkeklere saygı duymaz?

— İnanamıyorum!

— Ama doğru... Ağabeyim söylemişti bana. Kadınlar böyledir. Sana elleme izni vermeseler bile kendilerini mıncıklamanı isterler. Yaptırmak başka, istemek başka. Bu nedenle de senin yapman gerekiyor.

— Galiba haklısın.

Hermie bir yıl yaşasa bu denli şekilsiz, bu denli ters bir mantığın yumurtladığı kadın arzularını anlayamazdı. Oscy'nin salak olduğuna karar verdi sonunda. Herifçioğlunun her dediği bir başka mantıksızlık örneğiydi zaten. Kışın, *Loew* Sinemasının balkonundan bilya atıp, yakalanmayacaklarını söylemesine karşın enselenerek üç hafta sinemaya giremeyen kendileri değil miydi? *King Kong*'u seyredemedikleri gibi *Tarzan'ın Serüvenleri*'ni de kaçırmışlardı. Gelband'ın dükkanından resimli romanları yürütelim, kimsenin ruhu duymaz diyen gene Oscy'ydi. Gelband'ın tokat izlerini hâlâ taşıyordu suratında Hermie. Yok, yok... Eğer geleceğine güvenle bakmak istiyorsa Oscy'yi dinlememesi gerekiyordu. Ulan Oscy, bir gün gelecek ya hapisane köşesinde ya da Mafya kurşunuyle yengen olup gideceksin!

Oscy ayağa kalkıp yazdığı seksoloji eserinin bir kopyasını Hermie'ye uzattı.

— Al bunu Hermie. Eğer on ikiye kadar sayabilirsen karıyı da yatağa atabilirsin artık. Orijinalini sana veriyorum. Karbonu da benim. Bellemeye başla.

Hermie elindeki kâğıda baktı. Bir'den on ikiye dek numaralanmıştı. Sanki *On Emir*'i yazmış, cinsel ilişkinin nasıl başlatılıp bitirileceğini kullarına buyurmuştu.

— Oscy...

— Sus Hermie. Ezberliyorum.

— Oscy...

— Sussana be!

Hermie elindeki kâğıda çevirdi gözlerini. Sürüyle garip kelime vardı o güne dek görmediği. Mutlak Oscy bunları yanlış da yazmıştı.

— Oscy, bunlar çok saçma!

— Ne?

— Üçüncü madde.

— Nesi varmış?

Bir saniye önce bateri çalan sol elinin parmakları şimdi yumruk olmuştu.

— Bu sözcüğü hiç duymadım!

— Latince de ondan. İlk herifler Latindi.

— Nasıl söyleneceğini bile bilmiyorum.

Oscy elindeki kâğıdı masanın üzerine attı.

— Ulan söylemen gerekmez. Yaparsın olur biter.

— Öyle mi? Sana kötü bir haberim var: Ben bu aletin nerde olduğunu bile bilmiyorum.

Hermie kendine akıl dersi veren bu genç salağa çok kızmıştı.

— Hele şu madde dört! Ne demek bu sözcükler be!!

Oscy önündeki listeye bir göz atıp dördüncü maddeyi aradı; buldu.

— Bu da Latince Hermie! Tümü Latince.

Bu denli aptallık sana yaraşmıyor diyen sulu gözlerle baktı Oscy arkadaşına.

— Öyle mi? Ulan be hıyar, kadına mı sorucam ben bu aletlerin neler olduğunu? Ha?

Oscy başını tavana kaldırmış, yukarıdaki seksoloji uzmanının yardımını diliyordu.

— Ulan bu alet dediklerinin tümü aşağı yukarı aynı yerde. Ara bulursun. Hem bu işler tek başına yapılmaz ki... Kadın da sana yardım edecek.

— Onun eline de bu Allahın belâsı on iki maddeyi mi tutuşturacağız!

— Ona gerekmez bunlar. Sana yardım edecek o kadar.

— İnşallah. Çünkü o bana yardımcı olmazsa ben bu işin içinden çıkamam.

Hermie matematikten az buçuk anlardı amma Latince dersine girmemek için türlü bahaneler uydurmuştu geçen yıl. Bildiği tek şey Galler'in üçe bölündüğü, Sezar'ın da *Veni Vidi Vici* diye bir şeyler geveledığiydi...

Oscy gene konuşmaya başlamıştı. Bir yandan ders veriyor öte yandan da işaret parmağıyle elindeki kâğıda vuruyordu.

— Altıncı madde çok önemli Hermie...

Hermie, elindeki listeye baktı. Oscy ne derse desin altıncı madde anladığı kadarıyla «Okşama» bölümüydü.

— Okşama! –dedi ciddî bir sesle Hermie. Sanki söylev vermeye hazırlanıyordu.

— Evet... –dedi Oscy.

— Ulan hâlâ anlayamadım ne yapılması gerektiğini. Kadına gidip, «N'aber hanım? Birazcık *okşamaya* ne dersin» mi diyeceğim?

— Sana söyleyip duruyorum Hermie. Ancak şu kaz kafana bir türlü söz girmiyor bugün. Bir şey söylemen gerekmez.

— Öyle mi? İkinci maddede, konuşmanın gerekli olduğunu neden yazdın o zaman?

— Aferin Hermie, aferin! Çok iyi gördün doğrusu. Ama o ikinci madde. Biz şimdi altıncı maddeye geldik. Oraya varınca konuşma falan kesilir. İnlersin yalnız, homurdanıp nefes alırsın.

— Hasta olduğumu sanır o zaman da!

— O da inleyip homurdanacak.

— Epeyi gürültülü olacak bu iş desene...

— Radyoyu açarsın.

— Ya radyo yoksa?

— O zaman açmazsın.

Oscy birden sinirlendi.

— Bu saçma sapan sorularından bıktım be! Şu bok yiyen listeyi bellemeye çalışıyorum. Senin çenenden iki madde bile öğrenemedim henüz.

Birden durakladı Hermie. Acaba Oscy neden kendine bir kopya çıkarmıştı?

— *Sen* ne diye ezberliyorsun ki?

— Miriam.

— Miriam?

— Evet. Miriam. Hatırladın mı Miriam'ı?

— Miriam'ı mı düzeceksin?

— Tabiî. Ne var ki bunda? Plajda cankurtaranlardan ikisini konuşurken dinledim. Miriam'dan söz ediyorlardı. Benim Miriam'dan...

— Nereden biliyorsun aynı Miriam olduğunu?

— Ulan pislik atma. Biliyorum benimki olduğunu.

— Adada on bin tane Miriam vardır en azından.

— Vardır ama benimki gibisi yoktur. O memeler, kolay kolay iki kişide olmaz. Herifler benim Miriam'dan söz ediyordu.

— Çok eminsin kendinden değil mi? Güveniyorsun...

— Güvenirim ya! Senin de kendine güvenin olsa benim gibi bir tasmacıya gerek duyamazsın.

— Sen benim güvenimi hiç merak etme. Bende seninkinden daha fazlası var. Ancak ben senden çok daha gerçekçiyim.

Bağırmaya başlamıştı Hermie. Eğer *Hortlak Ana* çevrede voltalıyorsa başının belâya, kendinin de helâya girmesi an meselesiydi. Ancak Hermie o denli sinirlenmişti ki sesini kısacağına büsbütün yükseltiyordu.

— Hem bu tasmacı falan da n'oluyor?

— Hav-hav.

— Ulan Oscy, senin bu on iki maddeyi aynen yapsam, kadın hamile kalabilir. Bu yaşta kimsenin çocuğuna bakacak durumum yok benim! Kendi çocuğumun bile nafakasını çıkaramam. Böylece şu on iki maddeyi al, uygun bir yerine sok.

Oscy sinirlenmemişti. Şaşırmıştı yalnız.

— Çok aptalsın ha.

— Ağzından çıkanı kulağın duysun. Burası benim evim.

— O denli salaksın ki inanamıyorum!

— Aptal olabilirim amma baba olmam. İki yanlış, bir doğru yapmaz(?). Onun için canın cehenneme!

Hermie kavga etmek için bahane arıyordu şimdi. Oscy'yc çaktırmadan sağına soluna baktı. Kullanabileceği bir silâh arıyordu. Kitabı seçti sonunda.

Bu arada Oscy, kutlanması gereken bir serinkanlılık örneği veriyordu. Beş aşağı beş yukarı altmış kadar *yumruk sallamak için tahrik sözcüğüne* hedef olmuştu. Ne var ki kılını bile kıpırdatmıyordu.

— Kendini ve de kadını korursun Hermie. Lastik kullanırsın. Balon, prezervatif, torba takarsın. Duydun mu bunları hiç?

Hermie cevap verme gereğini duymadı. Tabiî biliyordu lastiğin ne olduğunu. Umursamaz bir esneyişle elindeki kâğıdı buruşturup yere attı. Artık eldiveni Oscy'nin suratına vurmuş; savaşa çağırmış oluyordu hasmını.

Oscy ayağa kalkıp Hermie'ye doğru yürüdü. Hermie, Oscy'yi öldürürse başının derde girmeyeceğini biliyordu. Kanunda, hırsızları öldürebilirsin diye bir madde vardı ya? İşte o da bu maddeden yararlanabileceğini umuyordu. Oscy, Hermie yaklaşıp beş saat otuz iki dakika kıpırdamadan yüzüne baktıktan sonra eğilip yerden kâğıdı aldı. Hermie büyük bir kolaylıkla Oscy'nin ense köküne bir judo kesmesi atabilirdi. Ne var ki böyle aşağılık, kalleş numaralar Japonlarla Naz'lere özgü dav-

ranışlardı. Oscy, ne olursa olsun, aslan, Tarzan Amerikalıydı. Hem de öz be öz Amerikalı...

Oscy, elinde kâğıt, doğruldu. Masaya dönüp iki eliyle üzerindeki buruşukları, kırışan yerleri düzeltmeye çalıştı.

— Allahtan orijinalini sana vermiştim Hermie. Eğer kopyası olaydı ayvayı yemiştin. Sağa sola bulaşırdı sözler.

— Sittir bok Oscy!

Oscy iç geçirip kâğıdı düzeltmeye devam etti.

— Hermie bu sözler sana hiç yakışmıyor. Kişi de, arkadaşım dediği birinden bunları duyunca üzülüyor doğrusu.

— Sittir bok Oscy! Sen bir aptalsın! Tamam mı?

— Benjie'den beklerim böyle sözleri. Ama senden...

— Hav-hav sensin.

Oscy elini arka cebine atıp cüzdanını çıkardı. İçini açtı.

— Benim lastiğim var.

Deri taklidi cüzdana oltaladı parmaklarını.

— Ağabeyim askere gittiğinde bana verdi bunu.

Ve oltanın ucunda can çekişen sarı, parlak kâğıda sarılı yuvarlak bir şey çıkardı.

— O zamandan beri yanımdan ayırmam. Bana şans getirir. Talih kuşu gibi bir şey bu!

Hermie, Oscy'nin avcunda can çekişen altın yaldızlı pakete baktı. Güneş ışınlarını da yemiş, flasterden daha çok parlıyordu. Sarılı olduğu kâğıdın altın rengi prezervatife paha biçilmezlik havası veriyordu. Hermie o güne dek herhangi bir şeyi bu denli çok arzulamamıştı. Bisikletten, eşof-

mandan, futbol topundan çok, ama çok daha fazla istiyordu bunu. Ve yaşamında ilk kez, insanların kendilerince büyük değer taşıyan şeylere sahip olmak için nasıl adam öldürdüklerini anladı...

Oscy, Hermie'nin gözlerinde yanıp sönen pırıltıları gördü. Elini oynatarak güneş ışınlarının vurmasıyle daha da parlaklaşan cinsel simgenin Hermie'yi büyülemesini sağladı. Gerçekte bu o denli zor bir iş değildi. Nasıl olsa Hermie günün büyük bir kısmında uyurgezer gibi dolaşırdı.

— İşte Hermie. Gerekli her şey burada.

Doğunun uzun sakallı Budist rahipleri gibi hırıltılı bir sesle mırıldanıyordu sözcükleri.

— Kâğıttaki on iki madde ve bu avcumdakinden başka hiç bir şey gerekmez. Kadını bir iki kez öpüp izin istersin. Banyoya geçer zırhını takarsın. Kadın onu görünce zaten çıldırır zevkten.

Ufacık paketi gene oynattı avcunda. Hermie'nin gözbebekleri esrarkeşlerinki gibi büyümüştü. Duyguları *Olimpus* dağının tepesinde cirit atıyordu. Jokey marka donuyla pantolonunun düğmeleri dayanıklılık deneyini, büyük bir başarıyle veriyorlardı. Aferin donla düğmeler! Sınavı kazandınız!

— Nasıl buldun Hermie? Ha? Hermie? Hermie?

— Ne istiyorsun karşılığında?

Oscy yüzüne yumruk, beynine kurşun yemiş gibi sarsıldı.

— Ağabeyimin armağanı dedim ya sana. Verirsem bunu, ailemizin şerefi iki paralık olur. Gidip satın alman gerekir Hermie. Erkek dediğin parasını bastırıp alır bundan bir tane.

Hermie'nin duyguları sislenmişti. Beynindeki

ev kadını, halı silktiğinden kavrama duyusu tozlanmıştı biraz.

— Ne kadar yiyecek kuponu gerek?

— Yiyecek kuponu mu? Ne yapacaksın ki bu aleti? Yiyecek misin yoksa?

— Karneyle alınmıyor mu bunlar?

— Ne diye karneyle alınsın?

— Bilmem. Askerlere vermiyorlar mı tümünü?

— Hayır! Siviller de istedikleri kadar alabilirler. Yoksa ülkenin her yanından buğday gibi bebek fışkırır. Çok salaksın Hermie!

— Ama lastikten yapılıyor bunlar. Lastik de karnesiz alınmaz ki!!!

— İnanamıyorum Hermie. Gerçekten kulaklarıma inanamıyorum. Ulan ne diye burada oturup seninle çene çalıyorum ki ben!

Oscy pencereye doğru yürüdü. Bir an atlamayı düşündü. Miriam aklına gelince vazgeçti.

— Hermie! Eczaneye gidip paranı bastırır alırsın. Bu kadar zor mu dediklerimi anlamak? Tanrım sen bana yardım et!!

Hermie bir konuda Oscy'den daha yeteneksiz olduğunu ispatlamanın verdiği aşağılık duygusuyle saldırıya geçti.

— Eczaneye falan girip alamam. Hem benim yaşım daha küçük. Kadınlar da eczaneden öteberi alır. Ya enselenirsem?

— Peki eczaneden almayıp da nereden alacaksın? Manavdan mı?

Hermie'nin bu aptallığıyle daha ne kadar bir süre güreş tutabileceğini, kendini kaybetmeden konuşmayı uzatabileceğini bilmiyordu Oscy. Bildiği

tek şey Hermie'nin büyük bir salak olduğuydu.

Hermie bu tartışmayı kaybetmek üzere olduğunu anlayıverdi. Ancak Oscy'nin avcundaki alet için, dünyadaki tüm hormon iğneleriyle vitaminlerden daha önemliydi. Üçkâğıtçı bir yöntem denemenin iyi olacağına karar verdi sonunda. Faust'u kazıklayan Şeytan gibi davranmanın zamanı gelmişti.

— Oscy sen benim en iyi arkadaşım olduğuna göre lastiği bana vermen gerekir.

— Ne?

Oscy bu sözleri duymamış olmak istiyordu.

— Ancak en iyi arkadaşım olmadığını şimdi anlıyorum!

— Efendim?

— Oscy, kendime saklayacağımı mı sanıyorsun? Kullandıktan sonra geri veririm sana.

Oscy bir an cevap vermedi. Vurulmuş gibi sarsıldı gene. Çok sarsılıyordu bugün nedense. Birden elleriyle midesini kavrayıp yatağın üzerine attı kendini. Bir yandan gülüyor, bir yandan da hıçkırır gibi bir ses çıkarıyordu. Hermie hiç bir şey anlamamış, bön bön bakıyordu arkadaşının bu saçmalığına.

— Hermie... Ha ha ha! Hermie sen galiba homosun!

— Sağol Oscy. Çok teşekkür ederim.

Hermie bir sol vole yapıştırdı yatağın ayağına. Bu sert vuruşun Oscy'nin beynine dek ulaşıp bir dinamit gibi patlamasını diledi. Aslında dinamit elinde olsa Oscy'nin kıçına bağlayıp havaya uçuracaktı oğlanı.

Oscy birden yataktan fırladı. Sözlü bir saldı-

rıya girişti; elleri yel değirmeni gibi dönüyordu havada.

— Lan serseri. Bu alet bir kez kullanılır. Hem de bir kişi tarafından. En iyi arkadaşlar bile aynı lastiği ortaklaşa kullanamaz.

Hermie arkadaşına doğru bir adım attı.

— Bağırıp çağırma lan deli gibi. Bak bu son uyarışım olsun!

Oscy tüm gücünü harcayarak Hermie'nin bu aptallığını, mankafalığını çözümlemeye uğraşıyordu.

— Hermie, ben tüm bunları senin için yapıyorum. Sen bilmiyorsun ama ben çok iyi biliyorum. Sana yardım etmek istiyorum.

— Sen neyi biliyorsun da ben bilmiyorum?

— Senin hazırlanman gerektiğini.

— Hadi ulan saçmalama.

— Gerçeği söylüyorum. Zamanın geldi. Saat on ikiyi çalıyor Hermie. Davranman gerekiyor. Çükün de biliyor bunu, ancak beynin Benjie'den ders aldığı için gerçeği bir türlü kavrayamıyor.

— Öyle mi? Ben unutmak istiyorum. Tamam mı aslanım? Karı falan istediğim yok benim!

— Olmaz.

— Ne demek olmaz?

— Her şey hazır.

— Nedir hazır olan?

— Kumsalda sosis kızartacağız. Ben ve Miriam.

Oscy bir an durdu. Sözlerinin Hermie'ye erişmesini bekliyordu.

— Sen ve Aggie.

Hermie'ye doğru yürüyüp kolunu sevgili dostunun omzuna attı.

— Alın yazısı Hermie. Seni seyrediyorum günlerdir. O kadından başka hiç bir şey düşünmüyorsun. Şimdi hazırsın artık. Ancak *onun* için değil. Birini kullanarak seni bileylememiz gerek. Bu sabah sen alnını dudaklatırken ben de kumsala inip Miriam'ı buldum. Her şeyi ayarladık. Aggie'ye söyleyecek. Oldu mu aslanım? Tamam mı arkadaşım?

— Aggie mi? Yahu Aggie'den hoşlanmadım birader. Ben de burda oturmuş *ondan* söz ettiğini sanıyordum. Biliyorsun ya... ondan işte!!!

Oscy, «kısmet» dercesine omuz silkti.

— Hermie, dediğim gibi, sen daha şampiyonluk maçına hazır değilsin. Ringe çıkacak kadar tecrübeli olmadın. İlk önce Aggie'yle bir iki raund dövüş, sonra onunla karşılaştırırım seni. Hem Aggie'den başka kimse yok elimizde.

Oscy, hazırlayıp verdiği «On İki Maddede Cinsel Eğitim»i eline tutuşturdu oğlanın gene.

— Bunları belle. Yakında iyi bir aygır olacaksın. Sana güvenim sonsuz.

Hermie donup kalmıştı.

— Sen delisin.

— Evet deli. Kaçık... –diyerek manyakça güldü Oscy. Birden ciddîleşti–: Hermie, on ikinci maddeye dek hepsini ezberle demiyorum sana, çünkü mucizelere inanmam. İkinci maddeye dek gelsen bile yeter benim için. Hiç olmazsa denediğini anlarım.

— Olmaz. Aggie için kellemi koltuğa alamam. Sakat hem o. Memesinin ucu olmadığı gibi, dili de yok.

— Şimdi meme konusunu boş ver. Hem konuşabiliyor Aggie.

— Nereden biliyorsun?

— Miriam'a sordum. O yalan söylemez. Aggie'nin konuştuğunu söyledi.

— Sen de dilsiz olduğunu sanmıştın karının di mi?

— Evet. Hermie, şimdi bunları bırakalım. Yakında bana teşekkür edeceksin bu iyiliklerimden ötürü. Sen lastikleri al da gel, ben de sosisleri getiririm.

Kişi, silindire karşı koyabilir mi? Hele en iyi arkadaşı silindir biçimi beynini yıkayıp eziyorsa! Polisi ya da anasını çağırıp ben yarın akşam Aggie'yi düdüklemek istemiyorum. N'olur beni kurtarın diyemez ki!

Hermie o gece doğru dürüst uyuyamadı. Tüm düşlerinde zıpçıktı gibi dikiliveriyordu karşısına Oscy. Bu ilk maçtan sonra yeşil gözlü şampiyona karşı dövüşecekti. Hermie baş ucundaki lambayı yakıp notları ezberlemeye başladı... Latince olması da önemli değildi artık. Kısa sürede Latinceyi ana dili gibi öğrenebilirdi insan. Yeter ki istesin ve çalışsın. Belki de Latinlerin yetiştirdiği en büyük fuhuş uzmanı olup çıkardı kısa sürede. *Latinya*'ya, neresiyse, gidip kurs bile açabilirdi...

15

Yılların yıpratamadığı iki genç Kazanova, Hermi'yle Oscy yaptıkları planın verdiği güvenle yürü-

yorlardı. Neft yağı niyetine kıçlarına sürebilecekleri *lastiksel* merhem düşlerini gerçeğe dönüştürecek, yaşantılarının bunalımlardan sıyrılmasını sağlayacaktı.

Oscy, tehlikeli alışverişe girişmeyeceğinden, üzerinden eksik etmediği eşofmanı geçirmişti sırtına. Hermie de adadaki tek kravat takan kişi olarak babasının boyunbağını beyaz gömleğine bağlamıştı. Her şeyi birkaç kez gözden geçirmiş, planın tüm aksaklıklarını yamamışlardı. Eczanenin önünde Oscy kıç cebinden mızıkasını alıp «Ali Baba'nın Çiftliğini» çalmaya başladı. Eğer bu şarkıyı gerçek bir çiftlikte çalaydı tüm sütler anında kesilirdi.

Oscy'nin erketeciliğini Hermie istemişti. Geceleri Yürüyen Anne'nin eczane yakınlarından geçme ihtimali kuvvetli olduğundan Oscy ıslık ya da mızıka nağmeleriyle uyaracaktı arkadaşını. Hermie derin bir soluk alıp havayı ayak parmaklarına dek çektikten sonra başıyle Oscy'yi selâmladı; umursamaz bir hava vererek kendine, eczaneden içeri daldı. Ne var ki kapıya bağlı zil *zıııırt* diye öterek Hermie'nin gelişini eczacıya bildirdi. Birden buram buram ter boşandı her yanından.

Ter kokması söz konusu olamazdı. Koltuklarının altına sürdüğü deodorant dirsekleri yanına değip de koltuk altı atletine sürttü mü *şşşttt* diye kaygan bir ses çıkarıyordu. Hermie, ellerini cebine sokup suçlu suçlu inceledi göz kapaklarının altından çevresini.

Duvarın dibindeki tezgâhın arkasında eczacı Mr. Sanders duruyordu. Ters suratlı, nemrutun biriydi yaşlı adam. Onun hemen önünde bir hanım

müşteri vardı. Dükkânın içinde dolaşan bir başka kadın da elindeki listeye göz atarak diş macunu, kolonya gibi ıvır zıvırları alıyordu. Hermie'nin gözleri flasterlere takıldı. Acaba indirimli satış var mı diye düşündü. Bu geceki ön karşılaşmadan sonraki şampiyonluk maçı için en azından üç beş yüz flaster gerekecekti nasıl olsa!

Tezgâh önündeki kadının, parasını verip dükkândan çıktığını gördü. Kapıyı açtı kadın ve Oscy'nin mızıkasından «Ali Baba» benzeri bir çiftlik nağmesi kaçıp elinde olmayarak yüzünü buruşturttu Hermie'nin.

Hermie diş macunlarının küme küme dizildikleri tezgâhçığa doğru yürüdü. Boş tüplerin atılmamalarını buyuran çatık kaşlı Roosevelt'in resmi vardı diş macunlarının yanında. Ses çıkarmadan türlü çeşitli banyo malzemesi alan kadının gitmeye hiç niyeti yoktu anlaşılan. Elindeki plastik torbaya hababam öteberi dolduruyordu. Hermie'nin sinirleri her an kopabilirdi. Hele kendine doğru yürüyen Mr. Sanders, asabının daha da laçkalaşmasından etkili oldu.

— Bir şey mi istemiştin? –diye konuştu adam boğuk boğuk.

— Önce hanımefendinin işini görün de... –diyerek eliyle kadını gösterdi .

Kadın yardım edilsin istemiyordu besbelli. Gülümseyerek dolaşmaya devam etti. Küçük yaştakilerin prezervatif almalarını önlemek için, belki de Sağlık Bakanlığı tarafından görevlendirilmiş bir memureydi bu! Hermie, beyninin bir köşesine not alıp Oscy'ye eczanede dedektifler dolaştığından, bir da-

ha buradan herhangi bir şey yürütmemesini yazdı. Mr. Sanders tezgâhına dönüp kirli kaplı bir defter çıkararak envantere başladı.

Hermie elleri cebinde, *Karlı Günler* adlı şarkıyı ıslıkla çalarak serinlemeye çalışıyordu. Yavaş yavaş kapıya doğru yürüdü. Mızıkanın sesini daha iyi duyabiliyordu şimdi. Boğazlanmak üzere olan tavuk gibi haykırıyordu Oscy'nin müzik (?) aleti. Zil çaldı ve Mr. Sanders başını kaldırıp Hermie'nin herhangi bir şey almadan dükkândan çıkışını seyretti.

Oscy tavuğu boğazlamaktan vazgeçerek başını çevirip, yanında bitiveren Hermie'ye baktı. Arkadaşı derin derin nefes alarak deniz havasını tüketmeye uğraşıyordu.

— Her şey tamam mı Oscy?

— Evet... –dedi Oscy.

— İyi.

Başını kaldırıp bulutlara baktı Hermie. İşi olmadığında, bulutlardan insan görünümleri biçimlendirmek hoşuna giderdi. İşte Clark Gable tepesinden geçiyordu. Lana Turner, Oscy'nin nefret ettiği Bette Davis...

— Aldın mı? –diye sordu Oscy.

— Hayır. Alıcam ama!

— O zaman git de alsana!

— İçeride bir kadın var.

— Öyle mi.

Oscy anlamıştı. Kapı açıldı ve kadın dışarı çıktı.

— Bu muydu?

— Evet.

— Başka var mı içeride?

— Bilmem. Tezgâhın arkasına saklanmış birkaç kadın olabilir!

— Saçmalama be... –diyerek dükkâna doğru itekledi Hermie'yi Oscy.

Hermie eczaneye girdi. Kulağında çınlayan zil, dönüşü olmayan bir yola girdiğini belirliyordu. Mr. Sanders ona yürüdü; kaşları çatılmıştı.

— Evet?

— Ben geldim gene... –dedi Hermie hasta hasta gülerek–. Deminki adam... Ben. Dışarıya çıkmıştım. Hava almak için. Güzel dışarısı. Deniz havası falan... Tüm adada hava iyidir. Güzel hava...

Mr. Sanders saçma sapan konuşan oğlana garip garip baktı.

— Ne arıyorsun oğlum? Sana yardımım dokunabilir mi?

Yardım falan etmeye pek de niyeti yoktu. Daha çok tutuklamaya gelen eli belinde bir polise benziyordu.

— Ben bulurum. Siz zahmet etmeyin.

Hayatta bulamazdı tabiî. Prezervatif dediğini zehirlerin yanına sokup kilitlerdi eczacılar. Kasaya sokarlardı. Kilere tıkarlar, belki de mağaraya saklarlardı.

— Eğer bana söylerseniz...

Hermie'nin bir an önce bir şeyler bulup söylemesi gerekiyordu.

— Hatırladım ne aradığımı.

— Evet?

— Dondurma!

— Dondurma?

— Çilekli... Ve de kaysılı!!!

— Burası pastane değil oğlum. Eczane...

— Ben dondurma dedim değil mi?

Adam başını salladı. Bu oğlanın zırdeli olduğuna karar vermişti artık.

— Dondurmayı çok severim de nereye gitsem isterim! Manifaturacıya, gömlekçiye, kitapçıya...

— Evet. Başka bir istediğin var mı?

— Peçete.

— Ne?

— Peçete. Dondurma yiyince ağzıma burnuma bulaşıyor da...

Adam, «Tövbe, tövbe...» diye mırıldanarak bir kâğıt peçete uzattı oğlana. Bebekler için satardı bunları.

— Başka.

— Lastik falan var mı?

Hermie bir anda çabucak söylemişti bunu. Adam anlamadı tabiî.

— Ne dedin?

— Prezervatif...

— Ne?

Herif şaşırmıştı. Eşşoğlusu, pis moruk!

— Sizde olabileceğini söylemişlerdi...

Kim? Sarı Çizmeli'nin teki.

— Bende ne olabileceğini söylemişlerdi?

— Ne olduğunu biliyorsun.

Aferin Hermie, aferin. Erkek gibisin maşallah.

— Prezervatif?

— Evet.

Pis moruk iyi çakozluyordu her şeyi.

— Satın almak mı istiyorsun?

— Evet.

— Neden?

Neden mi? Bu herifin sıfır numara enayi olması gerekiyordu. Hermie sırıtarak baktı yaşlı adama. Sanki bir okul arkadaşına sır veriyordu.

— Niçin olduğunu bilmez misin sen!

Adam bir saniye ses çıkarmadan karşısındaki bacaksıza baktı. Yavaş yavaş yürüyerek ilâç kısmına geçip önemli alet edevat bölümüne yöneldi. Koteks, prezervatif, doğum kontrol hapı gibi önemli şeyler burda stoklanıyordu. Hermie omuzlarını kasıp boynunu kısalttı. Haraç yiyen bir gangster gibi voltalıyordu tezgâhın önünde şimdi.

— Ne marka? –diye sordu adam.

Marka? Ne markası? Hermie marka falan bilmiyordu.

— Ne markası?

— Marka ve ölçü.

Yedin mi babayı? Hermie, ihtiyar osuruğun kendiyle dalga geçip geçmediğini düşündü bir an. Diplomatik bir cevap gerektiriyordu bu soru.

— Nasıl olursa olsun!

Eczacının eli dolabın içine girip kayboldu. Boş olarak dışarı çıktı ve bu kez alt raflardan birini incelemek için yeniden daldı. Biraz sonra tezgâhın üstü renkli, türlü paketçiklerle donanmıştı. Annesi bunlardan nefis bir kumaş dokuyabilirdi rahatlıkla. İkinci Deniz Piyadesi tümenine yetecek kadar lastik vardı tezgâhta şimdi.

— Bunlar numara numaradır. İstediğini seçersin... –dedi adam.

Numarayı ne bilsin? Eline mezura alıp aleti hiç ölçmemişti ki!

— Genellikle hangi boy satarsınız?

Adam cevap vermeyerek birkaç tane daha lastik çıkarıp tezgahın üzerini renklendirmeye devam etti.

Hermie'nin asabı bozulmuştu. Önünde cinsel ufuklar açılırken arkasında da ancak doğanın tendürdiyotlayabileceği çocukluk yaraları vardı. Sonunda en sevdiği rengi seçmeye karar verdi.

— Mavilerden olsun.

Acaba içi de mavi miydi bunların? Aggie mavi aleti görürse korkudan küçük dilini yutabilirdi. Ancak kırmızı ya da yeşil bir balık çıkarırsa pantolonundan Aggie'yi hastanelik edebilirdi, dehşetten. Hele *pötikare* veya *çizgili* bir biçimde sahneye fırlarsa kız «Anam yandım!» diye naralar atarak toz olabilirdi anında. Keşke deri rengi, açık pembe bir lastik seçeydim diye düşündü. Alnından bir iki damla ter, lastik ayakkabılarına damladı. Erimeye başlamıştı.

Mr. Sanders mavi paketleri pokerde para sürüyormuş gibi Hermie'nin önüne itti.

— Kaç tane istiyorsun?

Aklını allak bullak eden bir başka soru daha! Kaç tane? Ne bilsin *kaç tane* prezervatif gerekeceğini!

— Beş düzine... –diye kafadan attı.

Eczacı sırıttı. Ancak tam zamanında başını çevirdiğinden Hermie görmemişti bu küçümseyen gülücüğü. Hermie'yle, kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu.

— Büyük bir gece geçireceksin anlaşılan!

— Olağan.

Eczacı dolaptan büyük bir kutu çıkardı. Diğer

oyuncukları da yerlerine koydu. Kutudan sürüyle lastik alarak saymaya başladı. Acaba kaç tane deniz piyadesi kendi bencilliği nedeniyle kadınsız kızsız kalacaktı bu yıl?

— On beş dolar tümü... –dedi yaşlı adam.

Aggie'yle yatabilmek için on beş dolar çok pahalıydı doğrusu. Belki de kazıklıyordu moruk? Hermie pazarlık yapmanın doğru olacağında karar kıldı. On beş dolar bayılırsa yazın geri kalan iki ayını eczanenin yerlerini paspaslamakla geçirecekti.

— On beş dolar mı?

— Ve on iki sent. Peçete için.

— Eveeet. Bir düzinesi kaça?

— Üç dolar.

— Bir dolara kaç tane verirsin?

— Üç.

— İki tane ver bana.

— Vermem. Pakette üç çıkar.

— Peçetenin parasını sonra alsan?

Mr. Sanders sinirlenmeye başlamıştı. Ancak babacan bir sesle konuştu.

— Oğlum yeterince eğlendik. Hem kaç yaşındasın sen?

— On altı.

— Kaç?

— On altı. Bizim ailede herkes ufak tefektir.

Eczacı, Hermie'nin oltanın ucunda can çekişen solucan gibi titremesini seyretti bir süre.

— Bunları ne yapacaksın?

— Kardeşime alıyorum. Ağabeyime yani. Benden büyüktür. Uzun değildir ama.

Gene ağzının motorları çalışmaya başlamıştı.

— Hiç birimiz uzun değilizdir zaten. Bir iki cüce bile var ailede.

Çenesini kapamanın gereğini hissetti. Her çıkan sözcükle boynundaki ilmiği biraz daha daraltıyordu.

— Ağabeyin gelip niye almıyor da seni yolluyor? Tezgâha yetişemeyecek kadar kısa mı boyu?

Mr. Sanders kendi güldürüsü onuruna kıkırdadı.

— Biraz hasta.

— O zaman ne diye istiyor bunları?

— İyileşmek için!

Hermie aptal çocuk rolünü büyük bir başarıyle kıvırıyordu.

— Yiyecek mi? Yoksa hap niyetine mi yutacak bunları?

İspinoz kılıklı serseri moruk birbiri ardına gülücükler diziyordu peştemal suratında.

— Ne bileyim ne yapacağını? Bana söylemedi ki!

Şaşkın herif çok zevklenmişti bu soru cevap faslına. Ağzı kulaklarına varıyordu. Hermie adamın iki altın dişi olduğunu gördü. Diğer diller kahverengiydi. Bir tane de vampir dişi. Küçük çocukların kanını emmek için kullanıyordu onu her halde.

— Bunların niçin kullanıldığını biliyor musun?

— Askerlerin kullandığını biliyorum. Ağabeyim de asker. En kısa boylu savaşçı unvanını aldı geçen yıl.

Hermie, Benjie gibi konuşabilirse paçayı kurtarabileceğini çakmıştı.

— İstersen bunların ne için kullanıldığını söy-

leyeyim size efendim... –diye geveledi elindeki peçeteyle alnını silerek.

— Ben biliyorum niçin kullanıldığını. Önemli olan senin bilmen zaten.

— Evet!

Herifin yumruk gibi mantığı boğazına tıkamıştı sözleri Hermie'nin.

— Evet ya! Ben bunların içine su doldurup damdan aşağa atarım.

Hermie cesaretlendi birden.

— Haklısınız. Belki de askerler bunun içine patlayıcı madde doldurup Almanlara fırlatıyorlardır. Şimdi hatırladım. Ağabeyim böyle bir şey söylemişti bana.

Hermie yüzünden ahmaklık aktığını, tıpkı Benjie'ye benzediğini hissediyordu.

Mr. Sanders bu kadar aptallığın karşısında sıkılmaya başlamıştı.

— Aferin, aferin. İyi ki biliyorsun niçin kullanıldıklarını. Aslında sana bunları satmamam gerekir. Ancak asker ağabeyin olduğundan veriyorum. Üçüne bir dolar alalım. Peçete de armağanım olsun.

— Teşekkür ederim.

Bir elinde kirden ve terden yapış yapış olmuş peçete, diğerinde de lastikler olduğu halde özgürlüğünün en güzel tablosunu biçimlendirerek eczanenin kapısına yürüdü. «*Peçete ve Prezervatif*» diye bir şarkı yazacaktı büyüyünce. Sinatra'ya söyletirdi.

Tam kapının önüne gelince kimi görse beğenirsiniz. Aggie'yi... Evet, evet; dilsiz, uçsuz Aggie. *Zırr* diye öttü kapı ve Oscy'nin mızıkası sustu. Aggie gülümsedi.

— Nasılsın Hermie?

Miriam'ın yalan söylemediği anlaşılmıştı. Konuşabiliyordu kız.

— İyiyim Aggie.

İçi mavi lastik dolu paketi sıktı. Gündüz gözü onları göstermenin âlemi yoktu. Peçeteyi cebine soktu.

— Geçen gece sinemada çok eğlendim Hermie.

— Ben de!

— Filmin konusunu tartışamadık ama.

— Evet. Kolun nasıl?

Hiç olmazsa prestij açısından sorması iyi olmuştu bunu. Kızın da anlaması gerekiyordu ki yanındakinin çocuk olduğunu sanmasın.

— İyi, teşekkür ederim.

— Ben çok yaparım onu. Yani kimseyi kızdırmak istemediğimden kol sıkmakla yetinirim. Terbiyesiz olmadığımı hemen anlar kızlar.

Böyle bir cinsel düşünür karşısında ne söyleyebilirdi ki kız!

— Evet. Kol daha iyi her halde.

— İyidir, iyidir...

Konuşmanın gazı kaçıyordu. Şişeyi sallayıp daha içilir sözcükler çıkarması gerekiyordu, ancak moruk eczacı tüketmişti onu.

— Bu geceki sosis şenliğini sabırsızlıkla bekliyorum Hermie. İyi eğleneceğiz.

— Evet.

Hermie kâğıdın içindeki lastiklerin yanmaya başladıklarını hissetti. Birkaç dakika sonra dumanlar çıkmaya başlayacak, itfaiye koşacaktı. Hermie'yle Sanders moruğu da hapishaneyi boylayacaktı tabiî. Hermie gülümsedi.

— Oscy dışarıda. Sosisleri o getirecek.

— Sen ne getireceksin?

— Allahaısmarladık. İyi günler...

Kapıdan çıkıp Oscy'nin yanından geçerek yürümeye başladı. Oscy elinin ayasına mızıkayı vurarak tükürükleri defediyordu. Genellikle kasaba çöplüğü olarak bilinen eşofmanına da siliyordu biraz önce dudakladığı mızıkanın ağız kısmını.

— Aldın mı?

— Evet. Renkleri mavi.

— Mavi?

— Mavi.

— Pakette mi?

— Evet.

— Kaç tane aldın?

— Bir ufak kutuda üç tane varmış.

— Kaç kutu...

— Tek.

— İyi.

— Aggie de geldi eczaneye.

— Biliyorum.

— Sakın o da almış olmasın?

— Kadınların kullanabileceğini sanmam. Erkekler kullanır ancak.

— Her şeyi biz yapıyoruz anlaşılan. Tüm yük bizim omuzlarda.

— Ne hissediyorsun Hermie?

— İyi.

— Geceye hazır mısın?

— Hazırım. Ya sen?

— Ben de!

Oscy, mızıkayı çalmaya başladı gene. Ve iki delikanlı, kasaba, iki üç yüz kadar sosis almaya gittiler...

16

Günün geri kalan bölümünü antrenman yaparak geçirdi Hermie. On İki Mutluluk Maddesini noktasına virgülüne dek ezberledi. Amerikan ulusal düttürüsünden bile daha iyi bellemişti. Ancak kâğıdı yanına alıp unuttuğu yerlere saldırı sırasında da bir göz atabileceğine karar verdi sonunda. Odasına kapanıp kaslarını geceki savaşa hazırlamak için kültür-fizik yaptı bir saat. Duvardaki resimlere bakıp film yıldızlarının Aggie'den daha gösterişli olmadıklarını tekrarlıyordu kendi kendine. Aslında onlarda ne varsa kızda da vardı. Ancak bu benzetmeyi yaparken bir serçeyle P-47 savaş uçağının birbirlerinin tıpatıpı olduğunu düşünmesi gerekiyordu. Ne varki, serçenin de uçağın da kanatları olduğundan, ikisi birbirine çok benzer demek en azından budalalıktı.

Eğer duruma hâkim olmazsa, Aggie'den umduğunu koparamazsa karanlıkta, kollarındakinin Penny Singleton olduğunu da düşleyebilirdi. Ancak, Aggie'nin saçları siyahtı. Penny'ninki de sarı ve dalgalı. Birden Dorothy Lamour üzerinde karar kıldı. Onun da saçları siyahtı...

Hermie bu saçma sapan düşlerinin içinde bir yün yumağı gibi sarılıp sarmalanıyordu. Akşamle-

yin ağzı açık, avanak avanak maça çıkacak, daha hiç bir şey başlamadan gene düşlerine dalıp yetişkinlik trenini kaçıracaktı.

Acaba Aggie'yi Dorothy olarak beyninde biçimlendirirken, o da, Clark Gable olarak tasarlayabilir miydi Hermie'yi? Clark'ın Dorothy'yle yatması düşünülemezdi, çünkü o Hollywood'un namuslu tek erkeği olup yalnız sporla geçirirdi zamanını! Belki de Aggie'ye gidip istediğin kadını canlandırabilirsin, yeter ki ben de dilediğim erkeği oynayayım diyebilirdi! Errol Flynn tabiî! Kaçar mı? Acaba Aggie kim olmak isterdi? Sürüyle kadın vardı seçebileceği. Bette Davis, Joan Crawford, Joan Bennett. İnşallah bu kaknemlerden birini seçmez diye düşündü Hermie. Hiç mi hiç sevmezdi bu karıları. Özellikle Joan Crawford'a illet olurdu. Kendi, Joan'ı Hedy Lamarr'a benzetirdi. Duyduğuna göre de Hedy Avusturyalıydı. Avusturyalı demek Nazi demek olduğuna göre... Hem kuzeni Kiska'da kahramanca savaşırken Nazi karılarla fink atmaya hiç niyeti yoktu Hermie'nin! Bu tür düşüncelerden sıyrılmaya çalıştı. Seksle politikayı birbirine karıştırmanın hiç âlemi yoktu. Eğer bu düzeyde yuvarlanıp giderse sonunda Eleneore Roosevelt'e fit olacaktı ki o karıyı zaten hiç çekemiyordu!

Hermie radyoyu açtı ve gene Tanrı cezası Kate Smith «Amerika, Amerika,» diye naralar atarak yüceltmeye çalışıyordu neyi şakşakladığını bilmeden. Uzun süre dinleyemedi kadını Hermie. Bir anda aklına gelen düşünce korkutmuştu onu. Ya Aggie, Kate Smith olmak isterse? İşte o zaman ayıkla pirincin taşını. Kate Smith'le yatmak gökdelenle boğuşmak gibi bir şeydi en azından. İki yüz kiloydu mübarek. Hem

bazı kadınlar sevişirken üste geçmek isterlerdi ki işte o zaman Hermie'nin cıcığı çıkardı kumlarda. Ne diye Penny Singleton bu şarkıları söylemezdi radyoda? Kendi güzel yazısıyle gene kendine imzalayıp verdiği Penny Singleton'un fotoğrafına baktı. «*Sevgilim, bir tanem Hermie'ye. Sevgi ve ihtiras ve de şehvet dolu öpücüklerle. Penny-Seksdelisi-Singleton.*»

Kadının güzel yüzü gözlerinin önünde raks etmeye başladı gene. Hermie'nin istediği *oydu.* Ne diye Aggie ile maça hazırlanıyordu, şampiyonla girişmek varken?

Neden dilediği kadınla yatmak varken, saçma sapan bir yedeği kabulleniyordu? Niçin annesi o gece tavuk yapıp önüne sürmüştü? İdam mahkûmunun, dilediği yemeği seçme hakkı yok muydu? Ölümüne giden kişi gözünü bağlatarak Aggie'yi düdükleyemez miydi? Ablası ne bok yemeye koridorda yırtınırcasına bağırıp sıcak suyu kullandığı için bozuk çalıyordu Hermie'ye? Vuruşmaya giden bir silâhşörün yıkanması neden bu denli garipseniyordu? Hem Oscy keleği ne diye sosis almıştı, patates kızartmak varken? Galeta ununa bulanmış bonfileden nasıl nefret ediyorsa sosisten de o denli tiksinirdi. Aggie'den de Oscy'-den de nefret ediyordu şu anda. Hele Mr. Sanders! Pis moruk, başka adam bulamamış mıydı prezervatiflerini okutacak? Saçından, deodorantından, biryantinden, sabundan da midesi bulanıyordu.

Kapıyı çarpıp dışarı çıktı. Çok güzel hava. Nefis bir akşam başlıyordu. Denizin gürültüsü sinirini bozuyordu. Allahın belâsı Oscy'ye nasıl olmuş da kanmıştı? Kumsala doğru kurşuna dizilmeye giden bir adamın boynu bükük lüğüyle ilerliyordu. Bu bekleyiş

çıldırtacaktı onu. Bekleye bekleye anası ağlamış, imanı gevremişti yıllardır...

17

İki ahbap çavuşun itip kakmaları olmadan saat 11'i bulmuştu. Yaktıkları ateş pırıl pırıl aydınlatıyordu geceyi. Hermie'ydi bu alevleri büyük bir ustalıkla başlatıp onlara dans ettiren. Mutlaka bundan önceki yaşamında büyük bir avcı ya da kızılderili reisiydi oğlan. Hele taş devrinde yıllandığı zamanlar, mağara duvarlarına yontulmuş taş parçalarıyle sürü avlarının resimlerini çizen de o olmuştu. Arada bir bu taş duvarlara «bok» sözcüğünü yazan da Hermie *Maymunsal*'-dı. Çünkü şu anda kendini gerçekten de *bok* gibi hissediyordu...

Hermie otuz kadar sosisi gövdeye indirmiş, arka bacakları tamamlanmamış bir domuz yavrusunu yalanıp yutmanın rehavetiyle arpacı kumrusu gibi düşünüyordu. Oscy'yle Miriam bir saat önce sırıtarak yerdeki battaniyelerden birini alıp gitmişlerdi uzaklara. Aggie'yle baş başa kalmıştı Hermie. Kate Smith'in eskilerinden olduğu bolluğundan belli bir süveter giymişti Aggie. Kolluydu bu yün parçası. Omuzdan bileklere dek uzanan çift katlı örgü. Hermie'nin serüven düşkünü eline kılavuzluk edebilmek dileğiyle kollarını örtmüştü kız. Oğlanın ellerine kolaylık olsun diye yakası çok geniş bu süveterden içeri bir fil bile kolaylık-

la girebilirdi. İsterse de el kazağın lastikle donatılmış altından bir su aygırı zarafetiyle kayabilirdi. Hermie bol süveterin içinde iki adet memenin, kasaplardaki kancalarda sallanan dalaklar gibi ellenmeyi beklediğini biliyordu. Ve bunların uçlu memeler olduğundan da kuşkusu yoktu tabiî. Kemerin altındaki savaş alanında kaydedebileceği herhangi bir ilerlemenin düşsel bir *Waterloo* olacağını biliyordu. Hem *Kızgın On İki Madde*'de çıplak memeden sonraki adımların ne denli zor olduğu belirtilmişti. Adadaki gençlerden çok azı, memeden, yokuş aşağı inebilmişlerdi. Hermie, Aggie'nin göbeğinin altında kilitli bir alarmın olduğunu biliyordu. Özellikle bir erkek eli o yöne inse tüm ada halkını ayaklandıracak gürültüde zil sesleri çınlatmaya başlayacaktı yeri göğü. Ancak erkeklik merdivenindeki basamakları tırmanırken kişinin birtakım tehlikeleri göze alması gerekiyordu. Hermie de bunu düşünerek belden aşağı yarım yamalak bir parmaklamaya karar verdi.

— Ateş çok güzel... –dedi dilsiz olmayan Aggie.

Hermie'nin battaniyesine gece saldırısına çıkmış Japon askeri gibi çaktırmadan yaklaşmıştı. Kızın sesini duyması iyi olmuştu. Hiç olmazsa ölmediğini anlamıştı. Bu gece bir iki kez kızın zıbarmış olabileceği düşüncesiyle bayağı korkmuştu. Cesedi evine bırakırken yolda görenler kızın fuhuştan cızlamı çektiğini sanırsa hali duman olurdu valla!

— İstersen biraz daha odun atabilirim.

Buharlı gemi kazanını yakıyormuş gibi, saatlerdir zaten durup dinlenmeden hababam odun sallıyordu ateşe. O kadar gür yanıyordu ki ateş, üzerinde canlı boğa bile iki dakikada kül olabilirdi.

— Hava serin... -dedi Aggie kendini *kendi* kollarıyle sararak.

Hermie'ye böyle bir davet daha yapılamazdı. Başını çevirip çaktırmadan kızı dikizledi. Ateşin aydınlığında bile, kızın gözlerindeki şehvet parıltılarını fark ediyordu. Dizleri de biraz önce bitişikken şimdi yavaş yavaş aralanmaya başlamıştı. Ve kız geriye doğru, dirseklerinin üzerine uzandı. Bir dizi büküktü, diğeri de Hermie'ye davetiye olarak uzatılmıştı. Teslim olmaya hazırdı. Belliydi bu. Haydi Hermie. Haydi yavrus. Bastır Adagücü. Yapacağı iş çok kolaydı. Kıza doğru hafif bir vücut çalımı yaparak yaslanacaktı çok çok...

Ve Hermie öne doğru itti vücudunu. Ne var ki gitmiyordu işe yaramaz et yığını. Beyninden başlayıp kıçına dek uzanan tekmenin etkisiyle kızın yanına uzandı sonunda. Aggie dizini indirmişti şimdi. Aralarında Hermie'nin ödlekliğinden başka hiç bir şey kalmamıştı. Konuşmaya, havayı bozacak sözcüklere gerek yoktu amma Hermie'nin beyni durmuş, çenesi motora dönmüştü.

— Kumsalda yakacak bulmak çok zor.

— Öyle mi?

Neden son zamanlarda tüm kadınlar gözlerini devirerek «Öyle mi?» diye sormak gereğini duyuyorlardı? Ne demek oluyordu bu? Kız, kollarını yanına yapıştırmış, memelerini de Hermie'nin burnuna uzatmıştı. Eğer bu göğüsler, et toparlakları yerine, dinamit lokumları olsaydı en azından yeni bir kelle aramak zorunda kalacaktı Hermie.

— Evet... -dedi Hermie-. Bu yaktığım birinin bahçe kapısı.

Kolları titremeye başlamıştı Hermie'nin. Ayak parmaklarının ucunda denge sağlamaya uğraştığından topukları raspaya başlamıştı.

— Öyle mi?

Bir süreden beri dinlenmekte olan dizini kaldırdı Aggie. İki vücut arasındaki boşluğu hesapladıktan sonra uzamaya başladığı noktasından dizledi Hermie'yi.

— Bir sosis daha kızartabilir miyim sana?

Bu ses Hermie'nindi galiba. Vücudunun nazik noktasındaki baskı nedeniyle iki yaşındaki bir kız çocuğu gibi inceltmişti sözcükleri.

Birkaç saniye ses çıkarmadan Hermie'nin yüzüne baktı kız. Bu arada diziyle bir aşağı bir yukarı turalıyordu Hermie'nin can damarını. Kızın bir şeyler anlatmak istediği besbelliydi. Ancak kalın kabuklu bir kafa yapısına sahip Hermie, geriye çekiliyordu sürekli olarak.

— Yeterince sosis yemedik mi? -diye sordu kız dizini daha da kaldırarak.

— Sosisin tadı iyi olunca insan doyamıyor kolay kolay.

Hermie son bir çabayla geri çekildi ve sosislerin yanına oturdu. Terden sırılsıklam olmuştu. Aynı zamanda korkudan da donuna edecekti. Bu denli ödlek olabileceğini hiç mi hiç tahmin etmemişti. Korku! Kişisel dehşet! Cinsel panik! *On İki Manyak Maddede* de böyle bir duygu karmaşıklığını çözecek hiç bir şey yoktu. Kızla karşı karşıya gelince korkudan donup kalmasının nedenini de yarım erkek olmasına bağlıyordu. Ne olmuştu Hermie *Tamerkek*'e de bir gecede yarısı testerelenmişti? Hastalık. Evet. Olsa olsa Afrika'-

nın göbeğinden uçarak Hermie'nin ayalarına yerleşen kanatlı bir mikrop olabilirdi bu.

Ancak Aggie'nin dizinden gelen son rapor Hermie'nin tam bir erkek olduğunu sinyallemişti. Ne Hermie'nin kendinde ne de vücudunda bir gariplik vardı. Yalnızca sinir ve cinsel boğuşmaya girmenin çekingenliğini atamıyordu üstünden. Eğer Aggie'nin davranışlarında bir gerçek aranırsa Hermie'nin üzerine abanması halinde ayağı fırladığı gibi «Irzıma geçiyorlar, imdat!...» diye bağırarak kaçacağı mutlaktı.

— Bulut yok. Acaba yağmur mu yağacak yarın?

Hermie kızın sinirlenmediğini görünce rahatladı.

— Evet. Bulutsuz bir gece geçiriyoruz. Yıldızlar falan var!

— Evet. Haklısın. Havadan iyi anlıyorsun sen.

— Yağmur yağdığı zaman daha iyi anlarım.

Güldürmek istememişti kızı. Ne var ki Aggie'nin kahkahaları büyük bir içtenlikle kulağında çınladığından kendi de gülücükler dağıtarak kızın neşesini artırdı. Bir sosisi daha şişe geçirdi, ateşe uzattı.

— Bulutlar çeşitli olur. Nimbus. Yağmur bulutudur bu dediğim. Meteoroloji uzmanları uçuştan önce biz pilotlara ders verir hava konusunda. Yağmur mu yağacak, kar mı serpecek bilirsin.

— Evet.

Kadın dediğin «Evet», «Öyle mi?» diyerek mart kedisi gibi kızıştığını belirlerdi galiba.

Hermie kıza döndü ve şişin ucunda büzülüp solucanlaşan bir sosisi ona uzattı.

— Afiyet olsun.

Burnunun ucuna itilen sosisi görünce yattığı yerden doğrulup oturdu kız. Ağzını açarak sosisin

tümünü içine aldı ve elinde çıplak şiş kalakaldı Hermie. Birden heyecanlanmıştı. Nedenini, *simgecilik* sözcüğünü yıllar sonra öğrendiği zaman anlayacaktı. Aggie bir şeyler söylemek istedi. Ancak Hermie, ağzı et parçacıklarıyle dolu kızın ne dediğini anlamadı.

Hermie eline bir göz attı. Serüven düşkünü beş kardeş harekete geçmişti. İleri doğru uzandı. Kız gerisin geri, biraz önce sırtına aldığı battaniyenin üzerinde yatıyordu. Namussuz el kızın yumuşacık ve de namuslu çıplak midesine kondu. Aggie, soğuk elin, sıcak karnına değmesiyle «ayyy!» diye bağırdı. El utandı; kaçarak Hermie'nin cebine yuvalandı.

— Sosisi beğendin mi? –diye sorarak kızın dikkatini biraz önce vücuduna yapılan çıkartmadan kurtarmaya uğraştı Hermie.

Ancak ağzı hâlâ tıka basa sosis dolu Aggie, homurtudan başka hiç bir ses çıkaramıyordu. Kulaklarındaki uğultudan da duyamıyordu zavallıcık. Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve gülümsedi kız. Dünyanın en ünlü sırıtıcısıydı kuşkusuz. Garip bir yaratıktı vesselâm! Şapşal bir kuşa benziyordu. Sıcak-Karınlı, Çabuk-Gülücüklü Ayydiyen Kuşu. Sıkıysa ansiklopedide bul bunu!

Hermie ateşe geri çekildi. Homo olmadığını ispatlamıştı kendine. Asıl önemli olan *kızın* aşk üvertürüne karşı koymuş olmasıydı. Gerçekte kız, aylayıp Hermie'nin geri çekilmesine sebep olunca korkmuştu oğlan. Ancak ses çıkarmayıp da Hermie'nin çıplak göbeğini ellemesine izin vereydi sosislerin barsaklarından dışarı, donuna dek pırtlamasına sebep olacaktı. O denli ürkmüştü Aggie.

Kız ağzını açıp da tek kelime edinceye dek Her-

mie dört sosisin daha hakkından geldi. Aggie aralarındaki cinsel gerilimin doğmadan ölen bir bebek olduğunu anlamıştı artık. Dünyada yaşayan, sevişen kişilerle ilgili birkaç soruyu sunabilirdi Hermie'ye rahatlıkla şimdi.

— Oscy'yle Miriam'a sosis ayırsak?

Hermie gözlerini av köpeğinin kuyruğu gibi karanlıklara dikti.

— Onları bir daha göreceğimizi sanmıyorum.

— İyi anlaşıyorlar.

— Evet.

Hermie, vücudunun diğer uzantısının da parmakları gibi serüven canlısı olduğunu hissediyordu acıyla. «Ayy» demesine karşın Aggie oğlanın sıcaklığına istek duymuştu. Bu feryadın nedeni, ısı değişikliğindendi. Elini, ısıtmadan kızın karnına gezintiye yolladığından kendine küfretti Hermie. Meme hedefine doğru yol alabilirdi eli ılık olaydı. Neyse, hiç olmazsa sıcak memeye ılık karın yoluyla gitmek için ısıtılmış el kullanmanın gereğini öğrenmişti ya! O da bu gecelik yeterdi.

Uzaktan bir gürültü gelmeye başladı. Saniyeler geçtikçe hışırtı da yaklaşıyordu. Soluk soluğa biri geliyordu yanlarına doğru. Geceleri Gezen Anne! Gözlerini kırparak karanlıkları delmeye uğraştı Hermie. Ve koyu siyah örtüyü delerek, Oscy çıkageldi.

Gömleği, pantolonunun arkasından çıkmış, gece yarısı süpürgeyle dünya turalayan cadılar gibi sallanıyordu hafif meltemde. Kemeri çözülmüştü. Tokası açık pancur, gürültüsüyle vuruyordu bacağına. Bir yandan tökezlenerek koşuyor, öte yandan da önünü iliklemeye uğraşıyordu. Ateşe üç metre kala durdu;

parlaklığın etkisiyle gözlerini kırpıştırıp çevresine bakındı.

— Hişşşşşt Hermie!

Hermie tam bir centilmen olduğunu belirtme dileğiyle Aggie'ye döndü.

— İzin verirsen arkadaşım çağırıyor. Yanına gideceğim.

— Tabiî.

— Teşekkür ederim.

Aferin Hermie. Clark Gable bile bu işi senden iyi kıvıramazdı.

Oscy bir eliyle pantolonunu tutarken diğeriyle de kâğıdı gözlerine yapıştırarak okumaya çalışıyordu.

— N'aber Oscy?

Oscy çok sinirliydi. Başını kaldırıp Hermie'ye bakmadan elini uzattı, sadaka dilenir gibi.

— Benim kopya, terden vıcık vıcık olmuş. Hiç bir şey okunmuyor. Seninkini versene? Çabuk ol. Uçlan dedim sana!

Hermie, saat cebine yüz milyon kez katlayıp sokuşturduğu kâğıdı çıkarıp uzattı Oscy'ye. Arkadaşı, titreyen parmaklarla kâğıdı açtı ve ateşe çevirerek okudu.

— Evet, evet. Tam düşündüğüm gibi!

— Kaç numaradasın?

— Altı.

— Altı? Altı *okşama*, lan.

Hermie'nin soluğu kesilmişti.

— Altı ha? Vay anasını!...

— Evet. Ama Miriam dokuza çıktı. Ben de ne yapacağımı şaşırdım.

Hermie, bu sözün beynini yumruklamasıyle sendeledi.

— Atıyorsun!

— Doğru söylüyorum. Kız mahvetti beni.

Elindeki kâğıdı sınava hazırlanan öğrenci dikkatiyle okuyordu Oscy.

— Hıımmm. Hımmm. Hah. Tamamının.

Kâğıdı tekrar Hermie'ye uzattı.

— Aggie'yle durumlar nasıl?

— Şey...

— Neyse sonra konuşuruz. Çene çalacak zaman değil şimdi.

Oscy geri dönüp eliyle pantolonunu tutarak karanlıkların içinde kayboldu.

Hermie, Aggie'ye doğru yürüdü. Kız hiç bir şey duymamıştı ama gene de, kör olmadığından sezinlemişti konuşmanın ne olduğunu.

— Gelen Oscy'ydi... –dedi kız.

Hermie, elindeki notu cebine tıkıştırarak battaniyeye çöktü.

— Sosis istersen kızartayım!

— O kâğıt ne?

— Bu mu?

— Evet.

— Harita.

Kâğıdı katlamadan cebine soktuğu için *On İki Madde*, golf topu gibi yumrulanmış, göze batıyordu.

— Define mi?

— Evet... –dedi Hermie–. Gömülü define var da yakınlarda; onun haritası.

— Görebilir miyim?

— Sosis yemez misin?

— Şey. Ben...

Bir tek sözcüğün daha ağzından çıkmasına izin verilmeden sosis kızın burnunun dibine uzandı Hermie'nin iteklemesiyle. Aggie gülümsedi. Hermie, kızın ikide bir sırıtmasına bayağı bozuluyordu.

Hermie, somurtarak sırf değişiklik olsun diye, iki üç tane sosis yedi çiğ çiğ. Sağına soluna bakınarak eline geçirdiği kuru otları, tahta parçalarını ateşe attı. Biraz sonra tüm Alman Hava Kuvvetlerini adaya çekebilecek güçte alevler yalıyordu bulutları. Hermie her şeyin berbat olduğunu anlamıştı. Aslında Miriam'la beraber kendinin olması gerekiyordu. Miriam sarışın bomba, fıstık Miriam. Aggie fıstıktan çok, rahibeyi andırıyordu. Hermie, Oscy'ye önerebileceği hazinelerini düşündü ki gelecek sosis kızartma partisinde Aggie'yle Miriam'ı değiş tokuş edebilsin. Ama Aggie'den başka nesi vardı ki Oscy'yi çekici bulup değiş tokuşu kabullensin? Hiç bir şeyi yoktu. Başını çevirip Aggie'ye baktı. Gene sırt üstü uzanmıştı kız. Dizini havaya kaldırıp pusula iğnesi gibi çeviriyordu sağa sola. İçinde yüzdüğü bol giysiler yerdeki kıza kirli çamaşır yığını havasını veriyordu. Keşke yanına gidip havadan sudan söz etmeksizin üzerine çullanabilse!

Birden karanlıklar gene fermuarını kaybetti ve zırt pırt ortaya çıkma meraklısı Oscy çıkageldi. Pantolonunun düğmeleri kopmuştu. Eliyle uçkurunu kavramış, şapşal şapşal çevresine bakıyordu.

— Hermie? Hermie?

— Aggie, izin verirsen Oscy gelmiş...

Kız dirseklerinin üzerine doğrulduktan sonra Oscy'ye bir göz attı. Oğlanın halini pek tutmamıştı.

— Tabiî.

— Teşekkür ederim.

Hermie arkadaşına yürüdü.

— N'aber Oscy?

— Lastik, prezervatif, torba...

— Ne?

— Lastik! Çabuk ol. Hadi Hermie, sallanma!

Oscy elini uzatmış parmaklarını şaklatıyordu.

— Ağabeyinin armağanına n'oldu?

— Delikmiş. Uzun süre cüzdanda saklanmaya gelmiyor. Hadi Hermie!

Hermie cebinden mavi kâğıtlı paketçiği çıkardı.

— Açsana, aç dedim.

Hermie paketi açtı. İçinden yeni doğmuş bebekler gibi kıvır kıvır sarılmış lastikleri çıktı. Oscy hemen uzanıp birini kaptığı gibi gerisin geriye gecenin içine girip kayboldu. Hermie sinirlenmişti.

— Ulan adam teşekkür eder be!

Miriam'ın sesi dans ederek kulaklarına geldi.

— Teşekkür ederim Hermie.

Sarışınla Oscy kahkaha attılar, Hermie'nin kulaklarını delip beynini tırmalasın diye.

Hermie çok sinirlenmişti. Kâğıdı sarıp cebine soktu prezervatifleri. Aggie oturuyordu. Kıza dönüp bakmak bile istemedi. Sarışın, Oscy'nin iliklerini sömürürken kendi bu ebleh yaratıkla sırıtıyordu karşılıklı.

— Neden Miriam teşekkür etti?

— Hanımefendi olduğundan!

— Evet!

— Ne eveti be! –diye bağırdı Hermie.

Kızın, dünyanın en erişilmez memelerine sahip olması sinirini mahmuzlamıştı.

— Ne eveti?

Hermie, ufacık bir ateş, katran ve kaynar zeytinyağı karışımının damarlarında dolaşıma çıktığını fark etti. Kızın yüzünde bir iki sivilce olduğunu, diş lerinin de az buçuk çarpıklığını gördü. Arnavut kaldırımı dişli bir kızla ne işi vardı kumsalda?

— Evet dedin sen. Neye evet dedin?

— Hiiiçç!

— Hiçse evet deme!

— Peki, peki.

Neden oğlanın bu denli duman püskürdüğünü anlamamıştı.

— Sosis ye!

Gene kızın ağzına uzattı, çoğu kömürleşmiş et parçasını.

İnleme, soluk alıp verme sesleri Hermie'nin dikkatini, ikide bir fermuarı çözülen karanlığa çekti vantuz gibi. Oscy üçüncü kez geliyordu yanlarına. Ancak bu kez karman çorman değildi üstü başı. Ateşin yanına gelip burnundan soluyarak can çekişen su aygırları gibi oflayıp pofluyordu. Hermie'yi çağırmaya uğraşıyor, burnundan seslendiği için de «Huuuuuh, Huuuuh» diye garip hırıltılar çıkarıyordu.

Hermie, Aggie'ye baktı izin almak için. Ancak kız, ağzını açmadan elini sallayarak gidebileceğini belirtti. Öyle bir dalgalandırmıştı ki elini, Hermie gidip bir daha dönmese daha mutlu kılacaktı onu.

— Lastik mi istiyorsun? –diye sordu Oscy'nin yanına varınca.

— Soluk istiyorum... Kesildi de...

Oscy maraton kazanmış atlete benziyordu.

— Lastik de versen iyi olur!

Hermie cebinden artakalan ikizleri çıkardı. Oscy uzanıp birini aldı.

— Yirmi altı sent bu Oscy.

— Tamam!

Oscy'nin bacakları iki yana açıldı. Sanki sırtında ağır bir yük taşıyordu. Belki de dünyayı almıştı küfesine!

Hermie birden korktu.

— Oscy neyin var? Hasta mısın?

Oscy doğruldu.

— Ne?

— Bir şeyin mi var dedim?

— Yok yok. Uyku bastırdı da...

— Uyku mu? Nasıl uykun gelir be!

— Çok yorgunum Hermie.

Oğlan başını sallayarak verdiği savaştan artakalanları toparlamaya çalıştı.

— On ikinci maddeye geldiniz mi Oscy?

— Oscy'nin sesi o denli zayıftı ki, Hermie, vızıltının yerdeki kum taneciklerinden geldiğini sandı.

— On iki mi? Hermie... On ikiyi geçeli o kadar çok oldu ki...

Bu vızıltı ne denli zayıf ne denli titrek olursa olsun gene de gurur doluydu.

Hermie'nin beynindeki kalabalıktan biri sıyrılıp eline geçirdiği tokmakla gonga vurmaya başladı. Bong, bong, bong, bong, bong.

Oscy arkadaşına yorgunluk akan gözlerle baktı. Ne var ki bu mavi bebeklerin içinde zafer parıltılarını okuyabiliyordu Hermie.

— On üç... –dedi kum taneciklerinden biri.

Elindeki taze lastiği avcunda sıkarak Miriam'a

dönüyordu kahraman Oscy. Bir an durdu ve başını geri çevirerek arkadaşına baktı.

— On dört... On beş Hermie. Anlatsam inanmazsın.

Yürümeye devam etti. Biraz sonra kaybolmuştu gözden. Ama karanlıkların içinden sesi geliyordu hâlâ.

— On altı... On yedi... On sekiz.

Bong, bong, bong, bong.

Hermie olduğu yerde kalakalmıştı. Oscy çocukluğu yetişkinliğe bağlayan tüm köprüleri geçmişti artık. Ayaklı bir kerhane gibi *Erkeklik* vadisinde ilerliyordu arkadaşı. Oscy arada bir palavra sıkardı tabiî. Ancak Hermie'ye asla! Oscy, Miriam'ın hakkını vermişti anlaşılan. Ve şimdi de sarışının cıcığını çıkarma amacıyle gene dönüyordu. Aslanım be! Hangi salak demişti kızlarla yatanlar sporcu olamaz diye? Kim uydurmuşsa canı cehenneme!

Birden Hermie, Aggie'nin yanı başına gelmiş olduğunu fark etti.

— Miriam'ı alıp eve gitsem iyi olacak. Geç oldu.

— Ha?

Hermie, bir saniye, kızın söylediklerini düşündü. Oscy'ye en iyi biçimde yardım edebilmek için Aggie'yi kumsaldan uzaklaştırması gerekiyordu.

— Olur. Ben götürürüm seni eve.

Kızın koluna girdi.

Aggie silkinerek Hermie'nin pençesinden kurtuldu.

— Ben gidip Miriam'ı alayım.

— Aggie dur...

Ne var ki kızın durmaya pek niyeti yoktu. Oscy-nin biraz önce gittiği yere yürüyordu. Hermie de köpek yavrusu gibi peşinden tin tin gitti kızın.

— Aggie dur. Aggie? Bekle. Ben götürürüm seni!

Kızın durmak değil, ilerlemek, öğrenmekti dileği. Gözleri dolmuş, saçları rüzgârda dalgalanmaya başlamıştı. Hermie yanında koşuyordu kızın şimdi.

Hermie kızın bileğini kavrayıp durdurdu. Aggie başını çevirip Hermie'ye baktı.

— Elimi bırak!

Buz gibi çıkan bu sesin karşısında, on beş yaşın tabansızlığıyle elini çekti oğlan. Aggie yürürken kıpırdamadan arkasından bakıyordu. Kız çiftleşme noktasına dek gitti. Hermie, kızın bir saniye donup kaldığını gördü. Oscy'yle Miriam'ı bulmuştu.

Kıçı kurşun dolu, ayaklarında kar ayakkabıları Hermie kızın heykelleştiği yere doğru gitti. Elli yıl sonra kıza yetiştiğinde Aggie duvara çarpıp geri dönen tenis topu gibi vınlayarak yanından geçiyordu.

— Aggie... Dur!

Hermie, Aggie'nin yüzünde gördüklerini bir kez daha görmüştü ömründe. O da annesinin yüzünde. Babasının bindiği uçak düşmüş, haberi radyodan duyan annesi de bayılmadan önce aynen şimdi Aggie'nin baktığı gibi bakmıştı Hermie'nin suratına. Babası kurtulmuştu o kazadan. Amma Oscy'yle Miriam'ın kurtulup kurtulamayacağını Aggie kestiremiyordu anlaşılan.

Neyse, Hermie, Aggie'nin koşarak uzaklaştığını gördü. Son görüşüydü bu Aggie'yi. Hayatında bir daha karşı karşıya gelmeyecekti kızla. Tatlı, zarif bir genç kız, yeri ayaklarıyle döverek uzaklaşıyor, çıkıp gidiyordu Hermie'nin yaşantısından...

Hermie soluk soluğa, Aggie'yi dehşete düşüren sahneye doğru ilerledi. Ne göreceğini biliyordu. Bat-

taniyeden iki metre geride durup baktı. Merak tekmesinin, kuşku balyozunun, umutsuzluk çekicinin altında ezilip yetişkinlik otobüsünü kaçırmanın üzüntüsüyle seyretti...

Oscy, Miriam'ın üzerindeydi. Pantolonu toplanmış kirli bir bohça gibi duruyordu ayak bileklerinin çevresinde. Eşofmanı da çıkarmıştı. Miriam'ın bacakları beline düğümlenmişti. Sarışın kızın yüzü erkeğinin omzuna yuvalanmıştı. Dudakları gerili, gözleri kapalı, dişleri pırıl pırıldı. Önündeki tablo, kurgusu bitmek üzere olan oyuncağın son titremelerini sunan bir yağlıboya anıydı. Müstehcen, kırış kırış olmuş fotoğraflar gibi Hermie'nin beynine nakşoldu bu resim. On İkinci Maddeydi bu kuşkusuz. Madde On iki. Dalgaların kükreyişiyle doruğa erişip parça parça titreyerek çevreye yayılan *Madde On İki Senfonisi*. Lana Turner'in hayalini bodrum katında kirleten Oscy'nin zafer müziği, ağız mızıkası olmaksızın, orkestra eşliğinde çalınıyordu. Petrol sondajı yapan Oscy, sarışın vahada siyah altın bulmanın mutluluğuyle ateş püskürüyordu rüzgâra açılan iki bacağın arasına.

Hermie gerisin geri dönüp uzaklaştı...

18

Saat sabahın yedisiydi. Güneş çıkmıştı da, gecenin serinliği kaybolmamıştı henüz. Hermie, tek başına yürüyordu kumsalda. İyi uyuyamamıştı. Gerçi yatağa

uzandığında gözlerini kapama dileği yoktu içinde. Çıplak ayak parmaklarına baktı. İki kilometre aşağıdaydı onlar. Yarım saat sonra anlaşılırdı evden tüyüşü. Annesi kalkıp mutfak envanterini yaparak oğlunun kahvaltı edip etmediğini araştırırdı. Kadını şaşırtmak için süt şişesini masanın üstüne bırakmıştı? Anne bozuk çalacaktı süt bozuldu diye. Ancak sevgili oğlu D vitamini alıyor diye de sevinecekti.

Hermie, bildiği kadarıyle, Oscy'nin hâlâ Miriam'ın üstünden kalkamadığını düşünüyordu. Yarım yüzyıldan bu yana kimseye ateş edemeyen Sahil Koruma, Oscy'yle Miriam'ı düşman sanıp üzerlerine, sırf atış talimi yapabilmek için mermi yollayabilirdi.

Evden çıkarken üzerine mayosunu ve süveterini geçirmişti Hermie. Yorgunluktan denize girip yüzemeyeceğini biliyordu. Keşke kumsala Almanlar çıkarma yapsa da Hermie tümünü *eşşekler cennetine* yollasa! Bir şeyler yapmak istiyordu. Köpek balıklarıyle bile dövüşmeye hazırdı. Çevresinde herkesin bir uğraşı, savaşı, işi gücü vardı. Kimi dövüşüyor, kimi çalışıyor, ama hiç kimse aylak aylak dolaşmıyordu. O ise kol sıkıp, sosis yiyerek en iyi arkadaşının sevişmesini seyrediyordu.

Oscy'yi görmek bile istemiyordu. Artık aynı ligde değildiler. O kazanmış, birinci kümeye çıkmıştı. Hermie de küme düşmek üzereydi. Hermie'nin mahallesinde kimse on beş yaşında, kız düdüklememişti. Tümü evleninceye dek bekâretlerini savunmuş delikanlılardı. Çoğu da korkudan zifaf gecesinde bile hiç bir şey becerememişti. Hele bir arkadaşı evlendikten ancak bir *ay* sonra mutlu hedefe erişmişti. O da hizmetçisini haklamıştı. Yirmi dokuz gün kocasının ha-

rekete geçmesini bekleyen gelin, herifte iş olmadığını anlayarak bahçıvanla kaçınca oğlana da hizmetçi kalmıştı.

Hermie, Oscy'nin Miriam'la yaptıklarının aynını Aggie'yle yapabileceğini biliyordu. Aynı fırsat, aynı gece, aynı kumsal, aynı sosisler, aynı notlar ve Oscy'nin tek lastiğine karşın üç prezervatifle işe başlamıştı. O zaman ne diye başaramamıştı? Aggie'yi çirkin bulduğunu tekrarlamak kendi kendini aldatmaktı. En az Miriam kadar güzeldi Aggie. Bir iki kilo et alıp memelerine yama yapılsa belki sarışından daha da çekici olacaktı kız. Asıl kabullenmesi gereken, erkekliğine sürülen bu lekeydi. Aggie tüm geceyi sırtı yerde, tuşlanmış geçirmişti. İki dondurma *el*, bir adet buz parçası *şehvet uzantısıyle* bile bu işi becerebilirdi el oğlu. Ama Hermie, Aggie'nin ağlamasına kulak asmış, geri çekilmişti. Oscy, buradan Çine dek Miriam'a binip gitmiş, Hermie'yse şişkinlikten patlayan donunu sırtına yüklenip evinin yolunu tutmuştu.

Aklını çelsin, kızı unutsun diye arabaları, futbol maçlarını, kayıkları, dalgaları düşünmeye başladı. Birden aklına martı geldi. Gökyüzünü araştırdı. Belki eşşoğlusu midesini boşaltmaya geliyordu. Yoktu ama piyasada. Bu denli erken çıkmazdı puştun kuşu. Ancak uzakta bir karartı gözüne ilişmişti. Kadın! Harika! Bir engizisyon bitmiş, bir yenisi başlıyordu anlaşılan. Evinin yanındaki kum tepeciğinin üstünde oturuyordu kadın. Ve Hermie ona gidiyordu. Yüreği, kanatlanmış ayaklarına «Çabuk ol!» diyordu.

Hermie iyice yaklaşmıştı kadına. Süveter giymiş, mektup yazıyordu. Pete'e. Oğlan garip bir açıdan yaklaştı. Kum tepesinin arkasından dolanıp prensesin

sırtını hedef alıp yürüdü. Birden güneş çıktı. Ve kadın arkasından önüne uzanıp giden garip bir gölgeyle burun buruna geldi. Başını çevirip gölgenin sahibine baktı, eliyle gözlerini siperleyerek. Şaşırmıştı. Hermie kadının şaşkınlığını gülümseyerek seyretti. Dudaklarını aralamış, pembe dil pencereden çıkan komşu gibi dışarı bakıyordu. Hermie dizlerinin üzerine çöktü.

— Merhaba.

Gürleyerek fırlamıştı boğazından erkek sesi.

— Hermie?

— Evet.

Bir an duraladı oğlan. Belki de Pete sanmıştı geleni kadın. Benzerlerdi ne de olsa. Arkasından gelen güneş, kadının gözlerini kamaştırdığından tanıyamamıştı çocuk sesin sahibini.

— Şöyle gelsene Hermie. Güneş vuruyor da...

— Beni birine mi benzetti.

Sesi biraz daha kalınlaşsa, basbariton olarak girebilirdi operaya.

— Biliyorum kim olduğunu canım. Hermie biraz sağa gelsene. Güneş gözlerimi acıtıyor.

— Tabiî.

Kadının isteği buyruktu her zaman. Hem yeterince şaşırtmıştı onu. Gözlerini kör etmenin de alemi yoktu.

— Nasılsın? –dedi kadının sağına gene de biraz yukarısına çömelerek.

— Burnun mu tıkalı?

— Hayır... –dedi her zamanki sesine dönerek.

— Nasılsın görüşmeyeli beri?

— Çok iyiyim. Ya sen Hermie?

— Şöyle böyle.

İyi konuşmuştu gene. Zevkinden dört köşe, sırıttı.

Gözünü kapayan saçlarını eliyle itti kadın. Ancak rüzgâr, yanında biten bu uzun boylu, yakışıklı delikanlıyı görsün istemiyordu. O itiyor, kadınsa geri çekiyordu saçlarını. Namussuz, kıskanç rüzgâr.

— Ne kadar güzel hava değil mi?

— Evet... -dedi Hermie.

Havayla ilgili sözler etmek istiyordu, ancak hiç bir şey gelmiyordu aklına. Başını denize çevirip kadına profil gösterdi. Kendi banyosunun buharından pek görememişti yakışıklı profilini. Kim söylemişti yakışıklı olduğunu? Annesi! Yüzünü çevirdi kadına.

— Hava çok sıcak olacak bugün.

Kadın başka konu bulamamanın çırpıntısıyle konuşuyordu. Belki de sözü bir başka yöne saptırmaktı dileği! Hermie konuya iyice girmenin zamanı geldiğinde karar kıldı.

— Güneşin doğuşunu seyrettim bu sabah. Harikaydı.

Kadının gülümsemesi, Hermie'nin içini ısıtıyordu. Üzerine bol gelen süveterin içinde bile şahaneydi. Hele yeşil şortunun içinden uzanıp gelen bakır rengi nefis bacaklar! Hermie yer değiştirdi. Canı acımış, mayosunun içinde kalk borusu çalmıştı.

— Çok sık yapar mısın bunu Hermie?

— Neyi? -diye sordu Hermie. Yer değiştirip can damarını boğazlanmaktan kurtarmasını mı sormuştu acaba?

— Güneşin doğuşunu seyreder misin sık sık?

— Aaa evet! Yani hayır!

Bu konuda fikir yürütmenin zor olduğunu anlayıp yön değiştirdi Hermie.

— Kutular nasıl? Tavan arasına yerleştirdiğimiz?

— Hâlâ oradalar!

Gurur dolu bir sesle söylemişti bunu kadın. Hermie'nin gösterdiği olağanüstü erkekliği kutluyordu sanki!

— Düşmezler oradan!

Hermie bacağındaki flasterin üzerine serpilen kum taneciklerini eliyle fiskeledi. Pırıl pırıl yanıyordu bant.

— Bir yerini mi çarptın? –diye sordu kadın neon yara örtüsüne eğilerek.

— Bu mu?

Kadın, gözlerini dikmiş bakıyordu flastere. Parladığını görebiliyor muydu acaba? Belki de şimdi eğilip öpecekti! İçinde, kadınlık ruhunun derinliklerindeki zincirli şehvet hayvanı, bağlarını yırtıp dışarı fırlayacak mıydı?

— Geçen gün de gözüme ilişmişti.

Tabiî iyileşecek bebeğim! Senin yüzünden flasterledik bacağı...

— Önemli değil.

— Flasteri değiştirsene?

Tamam. Zamanı gelmişti.

— Uzun yıllar çıkarmayı düşünmüyorum.

Anladın mı demek istediğimi sevgili yaratık?

— Öyle mi? –diyerek geri çekildi kadın.

— Olur değil mi?

— Olur her halde!

— Bunu sık sık yapmam!

— Anlıyorum.

— Özel bir flasterdir bu!

— Kendinden ilâçlı mı?

— Kendinden büyülü!

Acaba Ernest Hemingway bir flaster için bu denli güzel sözler söylemiş miydi? Dos Passos? Steinbeck? Faulkner?

— Öyle mi! –diyerek elindeki mektuba döndü kadın.

Hermie, bu flaster tatavasını iyi yürütememişti. Belki de kadın, emdiği kan yarasını kapamak için oğlanın bu bantı kullandığını bilmiyordu. Acaba evine gelen her erkeğe de bunu yapıyor muydu? Adada bacakları flasterli elektrikçiler, telefoncular, radyo tamircileri mi dolaşıyordu? Gece yarısı vampir olup yarasa kanatlarını takarak açık pencerelerden içeri süzülen, bacak emen *Dracula*'nın sevgilisi buydu demek!

— Mektup mu yazıyorsun? –diye sordu.

Zeki çocuktu vesselâm. Kadına mektup mu yazıyorsun diye sormak, en azından, soluk alıp veriyor musun demek gibi bir zekâ meyvasıydı.

— Evet... –dedi kadın başını kaldırmayıp gülümseyerek.

Nasıl olsa alışmıştı Hermie'nin zırvalarına. Kafasını kaldırıp yüzüne bakarak konuşsa bile oğlanın gideceği yoktu.

— Sana sinemaya gidelim derim ama, filmi gördün. Bir daha görmek ister misin?

Bu denli bir erkekliği ilk kez beceriyordu. Sevinmişti. Mutluluk, damarlarındaki kan dolaşımını tekmeledi, hızlandırdı.

— Sanmam.

— Haklısın. Sonunu bildikten sonra ikinci kez çekilmiyor film. Yakında film değişir. O zaman gideriz belki.

— Ben sık sık gitmem sinemaya.

Belki de Hermie'nin, kol avuçlayan seks manyağı olduğunu duymuştu?

— İyi film. Afişlerini gördüm. «*Pulham'ın Aşkı*». Robert Young, Hedy Lamarr, Ruth Hussey. Ruth bence John Loder gibi. Güzel kız, ancak erkeği tavlayamıyor bir türlü.

Kadın gözlerini kaldırmadan yazmaya devam ediyordu. Arada bir başını sallayarak Hermie'nin yargılarını paylaştığını, ne varki konunun kendini pek sarmadığını belirtiyordu. Oğlan gücünün son kırıntılarını da yardıma çağırarak söze devam etti:

— Seni götürebilirim istersen!

Kadın başını kaldırıp gülümsedi. Ülkenin yetiştirdiği büyük sırıtma uzmanlarından biriydi bu da. Takma dişli insanlar çok güler demişti biri. Kim? Benjie her halde!

— *Pulham'ın Aşkı*... Paramount Film Şirketinin bir yapıtı.

Kadın mektubu bitirip zarfı pembe kedi diliyle yalayarak yapıştırdı.

— Hermie, beni davet etmene çok teşekkür ederim. Ancak gidecek zamanım yok!

Hermie savaşı kaybediyordu. Geri çekilmenin zamanı gelmişti anlaşılan.

— Evde taşınacak ağır eşya falan var mı?

— Hayır.

Kadın, elindeki zarfa oğlandan daha çok dikkat ediyordu.

— Eğer aklına gelirse haber ver.

Aptal gibi hissetmeye başlamıştı kendini.

— Teşekkür ederim Hermie. Çok düşüncelisin... –diyerek ayağa kalktı kadın.

Oğlan da ayaklanmıştı şimdi. Kadından daha uzun olduğunu görünce gururlandı. Cesaretini toplayarak konuştu.

— Bu gece evde misin?

— Efendim?

Kadın şaşırmıştı besbelli.

— Belki eve gelebilirim diye düşünmüştüm de... Nasıl olsa sizin mahallede işim var bu gece.

Ne mahallesi be? Kadının evinin çevresinde başka oturan yoktu ki!

— Tabiî, tabiî. Dilediğin zaman gelebilirsin.

— Mutlaka geleceğim demiyorum. Yani bekleme, gelecek diye.

Hermie bunları söylüyordu ki son anda korkudan donuna edip gelemezse kadını boşu boşuna bekletmiş olmasın. Aggie'yle başına gelenlerin tekrarını istemiyordu.

— Geç oldu. Gidip şu mektubu atsam iyi olacak.

— Ben götüreyim istersen.

Ne götürmesi lan? Yakarsın, yakar! Küçük parçalara bölüp kuşlara yedirirsin. Belki de yeni bir mektup yazıp karın seni on beş yaşında bir bacaksızla aldatıyor dersin. Bilmez miyiz biz seni!

— Yok, yok. Teşekkür ederim. Ben götürürüm. Neyse, iyi günler Hermie.

Her halde aklından geçen mikroplukları okumuştu kadın.

Bir süre arkasından baktı prensesin. Birden kafatasının içinde bir havan topu patladı. Kadının adını bilmiyordu. Hem sen kadına âşık ol, hem de adını bileme! Olacak iş miydi bu? Karıyı al altına, canını çıkar, ondan sonra da iyi geceler *kadın* diyerek git.

İnşallah güzel bir adı vardır diye dua etti. Ya *Frenezia* ya da *Talullah* gibi garip, söylenmesi zor bir kulpu varsa? «Seni seviyorum *La Zago*» diyebilir miydi hiç?

— Bir dakika! –diye bağırdı arkasından kadının.

On dört basamağın ilkinde durdu prenses. Geri dönüp sesin sahibine baktı.

— Adını soracaktım. Bilmiyorum da...

Dört yüz bin yıl geçti aradan, kadın sesinin Hermie'ye ulaşması için.

— Dorothy.

— Kedim vardı... Adı Dorothy'ydi... Kamyon altında can verdi.

Dorothy gülümsedi. Dorothy. Adı vardı prensesin. Prenses Dorothy! Ne güzel bir addı yarabbim! Elini sallayıp merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Yola varınca tekrar dönüp el salladı.

«Dorothy Kumsalda» *Rembrandt*. «Dorothy Kapıdan Geçiyor» *Da Vinci*. «Dorothy Kayboldu» *Mikel Anj*. «Kapı» *Salvador Dali*. Hi hi hi. Keh! Keh! Keh! Hahaha.

Hermie kumsala inmeye başladı. En yüksek dalgadan da uzun hissediyordu kendini. «Dorothy Kalbimde» *Reubens*. Başını çevirip eve baktı. «Dorothy Evinde» *Oscy*. «Dorothy Bu Gece Görüşürüz» *Hermie*.

Hermie Kumsalda.

Hermie Denizde; yüzüyor.

Hermie Âşık; boğulmak üzere.

Hokus Pokus.

Elhamtarafiş, Kem Gözlere Şiş.

Tom Miks çek silâhını.

Sheeenaaa Yürrrüüüü...

19

Hermie evin arka kapısından süzülerek çıktı. Ve Oscy'yle burun buruna geldi. Saatlerdir perdenin arkasından caddede kimsenin olup olmadığını dikizlemiş, çevresini çöpleyen *İki Ahmak Çavuş*'u görmeyince annesine çaktırmadan arka kapıyı açıp sokağa çıkmıştı.

Çok üzgün görünüyordu Oscy. Ancak Hermie, Oscy'yi görmektense martının bokunu yemeye fitti. Hiç olmazsa martı ağız mızıkası çalmazdı. O, içindeki pisliği başka yollardan atıyordu dışarıya.

Hermie'yi görünce Oscy elindeki mızıkayı avcuna vurup iki kilo tükürüğü dışarı attı. Avcunda artakalanları da eşofmanının üstüne sildi. Bu eşofman kısa zamanda Amerika'nın gizli silâhı olacaktı. Berlin'e atsalar Alman hükümeti iki günde teslim bayrağını çekerdi.

— Her şey bitti... –dedi Oscy.

Bir an Oscy'nin babası öldü sanmıştı Hermie. Yıllardan beri hastaydı adamcağız.

— Ne bitti?

— Miriam'la aramızda her şey bitti.

Hermie pek dinlemek istemiyordu bunu. Ancak Oscy o denli üzgündü ki ağzını açıp bir şeyler söylemek zorunluğunu hissetti.

— N'oldu?

— Utanıyorum.

— O zaman anlatma.

Hermie'nin kuyruklu hikâyelerle kaybedecek zamanı yoktu. Oscy'nin yanından geçip bir iki adım attı.

İri, ok gibi fırlayarak yanına geldi ve birlikte yürümeye başladılar.

— Hermie inanmazsın!

— Dün geceden sonra her şeye inanırım.

Hermie, Oscy'den uzaklaşmak istiyordu. Yeni kazandığı olgunluk madalyasını çalsın istemiyordu on beş yaşındaki Oscy.

— Sandığın gibi değil.

— Oscy işim var.

Oscy başını salladı; kem küm etmeden anlatacaktı.

— Öğleden sonra tartıştık. Kumsalda aşka gelip memelerini avuçladım. Bikinisinin üstünü çıkardığımdan, kumlanmış göğüsleri. Öğleden sonra evine gittim özür dilemek için. Apandisit olmuş. New York'a götürmüşler. İnşallah memelerini kesmezler.

— Apandisitle memenin ilgisi yoktur... -dedi Profesör Doktor Hermie.

— Bu geceki buluşmamıza gelmeyeceğini söylemişti plajda. Ama sinirinden dediydi bunu. Biliyorum... Sedyeyle cankurtaran gemisine bindirip götürdüler.

— Belki böylesi daha hayırlı oldu Oscy.

Oscy'nin kolu omzundan ok gibi fırlayıp Hermie'nin bileğine yapıştı ve oğlanı topaç gibi çevirerek kendine döndürdü.

— Hayırlı mı oldu? Ne kadar saçma konuşuyorsun!

Oscy'nin mavi gözbebekleri hiddetten kıpkırmızı olmuştu. Ancak Hermie'nin de asabı bozulmuştu. Arkadaşının zırva aşk hikâyeleriyle kaybedecek zamanı yoktu. Dorothy'ye gidiyordu. Sevgilisi onu bekliyordu!

— Umurumda değil Oscy.

— Sallama lan. Atma. Dün gece göz banyosu yaptın saatlerce. Biliyorduk bizi dikizlediğini.

Burun buruna durup, karşılıklı soluyorlardı şimdi. Her an başlayabilirdi savaş.

— Ulan iki saniye kaldım yanınızda... Oscy, kapa çeneni. Senin kirli seks hikâyelerini dinleyecek zamanım yok.

Oscy çok şaşırmıştı.

— Dinlemek istemiyor musun yani?

— Evet. Dinlemek istemiyorum.

Oscy'nin şaşkınlık örtüsünü oluşmaya başlayan bir gülücük yırttı. Omuzları çöktü.

— Ama... Ben sana her şeyi anlatacaktım!

— Anlatma.

Hermie ayrıldı Oscy'nin yanından. Allah belânı versin Oscy. 1938-1942 yılları arasındaki dört yıllık dönem «Allah Belânı Versin Oscy» diye adlandırılacaktı Adada. Şimdi bulundukları sokak da «Allah Belânı Versin Oscy Sokağı» olarak tabelâ değiştirecekti.

Oscy koşarak Hermie'ye yetişti. Ayak uydurdu arkadaşının hızlı adımlarına.

— Bir gün gelecek anlat diye yalvaracaksın. Ben de tek kelime bile etmeyeceğim.

— İyi.

Hermie adımlarını sıklaştırdı.

— Hermie sende bir gariplik var.

— İyi.

— Ne diye kiliseye gider gibi giyindin?

— İyi.

İyi ki Oscy anlamıştı Hermie'nin yeni gömlek

giydiğini. Hiç olmazsa parmaklamaktan vazgeçerdi.

— Bu gömleği bir yerden tanıyor gibiyim.

— Yeni. Tanıyamazsın.

— Çok güzel. Maviyi seversin zaten.

Löpontif bir sırıtış kulaktan kulağa yara gibi açtı Oscy'nin suratını. Hermie, arkadaşının *mavi* demekle prezervatif paketini belirtmek istediğini biliyordu. Bildiği bir tek şey daha vardı. Eğer Oscy çenesini kapamazsa prezervatifi çıkarıp herifçioğlunun başından aşağı geçirerek havasızlıktan boğacaktı.

— *Onun* evine mi gidiyorsun?

İşte bu sözlerin karşılığını ancak yumruk verebilirdi. Hermie Oscy'yle dalaşmaktan korkmuyordu da, ancak üstünü başını yırtmaktan çekiniyordu.

— Sittir bok!

Bu sözleri dilediği gibi kabullenebilirdi Oscy. İsterse yumruklaşmaya bir çağrı olarak niteleyip girişsin kavgaya. İsterse de hava raporu gibi esneyerek dinlenen bir cümle olarak kabullensin. İlk yumruk Hermie'den gelmeyecekti.

Oscy bu sözcüğü ıskalamakla yetindi. Arkadaşını iğnelemek işine geliyordu. İçini kemiren can sıkıntısından başka türlü kurtulamazdı.

— Fuhuş maddeleri yanında mı?

— Ben senin kadar avam değilim?

— Avam? Avam ne demek lan? –diye sordu ahmakça gülerek Oscy.

Hermie'nin sabrı tükenmişti. Olduğu yerde durdu. Oscy'nin eşofmanını kavrayıp yumruğunu havaya kaldırdı.

— Oscy, defolup git! Yoksa elimden bir kaza çıkacak.

Oscy korkak değildi. Hermie'nin yumruğunu yiyince kan damlacıklarının, ensesinden (?) akarak dizlerinin arkasından süzülüp tenis ayakkabılarını dolduracağını biliyordu. Ancak teslim bayrağını bugüne dek kimseye çekmemişti ve de çekmeyecekti.

— Hermie, şu pençeni geri çek... –dedi buz gibi bir sesle.

Ölüm fermanı gibi bir sözdü bu.

— Sen de ağzını kapa.

Hermie'nin yüzüne soru işareti dolu gözlerle baktı Oscy. Ne diye intihara kalkışıyordu velet? Bugüne dek ondan çok daha iriyarı çocuklar Oscy'ye posta koymuş, baba yumruğu ağızlarına yiyince de dişlerini kaldırımlarda toplamışlardı.

— Neden sinirleniyorsun Hermie?

Merak! Gerçek bir sadist olan Oscy, Hermie'yi kıyma yapmadan arkadaşının kahramanlığının nedenini öğrenmek istemişti.

— Bilmiyorum!

Hermie tüm ada sakinlerinin yüreğini hoplatacak biçimde bağırmıştı. Ne varki gerçeği söylemişti. Bilmiyordu. En iyi arkadaşıydı Oscy. Miriam'la başından çok kötü bir olay geçmişti onun. Anlatmak, içini boşaltmak istiyordu. Hem Oscy, dilediği an Hermie'nin canına okuyabilirdi. Bu düşüncelerin toplamı sıfır olduğundan Hermie elini Oscy'nin *her bir haltla* sıvalı eşofmanından çekip, «Aaaaaahhhhh!» diye bağırarak yoluna devam etti.

Oscy, yerinden kıpırdamadan arkasından baktı arkadaşının. Bir iğne yollamakla yetindi kıçına soksun diye.

— Lastikler yanında mı?

Hermie ses çıkarmadan yürümeye devam etti.

— Ulan salak sana yardım ettim diye üzülüyorum!

— Ben de... Hem «ulan salak» ha?... Sensin!

Babasının hasta olduğunu hatırlamıştı birden.

— Dürbünümü verdim seni eğitmek için be! Yazıklar olsun.

Aralarında on metre vardı şimdi. Tabancasını kim daha çabuk çekerse o *Dodge*'un şerifi olacaktı. Öbürü de giysileri üstünde, mezarlığı boylayacaktı. Ölü şerifi yıkayıp yumazlardı bile...

— Dürbünü al da kıçına sok.

Eğer Oscy yanına gelirse mavi gömleği falan boş verip dalacaktı bacaklarına. Yere devirince de çıkıp oturacaktı midesine. Sonra da bir sağ, bir sol derken, hastanelikti pezevenk.

Oscy kıpırdamadı.

— Hermie hıyarı, dünya yanından geçiyor. Sen yaya kaldın. Homo!

— Ulan buraya gel de söyle onları. Pislik çuvalı.

Başka biri olaydı bunları söyleyen çoktan darağacında can vermişti. Ancak Hermie'den geliyordu bu laflar. Hermie de arkadaşıydı Oscy'nin. Hem duygulu çocuktu. Ozan gibi! Yazar gibi! Deliydi de biraz. Oscy bunları düşünüp dünyaya armağan etmeye karar verdi Hermie *Yazar-Çizeroğlu*'nu. Kolunu kaldırıp Hermie'-ye bilinen türde el salladı, nazik noktasının hatırını sorarak. Ve kayboldu köşeyi dönüp. Hermie, birkaç dakika, kıpırdamadan yumrukları sıkılı bekledi. Oscy'-ye güvenilmezdi. Biraz sonra ardında iki tümen askerle geri dönüp bıraktıkları yerden savaşa devam edebilirdi. Hem Hermie'nin askerleri çoktan kampa dönmüştü...

Hermie evin önüne gelmişti şimdi. Ancak prensesin şatosunda giz dolu bir gariplik vardı. Çok az ışık geliyordu evden. Sessizdi de üstelik. Yan pencerelerin perde aralarından tek tük ışık hüzmesi sızıyordu sadece. Ön taraf karanlıktı tümüyle. Gerçi Hermie kapıda bando mızıkayla karşılanacağını sanmıyordu. Ne varki pikap ya da radyo çalabilirdi kadın... Dorothy yani. Ön kapıya yaklaşırken bu garip sessizliği Kate Smith'in boktan sesine bile değişebilirdi. Kapı açıktı.

Ancak Hermie, centilmenliğe leke sürdürmemek için tıklattı kapıyı. İçeriden az bir ışık sızdığına göre, kırmızı abajur yanıktı anlaşılan.

— Merhaba!

Cevap gelmedi. Tekrar tıklattı kapıyı. Ses yoktu gene.

— Merhaba!

Uç uç böceklerinin kanat çırpmasından, çekirgelerin yaylı saz müziğinden başka bir şey duymuyordu Hermie.

Kapıyı itip içeri girdi. İki üç adım attı. Masanın üstünde yarısı boşalmış bir viski şişesi, yanında boş bir bardak vardı. Bükülüp yarım yarım söndürülerek atılan cigaralar bardağın yanındaki tablayı tepeleme doldurmuştu.

— Dorothy? Ben Hermie. Kumsaldaki ço... Erkek.

Cevap yok.

Hermie sağa sola bakınmaya devam etti. Pete'in resmi duruyordu her zamanki yerinde. Birden soldan «garç, garç, garç,» diye bir ses duydu. Yürüdü. Belki de çekirgeydi bunlar. Ama çekirgeler kafa çekip cigara içmezdi. Ha. Ha. Ha.

Pikaptan geliyordu garçlar. Üzerindeki plak çok-

tan bitmişti. Kol geri çekilmediğinden, sonunda takılmış, garip sesler çıkarıyordu. Hermie kolu çekip yerine koydu. Plağın dönmesi durmamıştı. Neyse kimseye bir zararı yok, dönsün bakalım, diye düşünerek, plağı bıraktı.

Telgrafın koyu sarı rengi işte o anda gözünü alıverdi birden. Şişenin arkasında duruyordu. Buruşturulup atılmış.

«ÜZÜLEREK BİLDİRİRİZ Kİ KOCANIZ SAVAŞTA KAHRAMANCA DÖVÜŞEREK HAYATINI...»

Gerçek, süngerden geçen yağmur damlaları gibi Hermie'nin beynini ıslatıp iç bölmelere yayıldı. Arkasında bir ses duydu. Kapı açılıp kapandı; Hermie geri döndü.

Dorothy'ydi gelen. Gülümsedi. Tanıdım seni diyen hüzün dolu bir gülücüktü bu. Gözleri kırmızı ve ıslaktı. Yüzünde yıkılmaya alışmamışlara özgü bir şaşkınlık okunuyordu. Hermie yürüyüp, kollarının arasına alarak, onu okşamak istedi. Annesi de öyle yapardı Hermie'ye. Dövüşüp yenildiği zamanlar eve ağlayarak gelen oğlunu kucağına yatırıp, büyümenin acılarını fısıldardı kulağına. Elinde pembe bir fırça vardı. Saçlarını tarıyordu. Fırça, dalga dalga ipek yığınının içinde sürekli olarak gidip geliyordu. Delirmemek için bir çare. Gerçeğe, tırnaklarını geçirip tutunabilme olanağı...

— Nasılsın Hermie!

— İyi.

— Ben... Ben pek de iyi değilim. Halime baksana...

Ellerinin tersiyle üzerindeki sabahlığı okşadı. Yanından geçti, üzgün bir hayal gibi. Pembe sabahlığın içinde yaşamının anlamını yitiren zavallı bir tutsak gibi.

— İyisin sen de...

— Değilim Hermie...

Gülümsedi. Karanlıkları araştıran bir fener gibiydi gülmesi. Sonsuzluğa dek uzanan bir sessizlik başladı aralarında. Saçlarını fırçalamaya devam etti. Yukardan aşağı. Yukardan aşağı. Yukardan aşağı... Bir, iki. Bir, iki. Bir, iki... Gramofona yürüdü. Eğilip iğneyi yerine, plağın başlama noktasına koydu. Kadın sesi geldi kulağına Hermie'nin. Arkası Dorothy'ye dönük olduğundan şarkıyı prensesi söylüyor sandı. Şarkı yumuşak ve tutku doluydu. Üzgün kadınların hayal barlarından, piyano üstüne oturup mırıldandıkları, yitik aşklarına seslendikleri türkülerden. Piyanoyu yaşlı bir adam çalardı hep. Ağzında tükenmiş bir cigara. Piyanonun üstünde, kadının yanı başında ufak bir içki bardağı. Sessiz bir garson gelir, bardağı tazelerdi içi boşalınca. Gerçek. Hayal. Gerçek. Hayal...

Dün gece mutluydum; hem de çok sevinçli
Dün gece yüreğim kanatlanmıştı.
Uçuyordum havalarda, dans edip gülüyordum.
Sevdiğim, delicesine tutulduğum erkeğimin kollarında.
Seni unutmuştum. Hepten silinmiştin düşlerimden.
Anılarımdan bile söküp atabilmiştim seni!
Ve birden... Birden çok şeyler oldu bana
Yüreğimin kanatları koptu; düştüm yeryüzüne.

Onların şarkısıydı bu. Dorothy'yle Pete'in. Dorothy'nin göz pınarlarında yaş kalmamıştı ama Hermie'nin gözleri buğuluydu. Kadına buzlu camların arkasından, yağmur damlacıklarının gerisinden bakıyordu. Prensesinin fırçayı bırakıp yalpalamaya başladığını gördü.

Dün gece seni gördüm ve o yıllanmış duyguları tattım
Yanıma geldin dün gece; hatırlattın bana unuttuklarımı...

Odada dolaşmaya başladı. Sağı solu düzeltiyordu. Bardakla kül tablasını kaldırdı.

Yanımda dans ettiğini görünce o yıllanmış duygular titretti vücudumu
Yüreğim koptu yerinden; bindi gönül sandalına
Ve beyaz köpüklü, narin dalgalar uzattı onu sana.

Yanından geçerken gülümsedi gene. Hermie onun kapıyı açarak mutfağa girişini seyretti göz yaşlarının ördüğü buğulu perdenin gerisinden.

Unuttuğumu sandığım o eski duygular koşarak geri geldi.
Biliyordum aşk kıvılcımının içimdeki ateşi yaktığını.

Hermie mutfağa girdi. Musluğun önüne eğilmiş, elindeki kül tablasını yıkıyordu. Piyanodaki yaşlı adam, kadının bıraktığı yerden çalıyor, kendi hüzünlü yaşantısını dile getiriyordu. Hermie sıranın kendine geldiğini anladı. Kadın susmuş Hermie'ye bırakmıştı şarkıyı.

— Çok üzüldüm.

Dorothy ona döndü. Sese. Gülümsedikten sonra gene kül tablasını parmağıyle ovalamaya devam etti.

Benim aşkım bitti artık
Yeniden başlamak saçma.
Beni unutup yeni bir aşka başla

Dorothy, Hermie'ye döndü. Elini mutfak dolabının üstüne koymuş tatlı tatlı gülümsüyordu.

— Haydan gelen huya gider!

Cesaret. Güç. Başını salladı. Hermie'ye yürüdü. Yaşayan, üzülen birine dokunmak istiyordu. Pembe terlikler, lastiklerin yanına gelince Hermie kadından uzun olduğunu anladı. Yanaklarından aşağı yaşların süzüldüğünü hissediyordu Hermie. Ne varki umursamıyordu. Erkek dediğin duygusunu belirtebilen kişiydi. Utanması, başını çevirip saklaması gerekmezdi. Parmağını uzattı Dorothy ve tırnağının ucuyle yaşlardan birini sildi. Göz yaşı da mutluydu kadının parmağında tükenip yok olmaktan. Dorothy dünyadaki tüm yaşların tek sahibiydi çünkü. Bu kez elinin ayasıyle iki yanağını da sildi oğlanın. Göz yaşlarını böylece yok ettikten sonra yanağını yanağına yapıştırdı Hermie'nin. Bir arada olmalarından güç alıyordu. Hermie bilinçsizce uzandı, belini kavradı prensesin. Yavaş yavaş hıçkıran bu küçük serçeyi kollarında tutuyordu şimdi.

Benim aşkım bitti artık.
Yeniden başlamak saçma.
Beni unutup yeni bir aşka başla.

Kadın şarkıya devam etti. Adam da piyanoyu aynı hüzünle çalıyordu. Ve Hermie, nasıl olduğunu anlamadan Dorothy'yle dans etmeye başladı mutfakta. Ancak plağın şimdiye dek çoktan bitmiş olması gerekirdi.

Dün gece mutluydum; hem de çok sevinçli
Dün gece yüreğim kanatlanmıştı.

Belki de Dorothy yeniden çalıyordu pikabı. Belki kolları çok uzundu. Yoksa dans ederek pikabın yanından geçip oturma odasına mı gelmişlerdi? Belki o zaman Dorothy uzanıp yeniden çalıştırmıştı kolu,

Uçuyordum havalarda, dans edip gülüyordum.
Sevdiğim, delicesine tutulduğum erkeğimin kollarında.

Acaba bilinçsizce uzanıp kendi mi başlatmıştı plağı.

Seni unutmuştum. Hepten silinmiştin düşlerimden.
Anılarımdan bile söküp atabilmiştim seni.

Lastikayakkabılar içinde dans eden kendi ayaklarımıydı? Gerçekten Dorothy'yi mi tutuyordu kollarının arasında? Gözlerinin içine bakarak gülümseyen, düşlerinin Ecesi miydi?

Ve birden... Birden çok şeyler oldu bana
Yüreğimin kanatları koptu; düştüm yeryüzüne.

Sözcükler plaktaki kadının ağzından çıkıp havada asılı kalarak biçimlendi. GECE. ESKİ. UNUTMAK. DUYGU. Dorothy'yi belinden tutarak bu sözcüklerin arasından geçirdi. Üzsün, yaralasın istemiyordu bu

şarkıyı, prensesini artık. Sevgili yaratık başını yanağından çekip Hermie'nin yüzüne baktı. Parmaklarıyle okşadı. Bellemeye çalışıyordu kör kadın gibi bu yüzü. Kelebek kanatları kadar yumuşak parmak uçlarıyle alnını, yanaklarını, gözlerini, burnunu, dudaklarını elledi. Bir çocuk gibi güldü. Utanmayan kollarla sarıldı ona. Pete'e. Başını sağa yatırıp öptü. Pipo tütünün tadı vardı dilinde Pete'in. Renkler döndü Hermie'nin gözlerinin önünde. Mikroskopa sürülüp çıkarılan, birbiri ardına dans edip gerdan kıran renkler...

Bir başka odaya geçtiler. Hermie'nin tanıdığı, Pete'in çok iyi bildiği bir odaya. Komodin. Üzerinde küçük bir gece lambası. Saat. Çalar. Çiçek dolu bir vazo. Tarak. Kitaplar. Mektuplar saçılmış sağa sola. Pembe sabahlık havada uçarak yatağın yanına düştü. Mavi bir gömlek de onu izledi hemen. Yerde birleştiler. Beyaz pantolon. Lastik ayakkabılar. Açık renk bir gecelik. İşlemeli yastığa gömülen sevgili yüz. Dorothy başını kaldırıp gülümsedi. Hermie'nin duymadığı, duyamayacağı sözcükler döküldü ağzından. Bir başka yere, bir başka zamana özgü sözler. Hermie'nin kulaklarına gelmemesi gereken aşk mırıltıları. Dorothy gözleri kapalı. Dorothy gözleri açık. Dorothy altında. Yumuşak kollar çelikleşti. Kendine doğru çekti sevgili kocasını. Düşlerin, sözcüklerin, gerçeğin dışındaki bir dünyadan Hermie'nin ruhu, Hermie'nin kulağına: «Hakkın yok... Hakkın yok!» diye fısıldıyordu... Ama yazdı. Ona âşık olup delicesine sevdiği ilkyaz. Dorothy. Seni seviyorum Dorothy...

Saatin tiktaklarını duyabiliyordu ancak. Ama kulaklarını dikse *garç-gurç* seslerini duyabilirdi pikaptan gelen. Yan yana, sırt üstü yatıyorlardı. Öz düşün-

celerinin içinde yüzüyor, kâğıt destesi gibi karıştırarak düzenlemeye çalışıyorlardı onları. Tavandaki kapağı görebiliyordu Hermie. Hatta bir an, kapağın açılıp Oscy'nin sırıtarak aşağı bakacağını bile düşünmüştü. «Lan serseri. Prezervatif kullandın mı?» Tabiî ki kullanmamıştı lastik falan. İnşallah hamile kalmaz diye düşündü. Çünkü Dorothy'ye yapabileceği en büyük kötülük bu olurdu. Zaten yeterince, suçluluk altında kıvır kıvır kıvranıyordu. Keşke durduraydı kadını. Tokatlayıp suratına soğuk su atarak engelleyebilirdi olanları. Ama hiç bir şey yapmamıştı. İşin kötüsü *şimdi de* hiç bir şey yapmadan lök gibi yatıyordu. Bir an yukarıdaki kapağın açılıp da Pete'in aşağı atlamasını bekledi. Ama ölmüştü Pete. Artık Pete için yapacak bir şey yoktu. Hermie kıpırdamadan yatmağa devam etti. Belki Dorothy ölü sanırdı yanındaki çocuğu. Keşke öleydi.

Kadın ayağa kalktı. Sabahlığını giydi. Birden yüreği pıt etti Hermie'nin. Belki kadın görmemişti de onu, ruh gibi falan sızmıştı içeri. «*Görünmez Adam.*» H.G. Wells. Kadın arkasını dönünce çarşafı kaldırıp göze görünüp görünmediğini araştırdı. Tuh Allah kahretsin. Kaybolmamıştı.

Dorothy oturma odasına yürüdü. Hermie açık kapıdan arkasını görebiliyordu prensesin. Saçları darmadağınıktı. Amma *On Dokuzuncu Sokağın Seks Delisi*yle bir iki saat boğuşmuştu. Saçlarını elleriyle düzeltti. Masanın üzerinden sigara alıp yaktı. Dumanları ağzından üflerken:

— Hermie, eve gitsen iyi olacak... –dedi.

Hermie yavaşça kalkıp çarçabuk giyindi. Hiç ses çıkarmadan odadan çıktı. Kadın sırtını dönmüştü.

Pencereden dışarı, denize bakıyordu. Belki de Pete'i bekliyordu gemisiyle dönsün diye.

— İyi geceler Hermie!

O da bir an önce toz olmayı istiyordu. Ne varki yalnız bırakmaktan korkuyordu sevgilisini. Birden kadının yalnız kalmak istediğini anladı.

— Allah rahatlık versin... -diye fısıldadı Hermie.

On dört basamaktan, yere düşüp kıçını kırmadan indi. Kumsala varınca ayakkabılarını çıkardı. Başını çevirip eve baktığında Dorothy'nin sigarasının portakal renkli ucunu gördü. Ancak yıllar sonra çözümleyeceği duygular gidip geliyordu yüreğiyle beyni arasında. Bildiği tek şey, bekâretinin yok olduğuydu; hem de delicesine âşık olduğu biriyle yatarak. Aslında çok mutlu olması gerekmez miydi? Sevinç dolu naralar atarak koşup oynaması, taklalar atıp bağırması gerekirken, ne diye içi hüzün ve mutsuzluk doluydu?

20

Ne kadar bir süredir kumsalda oturduğunu bilmiyordu. Yoğun sisten, sabahın olup olmadığı bile belli değildi. Herhalde bu saate dek annesi, Kıyı Korumadan tut kasaba bekçisine kadar herkesi ayaklandırmıştı. Kıyı Koruma büyük, balıkçı ağlarını denize atıp oğlanın cesedini arıyordu herhalde. Bronx'ta oturan Clara'yla Dora teyzesi için harika bir şeydi Hermie'

nin kaybolması, çünkü kadınların hayatta en çok sevdikleri şey ağlamaktı...

Hafiften bir rüzgâr çıkmıştı. Hermie saatin sekiz olduğunu anladı. Meltem, martılarla birlikte sabah sekizde gelirdi her gün.

Sisi yırtarak biri yaklaşıyordu Hermie'nin yanına. Oscy! Ağız mızıkasını o denli kötü çalıyordu ki martılar bile gak-gak-gak'layarak Oscy'nin yanından kaçıştılar. Oscy gelip Hermie'nin yanına oturdu. Mızıkayı elinin ayasına vuruyordu. Tükürük, kum sinekleri ve pas kırıntıları dışarı çıktı.

— Miriam kurtuldu! –dedi sonunda.

Hermie cevap vermedi.

— Annesini gördüm bu sabah. Apandisitini dondurmuşlar. Bu yaz gelemeyecekmiş adaya. İlk yattığım kız... Rüzgâr gibi geçti.

Hermie'nin cevap vermediğini görünce, adını kimsenin bilmediği, notasını kimsenin kaleme alamayacağı bir şeyler çaldı mızıkada. Başını çevirip de Hermie'ye bakmıyordu. Sanki kumdan yapılmış bir şatoydu arkadaşı.

— Benjie'yi gördün mü? Namussuz herifte benim dürbün!

Cevap alamayınca «*Ali Baba*»nın benzeri bir şeyler çaldı. Sonra da *monologa* devam etti.

— Hermie, ne olursa olsun, bu denli üzülmeye değmez. Bana anlatman da gerekmez. Ama içinden geliyorsa, seve seve dinlerim seni. Ancak istemiyorsan, sakın anlatma...

Hermie cevap vermedi. Oscy başını kaldırıp göğe baktı dalgın dalgın.

— Hayat bazen hiç çekilmiyor.

Bir süre daha oturdu ses çıkarmadan. Mızıkayı bile çalmıyordu.

— İstersen Kıyı Korumaya saldıralım. Korkar herifler...

Böylece Oscy'nin gırgırına anlatabileceği, meraklanıp sorabileceği, konu yaratabilmek için harcayabileceği tüm çabalar noktalanmış, yerlerini mızıkanın tüyler ürperten gıcırtısına bırakmıştı.

Hermie yerinden kalkıp yürümeye başladı. Oscy ayağa kalkıp da izlemedi bile arkadaşını. Biliyordu bu tür anların ender olduğunu Hermie'nin yaşamında.

Dorothy'nin evi yoğun sisin ortasında bezelye çorbasının içindeki iri et parçası gibi buğular içinde duruyordu. Belki Dorothy kalkmıştı da, ünlü kahvesini koymuştu ocağa. Tüm gece kafa patlattıktan sonra Hermie, her şeyi bu biçimde bitiremeyeceğine karar vermişti. Konuşması, boşalması kıza derdini anlatması gerekiyordu. Her halde Hermie'nin gidişiyle yatağa kapanıp ağlamıştı sabaha dek. Pete'i özlemiş, küçücük bir bacaksızla yattığı için, kendi kendine kızıp küsmüştü. Belki de intihar etmişti. Hindistan'da yaparlardı ya! Karısının cenaze ateşine atardı kendini koca. Karı da kocasınınkine fırlatırdı vücudunu. Neyse, Hermie yedinci basamağa geldiğinde, kapıdan içeri girince Dorothy'nin cesetiyle burun buruna geleceğine inandırmıştı kendini. Bileklerini ciletleyip bir not bırakmış olacaktı içeride.

Hermie'yi ilk şaşırtan da, evin çevresindeki ölü sessizlik oldu. El ayak çekilmişti. Kimseler yoktu. Ses de yoktu. Her şeyin sonu gelmiş gibi bir görüntü, bir hava vardı evin çevresinde. Ön kapının üzerinde bir zarf raptiyelenmiş duruyordu. *Hermie* yazılıydı

zarfta. Oğlan yirmi saniye kıpırdamadan zarfa baktı. Sonra pencereden evin içini gözetledi. Pek bir şey göremiyordu. Eşyalar kaldırılmıştı. Pete'in resmi gülümseyerek bakmıyordu masanın üzerinden Hermie'ye, çünkü o günler bitmiş, mutlu saatler sona ermişti. Evde kimse yoktu. Boşluk.

Elindeki beyaz zarfa baktı. Acelesi yoktu açmaya. Merdivenlerin başına yürüyüp oturdu yere. Zarfı açarken denize bakıyordu. Ne büyük denizdi hey Allahım! Kocaman su. Dünyadaki en büyüklerden biriydi mutlak.

Kâğıdı zarfın içinden çekip aldı. Burnuna götürüp kokladı. Parfüm kokusu arıyordu. Yoktu. Tuzlu bir yosun kokusu vardı havada. O kadar.

> «*Sevgili Hermie,*
>
> *Artık eve gitmem gerekiyor... Anlayış göstereceğine eminim. Yapacağım çok şey var. Dün gece olanları sana açıklamaya çalışmayacağım. Dünkü geceyi, anılarının en uygun bir yerine sokup zaman geçse de beni unutmayacağını biliyorum...*»

Adam kumsalda duruyordu. Başını kaldırıp tepedeki eve bakarken her şey gözünün önünden bir sinema şeridi gibi geçti. Yıllar çok değiştirmemişti evi. Yeni dam, bir iki kez boyanan kapı, pencere. Dorothy'yi bir daha hiç görmemişti. Ne olduğunu, kadının nereye gittiğini merak edip de öğrenmedi. Kimseye de sormadı. Adanın en dedikoducu insanları bile kadına ne olduğunu söylemediler ona. Dorothy gitmiş, başkaları satın almıştı evi.

Mektup? Mektup evde çekmecelerin birinde duru-

yordu. Dünyanın sillesini yediği, omuzlarındaki küfenin altında ezildiği anlarda, mektubu çıkarıp okurdu.

> *«Seni hiç bir zaman unutmayacağım Hermie. Duygusal, saçma sapan üzüntülerden ayrı güpgüzel bir yaşamın olsun. Kendine iyi bak. Sana iyilikler dilerim Hermie; yalnız iyilikler.*
>
> *Tüm sevgimle.*
>
> *DOROTHY»*

Adam geri döndü. Arabasını bıraktığı yere yürüdü. Ayaklarını kumlara gömüp yılların birikintisi tanecikleri hafif hafif tekmeliyordu. Yaşamını renklendiren, kendine hayat veren çok kişi ölmüştü. Annesi, babası... Ve Oscy. Delidolu... Canım kardeşim Oscy! Yirmi dört yaşında Kore'de ölmüştü. Madalyasını dişçi ağabeyinin göğsüne takmışlardı.

Adam yürümeye devam etti. Çok işi vardı. Birkaç saat için, bugünkü yaşantısından izin alıp geri gelmişti. *Geçmiş*'e küçük bir ziyaret. 1942'nin yazında Kıyı Koruma'ya saldırmışlar; dört kez kovulmuşlardı askerler tarafından. Beş kez sinemaya gitmişler; Oscy mızıkasını kaybetmiş, Benjie'nin de Omega'sı kırılmıştı. Ve Hermie erkek olmuştu. Çocukluğunu sevgili yaratığın kollarında bırakıp serpilmiş, büyümüştü bir gecede.

Mercedes'in yanına gelince havada uçan bir martı gözüne iliști. Arabanın ön camında bok kurumaya başlamıştı. Yıllar sonra biri çıkıp da hatırlamıştı onu. Eve dönünceye dek ağladı ağladı adam...

SON

BİLGİ YAYINLARI ROMAN DİZİSİ

1.	Friedrich Dürrenmatt DURUŞMA GECESİ	Cenap Yılmaz	4.—
2.	Yakup Kadri Karaosmanoğlu SODOM ve GOMORE		15.—
3.	Yakup Kadri Karaosmanoğlu HÜKÜM GECESİ		10.—
4.	Marguerite Duras MODERATO CANTABILE	Bertan Onaran	4.—
5.	Truman Capote TIFFANY'DE KAHVALTI	Meral Alakuş	4.—
6.	Friedrich Dürrenmatt YUNANLI BİR KIZ ARANIYOR	Akşit Göktürk	5.—
7.	Nathalie Sarraute YÖNELİŞLER	Mükerrem Akdeniz	4.—
8.	Fakir Baykurt AMERİKAN SARGISI		15.—
9.	Heinrich Böll TRENİN TAM SAATİYDİ	Zeyyat Selimoğlu	5.—
10.	Roger Martin du Gard POSTACI	Erdoğan Başar	5.—
11.	Cervantes DON QUIJOTE -I-	Bertan Onaran	15.—
	DON QUIJOTE -II-	Bertan Onaran	20.—
12.	Kemal Tahir DEVLET ANA (2 cilt)		30.—
13.	Knut Hamsun PAN	Behçet Necatigil	6.—
14.	Franz Kafka AMERİKA	Arif Gelen	10.—
15.	Antoine de Saint-Exupéry GECE UÇUŞU	Bertan Onaran	4.—
16.	B. Traven PAMUK İŞÇİLERİ	Adalet Cimcoz	7.50
17.	Kemal Tahir YORGUN SAVAŞÇI		20.—
18.	Kemal Tahir KURT KANUNU		15.—
19.	Miguel de Unamuno SİS	Behçet Necatigil	10.—
20.	Kemal Tahir RAHMET YOLLARI KESTİ		15.—
21.	Melih Cevdet Anday GİZLİ EMİR		12.50
22.	Kemal Tahir YEDİÇINAR YAYLASI		15.—
23.	N. Gogol ÖLÜ CANLAR	Melih Cevdet Anday	15.—
24.	Kemal Tahir KÖYÜN KAMBURU		15.—
25.	Sait Faik (Bütün Eserleri III) MEDARI MAİŞET MOTORU		10.—
26.	Kemal Tahir BÜYÜK MAL		20.—
27.	Elsa Triolet BEYAZ ÂT	Âttilâ Tokatlı	15.—
28.	Maksim Gorki FOMA	Attilâ Tokatlı	20.—
29.	Kemal Tahir SAĞIRDERE		15.—
30.	Kemal Tahjr KÖRDUMAN		20.—
31.	Jack London ÂDEMDEN ÖNCE	H. Pınar Kür	10.—
32.	Roger Vailland YALNIZ ADAM	Attilâ Tokatlı	12.50
33.	Roger Vailland KANUN	Attilâ Tokatlı	15.—
34.	Zaharia Stancu ÇİNGENEM	Attilâ Tokatlı	20.—
35.	Antoine de Saint-Exupéry SAVAŞ PİLOTU	Bertan Onaran	10.—
36.	Michel de Saint Pierre MİLYARDER	Attilâ Tokatlı	15.—
37.	Albertine Sarrazin KEMİK	Tarık Alemdar	10.—
38.	Kemal Bilbaşar DENİZİN ÇAĞIRIŞI		10.—
39.	Çetin Altan BÜYÜK GÖZALTI		15.—
40.	Kemal Tahir KELLECİ MEMET		20.—
41.	Arthur Hailey - John Castle TEHLİKELİ UÇUŞ	Esin Öngören	10.—
42.	Alvah Bessie SARIŞIN BOMBA (M. M.)	Aziz Üstel	15.—
43.	Sabahattin Ali (Bütün Eserleri 1) KUYUCAKLI YUSUF		15.—
44.	Herman Raucher EN TATLI YAZ	Aziz Üstel	12.50

BİLGİ YAYINLARI

2. Jean Tardieu SEKİZ OYUN — Yıldırım Keskin
5. Albert Camus SANATÇI VE ÇAĞI — Yıldırım Keskin
6. Oppenheimer BİLİM VE SAĞDUYU — Onur Öymen
8. A. de Saint-Exupéry KÜÇÜK PRENS — Cemal Süreya - R. Tomris
9. Güner Sümer BOZUK DÜZEN
10. Orson Welles YURTTAŞ KANE — Nijat Özön
11. Giovanni Guareschi DON CAMILLO VE ŞEYTAN — Yurdakul Fincancı
12. Güngör Dilmen Kalyoncu MİDASIN KULAKLARI
13. Friedrich Dürrenmatt DURUŞMA GECESİ — Cenap Yılmaz
14. Anton Çehov TÜTÜNÜN ZARARLARI
    BİR EVLENME TEKLİFİ
    AYI
    SAYFİYEDE YAZ — Yılmaz Gruda
15. Yakup Kadri Karaosmanoğlu SODOM VE GOMORE
16. Albert Camus BİR ALMAN DOSTA MEKTUPLAR — Suat Tuygan
18. Aisopos EZOP MASALLARI — Tarık Dursun K.
    Desenler: Aslı - Turhan Selçuk
19. Gustave Janouch KAFKA İLE KONUŞMALAR — A. Turan Oflazoğlu
20. Akutagava RAŞOMON — Tarık Dursun K.
21. Pudovkin SİNEMANIN TEMEL İLKELERİ — Nijat Özön
22. Yakup Kadri Karaosmanoğlu HÜKÜM GECESİ
23. Ingmar Bergman YEDİNCİ MÜHÜR — A. Turan Oflazoğlu
24. Marguerite Duras MODERATO CANTABILE — Bertan Onaran
25. Albert Schweitzer ÇOCUKLUĞUM VE GENÇLİĞİM
    Yurdakul Fincancı
26. Antonioni GECE — Ülkü Tamer
27. D. H. Lawrence ANKA KUŞU — Akşit Göktürk
28. Truman Capote TIFFANY'DE KAHVALTI — Meral Alakuş
29. Bertrand Russel DÜNYA GÖRÜŞÜM — Cenap Yılmaz
30. Aziz Nesin MEMLEKETİN BİRİNDE HOPTİRİNAM
31. Friedrich Dürrenmatt YUNANLI BİR KIZ ARANIYOR — Akşit Göktürk
32. Cevdet Kudret DİLLERİ VAR BİZİM DİLE BENZEMEZ
33. André Bazin ÇAĞDAŞ SİNEMANIN SORUNLARI — Nijat Özön
34. ON KISA OYUN — Türkçesi: Ülkü Tamer
35. Simone de Beauvoir SESSİZ BİR ÖLÜM — Bilge Karasu
36. Anton Çehov İVANOV — Ataol Behramoğlu
37. Nathalie Sarraute YÖNELİŞLER — Mükerrem Akdeniz
38. SAHNEYE KOYMA SANATI — Türkçesi: Suat Taşer
39. Eisenstein POTEMKİN ZIRHLISI
    Renoir HARP ESİRLERİ
    Ford CEHENNEMDEN DÖNÜŞ — Nijat Özön
40. Fakir Baykurt AMERİKAN SARGISI
41. Marguerite Duras BÜTÜN GÜN AĞAÇLARDA — Salâh Birsel
42. Heinrich Böll TRENİN TAM SAATİYDİ — Zeyyat Selimoğlu
43. Behçet Necatigil GECE AŞEVİ (Beş Kısa Oyun)
44. Yakup Kadri Karaosmanoğlu ZORAKİ DİPLOMAT
45. Ingmar Bergman AYNADAKİ GİBİ-SESSİZLİK — Tezer Özlü-Fadıl Taylan

46. Maksim Gorki KÜÇÜK BURJUVALAR — Güner Sümer
47. Roger Martin du Gard POSTACI — Erdoğan Başar
48. Şerif Hulûsi AHMET HAŞİM
49. Güngör Dilmen Kalyoncu KURBAN
50. Bertrand Russel VİETNAM'DA SAVAŞ SUÇLARI — Niyazi Atakoğlu
51. Tibor Déry EĞLENTİLİ BİR GÖMME TÖRENİ — Adalet Cimcoz
52. Cervantes DON QUIJOTE -I-
DON QUIJOTE -II- — Bertan Onaran
53. Maksim Gorki TOLSTOY'DAN ANILAR — Akşit Göktürk
54. Kemal Tahir DEVLET ANA
55. Cevdet Kudret KARAGÖZ -I-
KARAGÖZ -II-
KARAGÖZ -III-
56. Knut Hamsun PAN — Behçet Necatigil
57. Maksim Gorki AYAKTAKIMI ARASINDA — Vâ - Nû
58. Franz Kafka AMERİKA — Arif Gelen
59. Aiskhylos ZİNCİRE VURULMUŞ PROMETHEUS
Azra Erhat - Sabahattin Eyüboğlu
60. Şevket Süreyya Aydemir İNKILÂP VE KADRO
61. Nijat Özön TÜRK SİNEMASI KRONOLOJİSİ
62. A. de Saint-Exupéry GECE UÇUŞU — Bertan Onaran
63. Cahit Sıtkı Tarancı ÖMRÜMDE SÜKÛT
64. B. Traven PAMUK İŞÇİLERİ — Adalet Cimcoz
65. Attilâ İlhan YASAK SEVİŞMEK
66. Nâzım Hikmet KEMAL TAHİR'E MAHPUSANEDEN MEKTUPLAR
67. Shakespeare ROMEO İLE JULIET — A. Turan Oflazoğlu
68. Kemal Tahir YORGUN SAVAŞÇI
70. Yakup Kadri Karaosmanoğlu POLİTİKADA 45 YIL
71. Bedri Rahmi Eyüboğlu KARADUT 69
72. Fakir Baykurt EFENDİLİK SAVAŞI
73. Kemal Tahir KURT KANUNU
74. Doğan Avcıoğlu 31 MART'TA YABANCI PARMAĞI
75. Pertev Naili Boratav AZ GİTTİK UZ GİTTİK
76. Azra Erhat MAVİ ANADOLU
77. Yakup K. Karaosmanoğlu GENÇLİK VE EDEBİYAT HATIRALARI
78. Aziz Nesin NAMUS GAZI
79. Haldun Taner SANCHO'NUN SABAH YÜRÜYÜŞÜ
80. Kemal Tahir GÖL İNSANLARI
81. Oktay Rifat ŞİİRLER
82. Adalet Ağaoğlu ÇATIDAKİ ÇATLAK - SINIRLARDA
83. Miguel de Unamuno SİS — Behçet Necatigil
84. Miodrag Bulatovic GODOT GELDİ — Sevgi Sabuncu
85. Ceyhun Atuf Kansu SAKARYA MEYDAN SAVAŞI
86. Eisenstein KORKUNÇ İVAN — Alpagut Erenuluğ
87. Kemal Tahir RAHMET YOLLARI KESTİ
88. Eşref HİCVİYELER
89. La Fontaine MASALLAR — Nâzım Hikmet
90. Fakir Baykurt ANADOLU GARAJI
91. Sabahattin Kudret Aksal EŞİK
92. Haldun Taner HİKÂYELER -I-
Haldun Taner HİKÂYELER -II

93. Turgut Uyar DİVAN
94. Melih Cevdet Anday GİZLİ EMİR
95. Ömer Seyfettin BÜTÜN ESERLERİ
    1. EFRUZ BEY
    2. KAHRAMANLAR
    3. BOMBA
    4. HAREM
    5. YÜKSEK ÖKÇELER
    6. KURUMUŞ AĞAÇLAR
    7. YALNIZ EFE
    8. FALAKA
96. Necati Cumalı BAŞAKLAR GEBE
97. Valentin Berejkov TAHRAN 1943 — Hasan Âli Ediz
98. Kemal Tahir YEDİÇINAR YAYLASI
99. Aziz Nesin GOL KRALI
100. Gogol ÖLÜ CANLAR — Melih Cevdet Anday
101. Sait Faik BÜTÜN ESERLERİ
    1. SEMAVER / SARNIÇ
    2. ŞAHMERDAN / LÜZUMSUZ ADAM
    3. MEDARI MAİŞET MOTORU
    4. MAHALLE KAHVESİ / HAVADA BULUT
    5. KUMPANYA / KAYIP ARANIYOR
    6. HAVUZBAŞI / SON KUŞLAR
    7. ALEMDAĞDA VAR BİR YILAN / AZ ŞEKERLİ / ŞİMDİ SEVİŞME VAKTİ
    8. TÜNELDEKİ ÇOCUK / MAHKEME KAPISI
102. Kemal Tahir KÖYÜN KAMBURU
103. Kemal Tahir BÜYÜK MAL
104. Ferit Devellioğlu TÜRK ARGO SÖZLÜĞÜ
105. Friedrich Nietzsche BÖYLE BUYURDU ZERDÜŞT A. T. Oflazoğlu
106. Elsa Triolet BEYAZ AT
107. Bilge Karasu UZUN SÜRMÜŞ BİR GÜNÜN AKŞAMI
108. Aziz Nesin ÖLMÜŞ EŞEK
109. Anton Çehov ÜÇ KIZKARDEŞ — Hasan Âli Ediz
     ORMANCİNİ — Ataol Behramoğlu
110. Cevdet Kudret TÜRK EDEBİYATINDA HİKÂYE VE ROMAN -I-
     Cevdet Kudret TÜRK EDEBİYATINDA HİKÂYE VE ROMAN -II-
111. Maksim Gorki FOMA — Attilâ Tokatlı
112. Arthur Koestler İSPANYA'DA ÖLÜM GÜNCESİ — Çetin Altan
113. Çetin Altan KOPUK KOPUK
114. Kemal Tahir SAĞIRDERE
115. Aziz Nesin BİR SÜRGÜNÜN ANILARI
116. Füruzan PARASIZ YATILI
117. Doğan Avcıoğlu DEVRİM ÜZERİNE
118. Kemal Tahir KÖRDUMAN
119. Haldun Taner SERSEM KOCANIN KURNAZ KARISI / KEŞANLI ALİ DESTANI
120. Tomris Uyar İPEK VE BAKIR
121. Jack London ÂDEMDEN ÖNCE — H. Pınar Kür
122. Selim İleri PASTIRMA YAZI
123. Roger Vailland YALNIZ ADAM — Attilâ Tokatlı

124. Cahit Atay PUSUDA / KARALARIN MEMETLERİ / ANA HANIM KIZ HANIM
125. Roger Vailland KANUN — Attilâ Tokatlı
126. Giovanni Guareschi DON CAMILLO VE HAYIRSIZ OĞUL — Özcan Yalım
127. Mustafa Nihat Özön OSMANLICA-TÜRKÇE SÖZLÜK
128. Aziz Nesin MERHABA
129. Zaharia Stancu ÇİNGENEM — Attilâ Tokatlı
130. Ali Püsküllüoğlu ÖZ TÜRKÇE SÖZLÜK
131. Antoine de Saint Exupéry SAVAŞ PİLOTU — Bertan Onaran
132. Aziz Nesin NUTUK MAKİNASI / AZ GİTTİK UZ GİTTİK
133. Michel de Saint Pierre MİLYARDER — Attilâ Tokatlı
134. Vittorio de Sica BİSİKLET HIRSIZI — Alpagut Erenuluğ
135. Çetin Altan BEN MİLLETVEKİLİ İKEN
136. Marcel Martin CHARLIE CHAPLIN (ŞARLO) — Timuçin Yekta
137. Albertine Sarrazin KEMİK — Tarık Alemdar
138. Füruzan KUŞATMA
139. Visconti LEOPAR — Alpagut Erenuluğ
140. Trudy Baker - Rachel Jones KAHVE Mİ, ÇAY MI? YOKSA BENİ Mİ? — Okşan Okandan Karamanbey
141. Hidayet Sayın TOPUZLU / UZAK DÜNYALAR
142. Attilâ İlhan BEN SANA MECBURUM
143. Kemal Bilbaşar DENİZİN ÇAĞIRIŞI
144. Nikolay Haytov DÜNYA POTURUNU ÇIKARIYOR — Naime Yılmaer
145. Çetin Altan BÜYÜK GÖZALTI
146. Dostoyevski BATI BATI DEDİKLERİ — Ergin Altay
147. Ord. Prof. Suut Kemal Yetkin ESTETİK DOKTRİNLER
148. Giovanni Guareschi DON CAMILLO ÇIKMAZDA — Özcan Yalım
149. Kemal Tahir KELLECİ MEMET
150. Trudy Baker - Rachel Jones HOSTESLER EĞLENİYOR — Aziz Üstel
151. Arthur Hailey - John Castle TEHLİKELİ UÇUŞ — Esin Öngören
152. Attilâ İlhan HANGİ BATI (Anılar ve Acılar)
153. Alvah Bessie SARIŞIN BOMBA (M. M.) — Aziz Üstel
154. Sabahattin Ali BÜTÜN ESERLERİ
    1. KUYUCAKLI YUSUF
155. Herman Raucher EN TATLI YAZ — Aziz Üstel

BİLGİ YAYINLARI BİLGİ DİZİSİ

1. Dr. B. Spock ÇOCUK BAKIMI VE EĞİTİMİ — Zühal Avcı

BİLGİ YAYINLARI YASA DİZİSİ

1. SON DEĞİŞİKLİKLERİYLE GEREKÇELİ ANAYASA (Kâzım Öztürk)

BİLGİ YAYINLARI ÖZEL DİZİ

1. Prof. Macit Gökberk FELSEFE TARİHİ
2. Mete Tunçay TÜRKİYE'DE SOL AKIMLAR
3. Prof. Sadun Aren İSTİHDAM PARA VE İKTİSADİ POLİTİKA
5. Doğan Avcıoğlu TÜRKİYE'NİN DÜZENİ [İki cilt]
6. Metin And GELENEKSEL TÜRK TİYATROSU
7. Ord. Prof. Suut Kemal Yetkin TÜRK MİMARİSİ
8. Dr. Çetin Yetkin SİYASAL İKTİDAR SANATA KARŞI
9. Memduh Aytür KALKINMA YARIŞI VE TÜRKİYE
10. Prof. Gotthard Jaschke YENİ TÜRKİYE'DE İSLÂMLIK
11. Prof. P. A. Sorokin BİR BUNALIM ÇAĞINDA TOPLUM FELSEFELERİ Mete Tunçay
12. Dr. Emre Kongar TOPLUMSAL DEĞİŞME

herkesin hayatında bir *en tatlı yaz* vardır...

Kitabı, son bir yıldır bütün dünyada 2 milyonun üstünde satan; filmi büyük yankılar uyandıran *'Summer of 42 - En Tatlı Yaz'* on beş yaşındaki çocuğun yirmi iki yaşındaki bir kadına âşık olup erkekliğe doğru büyük adımlar atmasının unutulmaz, büyülü öyküsüdür. Her satırında kendimizden bir parça bulacağımız *'En Tatlı Yaz'*, güzel bir düşle yaşamın uyumlu bileşimini simgeler; coşkusunu yeniden yaşatır. Hermie, yüzündeki sivilceleri, kısa pantolon yerine uzun paçalı giysileri; içi içine sığmayan yürek çırpınışlarıyle gençliğimizin en tatlı bir dönemine can verir.

«EN TATLI YAZ»
HEPİMİZ İCİN YAZILMIŞTIR

BİLGİ BASIMEVİ - ANKARA, 1972